

PATRICK CARMAN

Casa Puterii

ATHERTON – THE HOUSE OF POWER

PARTEA ÎNTÂI

— Nu va mai dura mult. Lucrurile încep deja să se schimbe.

Distant, răspunsul urmă după o pauză îndelungată, încărcată de sunete electrostatice.

— Știu, știu. Sper să nu ne fi mișcat prea repede. Încă nu am certitudinea că sunt pregătiți.

— De ce trebuie să spui întotdeauna astfel de prostii? Am așteptat suficient.

— Da, sunt de acord, numai că... Nu avem nici cea mai vagă idee despre ce s-ar putea întâmpla.

— Luther, ăsta a fost dintotdeauna cusurul tău. Ești mereu nehotărât și nesigur. Mă întreb uneori de ce te-am ținut atâția ani prin preajma mea.

— Un lucru e cert: unii nu vor fi deloc bucuroși de rezultat.

De la celălalt capăt al liniei se auzi un sunet ciudat, ca și cum ar fi răsunat pe ascuns un hohot de râs silențios.

— Așa e... unii vor suferi. Cred că tu vei fi unul dintre ei.

— Ce vreți să spuneți?

— Luther, nu pot crede că ți-ai imaginat o clipă că-ți voi permite să te folosești de opera mea, în interesul tău personal.

Glasul se pierdu, înlocuit fiind de interferențele și pocniturile electrostatice din aer, după care reveni:

— Știi la fel de bine ca toți ceilalți că ținutul ăsta e al meu. Eu l-am format și nu am de gând să renunț la el. Nu-ți mai permit să te amesteci în treburile mele.

— Dr. Harding, ce vreți să spuneți?

— Este creația mea, îmi aparține și mă folosesc de ea după bunul meu plac. Cred că mi-a ajuns până acum, să mi se tot spună ce am voie și ce nu am voie să fac. Parteneriatul nostru a luat sfârșit, Luther.

— Maximus, ce-ai de gând să faci? Nu te poți rupe de restul lumii.

Liniștii îi urmă o răsuflare îngreunată și zgomotul unor obiecte masive în mișcare.

— La revedere, Luther.

— Maximus? Maximus!

În receptor au răsunat mai multe pârâituri, după care s-a întrerupt complet legătura.

Ce să însemne aceasta? Și-a pierdut mințile?

Dr. Luther Kincaid își ridică privirea și șopti în cerul nopții:

— Să ne ierte Dumnezeu nesăbuița de a da naștere unei lumi noi.

Capitolul 1

SECRETUL UNUI BĂIEȚEL.

În dumbrava domnului Ratikan locuia un băiețel, pe nume Edgar. Chiar dacă nu era avut, se bucura de strictul necesar și era vesel și zburdalnic în cea mai mare parte a timpului.

Unii ar putea spune că Edgar era la fel de slăbuț și de firav ca toți băieții care munceau în dumbravă, dar n-ar avea dreptate decât pe jumătate, întrucât știm cu toții că există două tipuri de copii slăbuți: unii sunt fragili ca firele de iarbă, iar alții isteți și sprinteni ca gândul. Edgar făcea parte din cea de a doua categorie: era un băiat zvelt, puternic și iute ca un ogar.

Adânc în inima dumbrăvii exista un locșor retras și liniștit, unde te puteai adăposti de arșița amiezii și puteai trage un pui de somn pe iarbă, sub coroanele dese și joase ale copacilor. Spre deosebire de ceilalți băieți, Edgar nu era genul care să se furișeze și să ațipească la umbra arborilor, ci, mai curând, îl puteai găsi în toiul unei năzdrăvănii, adică exact în momentul când începe povestea noastră.

Într-un loc ferit din dumbravă, Edgar se legăna de zor pe o creangă înainte și înapoi, încercând să-și facă suficient elan, cât să sară peste o potecă năpădită de buruieni și să se prindă de altă cracă, la cinci-șase pași distanță. În două încercări s-a desprins prea târziu și a zburat prin aer cu picioarele în față, bufnind puternic pe spate, chiar în mijlocul potecii.

Hotărât să nu se dea bătut, Edgar încercă și a treia oară, tentativă în urma căreia a planat prin aer într-o rână și s-a izbit de trunchiul unui copac, alegându-se astfel cu nasul însângerat.

Gălăgia nu putea să nu-i atragă îndată atenția proprietarului dumbrăvii, domnul Ratikan, un bărbat înalt și ghebos, decis întotdeauna să pună capăt distracției și bucuriei lui Edgar.

În mijlocul celui mai amplu balans, Edgar perie cu brațele frunzele copacului și, odată ce pendulă înapoi, domnul Ratikan îl lovi cu bastonul direct peste picioare.

— Dă-te imediat jos de-acolo! strigă înfuriat bărbatul. Chipul alb ca varul al domnului Ratikan era completat de-o gură permanent crispată, ce-i făcea ca buzele subțiri și mustața lungă să arate ca două panglici roșii maronii, în jurul unei guri mereu nefericite.

Lovitura de baston nu l-a convins pe Edgar să renunțe. Ridicându-și din avânt picioarele, Edgar se lansă în zbor și, bătând aerul cu mâinile și

picioarele, reuși de această dată să prindă craca aflată de cealaltă parte a cărării, moment în care creanga s-a rupt și Edgar s-a prăbușit la pământ.

A fost un moment de nespus ghinion pentru Edgar, de vreme ce domnul Ratikan se enerva cumplit când cineva îi deteriora unul din prețioșii săi copaci din dumbravă.

— Cu asta ai întrecut măsura! urlă domnul Ratikan, lovindu-l cu bastonul pe Edgar în coaste.

— Veneam numaidecât să vă caut, dar voiam mai întâi să mă distrez puțin, răspunse Edgar, cu glas tremurat și sec. Încercând să evite împunsăturile de baston, se ridică în picioare, se ascunse în dosul trunchiului și își șterse șuvița de sânge ce i se prelingea din nas. Bastonul domnului Ratikan izbi trunchiul copacului, ratând de puțin ceafa băiatului.

— Te duci imediat și lucrezi la puieti – și să nu care cumva să te oprești din muncă până nu termini douăzeci de pomișori!

Edgar sări în spate, exact când domnul Ratikan izbi încă o dată cu bastonul în copac.

— Dacă te mai prind vreodată jucându-te în copaci, nu mai primești o săptămână masa de seară!

Apreciind din ochi spațiul peste care sărise și mulțumit de experiența câștigată, Edgar socoti că pentru aceasta merita să mai lucreze un ceas în plus.

— Du-te odată! strigă domnul Ratikan, izbind de câteva ori cu bastonul în scoarța copacului, în speranța că va reuși să-l pocnească pe băiat peste degete.

Edgar o zbughi în josul unei cărării șerpuitoare ce străbătea porțiunea umbrită a dumbrăvii și ieși din raza vizuală a domnului Ratikan. Am făcut un lucru complet nesăbuit, își spuse Edgar, cu toate că se distrase pe cinste. Nu-mi folosește la nimic dacă atrag atenția curioșilor, pentru că mi-ar putea descoperi cineva secretul.

În porțiunea bătrână a pădurii, unde crengile copacilor crescuseră groase și lungi, Edgar încetini și continuă la pas, încercând să prindă din mers licăririle firave de lumină ce răzbăteau prin desișul frunzelor. Edgar era o fire sociabilă, un caracter care aprecia și respecta prietenia, dar care își petrecea în singurătate cea mai mare parte a timpului, pentru că avea un secret pe care îl respecta cu sfințenie.

Continuând să meargă în lungul cărării întortocheate, Edgar lăsă mult în urmă bolta răcoroasă a coroanelor și ieși în lumina strălucitoare a zilei, în apropierea unui perete stâncos ce se înălța cât vedeai cu ochii. Vuind puternic, cascada ce curgea pe versant se prăvălea năvalnic pe pământ, unde Edgar zări o priveliște familiară. Iazul format la baza cascadei era înconjurat și păzit de mai mulți bărbați, ca nu cumva cineva să iasă din rând și să se apropie de apă. În vreme ce trei paznici supravegheau malurile apei, ceilalți raționalizau apa în mici găleți din lemn, pentru sătenii ce așteptau ordonați la coadă. Din vârful stâncii apa curgea prin trei astfel de cataracte, însă aceasta era cea mai

apropiată de dumbravă. Celelalte se aflau la distanțe mai mari, în locuri unde Edgar nu fusese niciodată.

Distribuirea apei cu economie reprezenta o problemă majoră pentru cei ce locuiau în Podiș, dar Edgar considera că, în ținutul său, viața era mult mai prielnică decât traiul în Deșertul de sub ei, unde aprovizionarea cu apă se limita la doar câteva pâraiașe care susurau peste marginile Podișului. Era greu de crezut că ar putea cineva supraviețui multă vreme acolo jos. În Atherton, sursele de apă curgeau și erau controlate din Muntele de deasupra, regiune unde locuitorii dispuneau de apă la discreție.

Deodată, din apropierea dumbrăvii, se auzi trosnitura unei crenguțe. Edgar înlemni și se întrebă ce-ar putea face dacă domnul Ratikan va ieși dintr-un moment într-altul din spatele copacilor, învârtindu-și amenințător bastonul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va porni pe urmele mele, gândi Edgar cu părere de rău.

— Ți-au rămas frunze și rămurele în păr, se auzi un glas șoptit din spatele unui copac.

Edgar răsuflă oarecum ușurat la gândul că nu era domnul Ratikan, dar nu se simțit întru totul bucuros când își dădu seama cine-i vorbise.

— Isabel, hai, ieși de acolo!

Din spatele trunchiului se iviră câteva șuvițe de păr negru, încâlcit, apoi o frunte cafenie și, într-un final, un ochi negru cu o sprânceană deasă și tuciuire.

— Iarăși te-a trântit domnul Ratikan? Te-a lovit cu bastonul ăla îngrozitor?

Ca de obicei, Edgar îi ignoră întrebarea.

— Isabel, de ce trebuie să te ții mereu după mine?

Edgar își clătină capul într-o parte și alta, pentru a scăpa de gunoaiele din păr, dar crenguțele și frunzele nu făcură decât să se balanseze înainte și înapoi, asemenea unor pușori agățați de marginile cuibului.

— Lasă-mă să ți le scot eu, îi zise Isabel sărind din spatele copacului.

În comparație cu Edgar, fetița era mai tânără și arăta atât de firavă și de slăbuță, încât Edgar era convins că ar fi putut s-o doboare dintr-o singură lovitură.

Ciufulindu-și părul negru și des, Edgar își scutură frunzele și crenguțele, după care se întoarse și dădu să plece. Nu avea de gând să-și piardă vremea povestindu-i acestei copile agasante cum a ajuns el să aibă probleme.

— Of, dar nu poți pleca, insistă Isabel. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. De-aia aveai frunze în păr, fiindcă te-a doborât domnul Ratikan?

Edgar era cât pe ce s-o muștruluiască pe fetiță ca un frate mai mare, când simți deodată sub tălpi o ușoară zguduitură. Isabel o simțise și ea, moment în care au încremenit amândoi, încercând să priceapă ce se întâmplă. Solul dumbrăvii vibrase încet și în alte dăți, motiv pentru care tremurul nu i-a surprins prea tare pe copii. Și totuși, de această dată, trepidația a fost mai

puternică, de parcă bubuia cineva într-o tobă sub pământ și căuta să le atragă atenția celor de deasupra.

— Tata zice că nu-i ceva grav, îi spuse Isabel, dar e totuși ciudat, nu-i așa?

Vibrația se opri și Edgar se întoarse, îndepărtându-se fără să-i răspundă. Se făcea târziu și mai avea de plivit douăzeci de pomișori.

— Mai vorbim la masa de seară. Indiferent ce ți-a făcut domnul Ratikan, asta o să rămână micul nostru secret, îi zise Isabel, după care o zbughi înapoi în duminică, mulțumindu-se deocamdată să-și lase imaginația să zburde liberă și să-și închipuie că, într-adevăr, domnul Ratikan chiar îl bătuse cu bastonul pe Edgar.

Parcurgând ultima porțiune a potecuței ce ducea spre câmpul cu puieti, Edgar își umezi de câteva ori buzele uscate.

Chiar dacă mai avea de așteptat până la cină, când va primi o cană cu apă, Edgar – la fel ca toți ceilalți – se obișnuise cu această regulă și, în scurt timp, șirul gândurilor i se îndreptă spre alte lucruri.

Edgar scrută cu privirea dincolo de liziera duminică. Își imaginase deseori cum arată de la mare depărtare lumea în care trăia și reușise să-și formeze o imagine destul de apropiată de realitate. Atherton avea trei niveluri circulare, fiecare mai lat și mai întins decât cel de deasupra. Ținutul Deșertului se afla dedesubt, la o distanță foarte mare. Edgar era convins că tot ce cade peste marginea Deșertului, cade la nesfârșit. Podișul, acolo unde trăia și Edgar, era un platou întins, în vârful blocului stâncos și abrupt, ce se ridica din mijlocul Deșertului. Iar ultimul nivel îl reprezenta Muntele – locul despre care nimeni nu știa nimic și care se afla în vârful masivului stâncos ce se înălța din centrul Podișului. Locuitorii din Podiș se întrebau adesea cum era viața pe Munte și circulau zvonuri cum că acolo ar exista animale uriașe și apă din belșug, oameni puternici și locuri fermecătoare.

Edgar era și el foarte curios și își dorea să afle cât mai multe despre regiunea Muntelui, dar nu fusese niciodată acolo. Călătoriile între cele trei regiuni erau strict interzise. Nimeni din Podiș nu știa ce se află în vârful Muntelui, deoarece nimeni nu fusese invitat acolo.

Capitolul 2

ÎN CĂUTAREA ATHERTON-ULUI.

Spre sfârșitul zilei, Edgar reuși să termine de copilit douăzeci și unu de copăcei, dar asta numai pentru că îi stătea în obicei să facă întotdeauna puțin mai mult decât i se cerea. Deși necesita timp, din fericire, munca nu era foarte grea, fapt care îi convenea de minune lui Edgar, întrucât trebuia să-și conserve energia pentru restul nopții. Odată ce termină de curățat pomișorii, Edgar o porni spre casa domnului Ratikan, unde urma să-și capete porția de hrană și de apă convenită pentru masa de seară.

Când a ajuns și Edgar, muncitorii din sat se așezaseră deja la rând pentru a-și primi cina. Deoarece erau de îndeplinit multe alte treburi importante, nu toți sătenii lucrau în duminică: unii se îngrijeau de oile și

iepurii din crescătorii, în vreme ce alții prelucrau fructele smochinilor; oasele nefolositoare de la animale și organele sau părțile care nu erau comestibile trebuiau duse la marginea Podișului și aruncate în Deșert, laolaltă cu toate celelalte deșeuri din locuințele oamenilor. Munca însă înceta imediat ce sosea ora cinei, moment în care se adunau cu toții în fața casei domnului Ratikan.

În scurt timp, Isabel îl zări pe Edgar și îi făcu semn să se așeze la rând în dreptul ei, dar Edgar încercă să n-o bage în seamă. Câteva clipe mai târziu, fetița plecă de lângă tatăl ei și se postă alături de Edgar, începând totodată să-l sâcăie cu o serie de întrebări la care Edgar nu avea nici un chef să răspundă.

— Domnul Ratikan este o persoană îngrozitoare, nu? Ai reușit azi să bei apă? Eu am băut puțină, dar cu mare greutate. Mă întreb oare ce-om lucra mâine. Ce crezi, o să ne trimită în dumbrava de trei ani? Mie acolo îmi place cel mai mult.

Isabel a sporovăit fără încetare, până când au ajuns în față, moment în care a început să-l asalteze și pe domnul Ratikan cu întrebări similare, obligându-l pe acesta să-și dea ochii peste cap, să-i umple iute castronul și cana și să-i facă semn să plece cât mai repede. Domnul Ratikan nu permitea nimănui să urce treptele ce duceau spre veranda îngustă din fața ușii și le interzicea sătenilor să intre în locuința sa. Văzând că nu scapă de Isabel, încercă s-o gonească pe fetiță amenințând-o cu bastonul.

— De ce vă place să-i loviți mereu pe oameni cu bastonul? îl apostrofă Isabel, încruntându-și sprâncenele brune.

Domnul Ratikan îi răspunse schimonosindu-se atât de înfiorător, încât Isabel își luă numaidecât castronul și cana și se îndepărtă iute de casă.

Când Edgar a ajuns în față, domnul Ratikan și-a îndreptat atenția spre sunetul ce se auzea de undeva din spatele băiatului. Edgar s-a întors să vadă ce se întâmplă: sprijinit de un copac, un bărbat bolnav se aplecase și dădea semne că i-ar veni să vomite.

— Băiete, ia fii atent la mine!

Edgar se întoarse iar spre verandă și își văzu custodele fixându-l cu privirea. Din câte se părea, domnul Ratikan îi acordase suficientă atenție bolnavului din dumbravă. Mijindu-și un ochi, încercă să se decidă cât de puțină apă să-i ofere puștiului, așa încât să se aștepte să-i facă treabă bună și în ziua următoare.

— Ai terminat pomișorii? întrebă el, scărpinându-se cu o mână la capătul mustății soioase și ridicând cu cealaltă bastonul spre băiat.

— Douăzeci și unu de copăcei, răspunse Edgar – un băiețel care lucra foarte repede și era probabil cel mai bun muncitor dintre toți cei pe care îi avea domnul Ratikan.

— Bine, zise domnul Ratikan, coborându-și bastonul dinspre chipul lui Edgar. Mâine mergi tot acolo și termini încă treizeci de puiți.

Edgar îi înmână o cănuță din lemn și domnul Ratikan o cufundă atent în găleata cu apă așezată pe verandă, după care i-o dădu înapoi lui Edgar, împreună cu o bucățică de aluat și o felioară de carne de oaie, uscată și prăjită

prea mult, așa cum o pregătea de fiecare dată domnul Ratikan. În nouă din zece mese, Edgar mânca la cină doar carne de oaie, care n-avea nici un gust, iar o dată la zece zile, nu mânca nimic.

Edgar, așa cum făcea de obicei, se așeză sub un copac, departe de ceilalți săteni. La masa de seară, plămădeala era felul de mâncare preferat al lui Edgar și, ca de fiecare dată, chiar dacă avea mâinile murdare, o savură rupând-o în bucățele pe care începu să le mestece una câte una. Aluatul ținea loc de pâine și – la fel ca pentru multe alte produse importante din Podiș – provenea de la smochinii din dumbravă. După a treia recoltă, pomii erau tăiați și despicați, după care se extrăgea din interiorul acestora un miez spongios, portocaliu, substanță care, amestecată cu apă, se transforma într-o plămădeală cu gust de cacao cu lapte.

Terminând ultimele bucățele de aluat, Edgar sorbi gurile de apă care mai rămăseseră în cană și se furișă departe de locuința domnului Ratikan.

După ce se îndepărtă suficient, Edgar se scotoci în buzunarul larg al bluzei și scoase dinăuntru o smochină. Nu era însă o smochină oarecare – ci un fruct care se pârguise și căzuse singur din pom. Smochinele de acest gen, lucioase, negre și grele, erau aproape cât palma băiețelului. Sătenii obișnuiau să le adune și să le folosească la foc, deoarece ardeau puternic și îndelung în serile răcoroase și nici nu scoteau prea mult fum. Unii copii preferau să se joace cu ele, dar Edgar le păstra pentru cu totul alte scopuri.

Edgar luă din buzunarul bluzei o praștie pe care și-o făcuse din scoarța unor copăcei de doi ani, scoarță din care jupuiseră fâșii lungi și subțiri, pe care le împletise și le atașase la capete un petic pătrat din piele de iepure. Știa că domnul Ratikan nu i-ar fi îngăduit să aibă o praștie, mai ales că Edgar nu avea voie, sub nici un motiv, să decojească scoarța copacilor. De teamă ca nu cumva să fie pedepsit și, în plus, să rămână și fără ea, Edgar nu arătase nimănui praștia.

Uitându-se atent în jur și asigurându-se că nu era nimeni care să-l vadă, Edgar își alegea ca țintă un copac din depărtare, îngenunche în dumbravă, fixă smochina în praștie și începu s-o învârtă cu putere deasupra capului. Pe măsură ce-o rotea tot mai repede, vâjâitul se întetea și mai mult, iar când Edgar dădu drumul unuia din capete – trosc! – smochina zbură prin dumbravă, lovi arborele și ricoșă nu departe de trunchiul țintit.

Edgar alergă imediat până la copac și examinează urma lăsată de smochină, punându-și în același timp praștia în buzunar.

După ce găsi smochina, o băgă într-unul din buzunarele de la pantaloni. Cu toate că avea o duzină de smochine negre ascunse prin dumbravă, nu-și permitea totuși s-o piardă, întrucât știa bine că aceste fructe erau întotdeauna adunate de săteni și folosite pentru foc.

Lui Edgar i-ar fi plăcut să-și exerseze loviturile împreună cu ceilalți băieți care munceau în dumbravă, dar hotărâse că e mai bine să nu-și petreacă multă vreme în compania lor. Mulți dintre puști aveau familii în sat și, odată cu lăsarea serii, imediat ce terminau munca, plecau acasă și-l lăsau singur.

Astfel, după o vreme, Edgar parcă nici nu mai exista pentru cei din jurul său. I-ar fi plăcut și lui să aibă prieteni, dar se temea ca nu cumva să afle cineva ce anume făcea el în timpul nopții.

Un ceas mai târziu, Edgar traversase deja dumbrava și ajunsese într-o zonă foarte îndepărtată, în apropierea masivului stâncos ce separa Podișul de Munte. Era un loc liniștit și izolat, aflat la mare distanță de crâng, de sat și de cascadă. Ora era destul de înaintată, dar Edgar continua să se plimbe pe lângă stâncă, bătând cu palma bătătorită peretele neregulat al Muntelui. Edgar se antrena acolo de ani de zile, la ore la care nu-l putea vedea nimeni. Noapte de noapte, Edgar venea acolo și din alt motiv. Se afla în căutarea unui lucru ascuns, un obiect pe care nimeni nu avea voie să-l caute.

Stânca din Atherton era învăluită la acea oră într-o mantie de lumină cenușie, un vâl difuz ce persista câteva ceasuri bune și îl camufla bine pe Edgar, care își putea vedea astfel liniștit de treabă. Paznicii patrulau noaptea prin apropierea peretelui stâncos și îi luau imediat în primire pe cei care se aventurau până acolo, însă Edgar se pricepea de minune să rămână neobservat. Locuitorii de pe Munte interziseră cu desăvârșire cățărarea – îndeosebi în locurile din vecinătatea cascadelor – și Edgar ar fi avut mari probleme dacă i-ar fi aflat cineva secretul. Existau zvonuri potrivit cărora persoanelor prinse cățărându-se li se rupeau picioarele, ori erau aruncate peste marginea Podișului, direct în Deșert.

Cățărându-se ca un păianjen și înălțându-se mult deasupra pământului, Edgar urcă iute pe zid cincisprezece metri. Peretele stâncos, deși perfect vertical, era plin de găuri și colți de care Edgar se putea agăța cu ușurință. Lumina difuză a nopții îl ajuta să vadă destul de clar suprafața stâncii din fața sa. Pe măsură ce planeta se întorcea încet cu fața dinspre soare, lumina dispărea tot mai mult pe lângă marginile lumii Atherton, iar bezna se instala doar pentru scurt timp, în ora cea mai întunecată a nopții.

Fără să aibă o frânghie care să-i împiedice căderea, Edgar urcă și mai mult, ajungând destul de iute la treizeci de metri de sol. Se deplasă apoi într-o parte, într-o zonă unde nu mai fusese niciodată și încercă să-și amintească.

Crescuse ca un băiat de pripas, dar Edgar nu fusese întotdeauna singur pe lume. Avea amintiri vagi despre o perioadă de demult, de dinaintea venirii în dumbravă, și știa cu siguranță că avusese un tată. Edgar împlinise de-acum unsprezece ani și, an de an, amintirile i se estompau. Tot ce-i mai rămăsese viu în memorie era înțelegerea pe care o făcuse cu un străin. Pe când avea trei sau patru ani, Edgar stătuse în acest loc și bărbatul îi vorbise cu mare seriozitate. Stând într-un genunchi, străinul îl privise atent în ochi. Edgar nu-și mai amintea chipul bărbatului, ci doar ochii calzi și căprui ai acestuia, mirosul puternic de cenușă fierbinte și cuvintele pe care nu le va uita vreodată:

- Micuțule Edgar, vezi acest perete stâncos?
- Da.
- Să îți bine minte acest loc, da?
- Da.

— Am ascuns ceva acolo sus, în stânci, într-un loc unde nu-l poate găsi nimeni.

— Acolo sus?

— Da, Edgar, tocmai acolo.

— Ce ai ascuns?

— Dacă ai răbdare, va veni la tine. Trebuie să cauți Atherton-ul.

— Zi-mi și mie ce-ai ascuns acolo?

În fiecare an, deși își repeta adeseori în minte această scenă, Edgar își amintea tot mai puțin din scurtul lor dialog. Un lucru era însă cert: la puțin timp după acest episod, Edgar a ajuns în îngrijirea domnului Ratikan.

Dacă ai răbdare, va veni la tine. Trebuie să cauți Atherton-ul. De ani de zile a reflectat la sensul acestor vorbe, în timp ce urca și examina atent fațada stâncii. Cu cât înainta în vârstă, cu atât cuvintele deveneau mai confuze și Edgar începu să se întrebe dacă și le mai amintea sau nu corect. Caută Atherton-ul. Însă el trăia deja în Atherton – sau cel puțin așa credea – drept pentru care semnificația mesajului putea fi aceea de a căuta pretutindeni, ceea ce nu era un indiciu prea util.

Povestea lui Edgar ia din acest moment o nouă întorsătură, întrucât, în noaptea aceea, Edgar s-a cățărat mai sus ca niciodată, în locuri unde nu mai fusese vreodată. Deoarece domnul Ratikan îi făcea tot mai multe probleme și temându-se că ar putea fi în curând prins, băiețelul hotărî să urce mai sus. Vârându-și degetele în crăpăturile versantului și apucându-se de proeminențele stâncilor, după mai bine de o mie de nopți de căutări, în sfârșit, eforturile i-au fost încununuate de succes.

La peste șaiszeci de metri deasupra solului, învăluit tot mai mult în întuneric, Edgar descoperi ceva.

Capitolul 3

REGULI MENITE A FI ÎNCĂLCATE.

Tot mai deasă, bezna nopții risipea încet ultimele raze de lumină, fapt care avea să-i îngreuneze serios coborârea. Edgar tremura – dar nu de frică sau de frig, ci de bucurie. Chiar dacă era întotdeauna un băiat sigur pe el, tremurul picioarelor îl neliniștea întru câtva.

Edgar descoperise în peretele muntelui o crăpătură îngustă, o deschizătură cam de lungimea brațului său. Inițial se depărtase de gaură, de teamă ca nu cumva să se ivească dinăuntru o lighioană, să-l înhațe de braț și să nu-i mai dea drumul. Chiar și în obscuritate, Edgar reuși să-și dea seama că descoperise ceea ce căuta de multă vreme. Puțin mai jos de crăpătură văzu un simbol scrijelit în piatră, desen ce părea să fi fost răcâit în grabă cu un obiect ascuțit. Edgar pricepu imediat că Atherton-ul, privit de la mare distanță, ar arăta la fel ca semnul din fața lui. Caută Atherton-ul. Rezolvând în cele din urmă misterul pe care i-l lăsase străinul din amintirile sale, Edgar se înfioră de emoție.

Punându-și mâna în crăpătură, descoperi că nu era foarte adâncă. Când brațul i-a intrat până la cot, a atins în acel moment capătul rugos de piatră.

Ținându-și echilibrul cu cealaltă mână, pipăi grijuliu interiorul fisurii și simți că spațiul se curba în jos.

Îl înspăimântă încă o dată gândul că ar putea trăi în scorbură cine știe ce vietate fioroasă. Chiar dacă îi fusese lăsat acolo un lucru neștiut de nimeni, nu însemna că micuța grotă nu devenise între timp adăpostul unui monstru – cu gheare și colți ascuțiți – ce nu s-ar fi dat în lături să se ospăteze hulpav cu primul băiețel ce-i ieșea în cale. Edgar pipăi foarte precaut cavitatea într-o parte și alta, dar nu găsi nimic.

Poziționându-se mai bine, își împinse puternic umărul, izbutind să-și introducă tot brațul în scorbură și simțind cu vârfurile degetelor ceva diferit – nu era asperitatea pietrei, ci dăduse peste ceva moale. Mișcându-l cu degetele, obiectul se mișcă ușor înainte și înapoi. Sperând să nu fi dat peste o vietate, Edgar băjbâi îndelung și încercă să apuce mai bine obiectul misterios din interior.

Riscând, dădu drumul colțului de stâncă și se ridică în vârful picioarelor, forțându-și brațul atât de mult în interiorul scorburii, încât se văzu nevoit să-și apese puternic obrazul de peretele stâncii. Întinzându-se suficient, izbuti de această dată să apuce obiectul enigmatic pe care îl căutase de ani de zile și îl trase încet afară – moment în care îl copleși bucuria și deznădejdea, deopotrivă.

Găsise ceva frumos, un obiect din piele maronie, cu foi înăuntru. Era o carte. Cărticica nu avea multe pagini, dar era plină de cuvinte ce-i sfâșiau lui Edgar inima – și nu pentru referirile acestora la onestitate, nostalgie sau tristețe. Cuvintele îi frângeau inima, deoarece Edgar nu știa să citească, așa cum nu știa nimeni din Podiș.

Câteva săptămâni la rând, Edgar n-a mai urcat deloc pe stâncă. Era pentru prima oară când nu se apropiase mai mult de o zi sau două de peretele Muntelui. Nu se simțea însă deloc împăcat. Chiar dacă era foarte tânăr, considera că obiectivul vieții sale – dorința de a învăța să se cațere și să descopere ce-i lăsaseră înaintașii – ajunsese la un deznodământ dureros și inevitabil.

Edgar a reflectat zilnic asupra cărții pe care o găsisse. Noaptea, după ce toți sătenii părăseau dumbrava, răsfoia în lumina serii paginile cărții, străduindu-se să le înțeleagă mesajul. Cartea nu conținea decât cuvinte, iar acestea nu erau scrise deloc citeț. Autorul ori le scrisese în mare grabă, ori nu știa prea bine să scrie.

Cum ar fi putut acel om să-i lase un lucru complet inutil? Edgar muncise din greu și își asumase o mulțime de riscuri, doar pentru a descoperi în final un adevăr cât se poate de crud – după cât de mult se străduise, comoara pe care o descoperise îi era complet inaccesibilă.

Frământându-se în sinea lui, Edgar se întrebă ce-ar putea face în privința cărții. Regulile din Podiș erau cât se poate de clare, iar băiețelul le auzise de nenumărate ori:

Primim apă numai în schimbul hranei trimise pe Munte.

Nu trebuie să risipim apa.

Este interzisă apropierea, ori cățărarea pe stâncă.

Cine găsește o carte trebuie s-o predea imediat gărzilor, pentru a fi trimisă cât mai repede cu putință înapoi pe munte. Nu ardeți, nu distrugeți, nu păstrați astfel de cărți și nu vă uitați în paginile acestora. În podiș avem mulți oameni care îi pot descoperi imediat pe cei care încalcă aceste reguli.

Edgar avusese adeseori îndoieli în privința ultimei reguli, în afară de cei care trăiau pe Munte, nimeni din Atherton nu știa să citească. Și, în primul rând, cum ar putea să ajungă o carte în Podiș? De asemenea, băiețelul se întreabă dacă mai căutase și altcineva cartea pe care o găsisese în crăpătura din stâncă. Exista desigur posibilitatea ca vreo persoană de pe Munte să se plimbe pe marginea acestuia și să scape întâmplător o carte în Podiș, dar aceasta s-ar fi prăbușit ca o pasăre cu aripile zdrobite și, până jos, n-ar mai fi rămas nimic din paginile ei. Sau, din rațiuni pe care Edgar doar le bănuia, era posibil ca, din când în când, cineva să ascundă câte o carte într-unul din coșurile suspendate de frânghii și coborâte periodic din vârful Muntelui, în diferite zone ale Podișului. Locuitorii din Podiș umpleau aceste coșuri cu smochine, lână, carne de oaie și de iepure, după care paznicii le semnalizau celor de sus trăgând de câte o funie și coșurile erau apoi ridicate. Dar de ce să ascundă cineva o carte în crăpătura unei stânci?

Edgar se hotărî să ascundă cartea în dumbravă. După ce numără pe degetele de la mâini și de la picioare un șir de copaci, îngenunche la baza ultimului pom, săpă o groapă mică, înfășură cartea în frunze și o acoperi cu un bolovan pe care de-abia îl putea urni din loc. A doua zi, într-o cu totul altă direcție, repetă procedeul și îngropă cartea în apropierea ultimului copac. Se temea atât de mult ca nu cumva s-o piardă, ori să i-o găsească cineva, încât ajunsese să nu se mai gândească la nimic altceva.

— Băiat netot, încetează odată cu bosumflările astea! îi striga domnul Ratikan ori de câte ori îl surprindea căzut pe gânduri și umblând indiferent prin dumbravă. De regulă, Edgar lucra într-o oră cât alții în două, însă de la o vreme se lenevise și nu se mai concentra la treburile pe care le avea de făcut. Nimic nu-l înfuria mai mult pe domnul Ratikan decât un lucrător bun care se lasă pe tânjală și, de teamă că ar putea fi cât de curând vizitat de Lordul Phineus, îi critica mereu strădaniile băiatului.

Când conducătorii din ținutul Muntelui nu erau mulțumiți de produsele pe care le primeau, unul dintre ei – câteodată Lordul Phineus însuși – cobora în Podiș într-un coș mare. Lordul nu cobora până la nivelul solului, dar descindea îndeajuns de aproape, cât să-l vadă toți, să se strângă dedesubtul lui și să-i asculte muștrările neîndurătoare: „Nu lucrați suficient de repede!”; ori „Ne-ați trimis prea puțină carne de iepure!”; ori „Unde sunt smochinele pe care ni le-ați promis?”. Și, ca de fiecare dată, încheia cu aceeași pedeapsă: „Până când nu se vor îmbunătăți lucrurile, o perioadă veți avea apă mai puțină”.

Edgar se întreba uneori dacă l-ar putea întâlni și el pe Lordul Phineus și, într-o seară, datorită acestui gând indispoziția i se risipi pe loc. Îndreptându-și

spatele și privind cartea ce-o ținea în mână, gândurile i se transformară în cuvinte:

— Dacă duc pe Munte această cârtică, oare n-aș putea găsi acolo pe cineva care să mi-o citească?

Era o idee scandaloasă, dar Edgar reflectă asupra ei. Coșurile nu reprezentau o soluție practică, întrucât erau păzite zi și noapte. Așadar, de ce să nu încerce să escaladeze Muntele? Ar trebui să urce cam de zece ori mai sus decât o făcuse până atunci, dar asta nu însemna că nu avea șanși de izbândă – cu toate că, dacă îl vor prinde, îl vor arunca probabil peste marginea lumii. Există însă șansa să găsească pe cineva care să-l ajute și nu-i păsa dacă îl închideau, ori îl transformau într-un sclav, ori îl condamnau la moarte. Ar renunța fără nici o părere de rău la viața din duminică, numai pentru a auzi măcar câteva cuvinte din comoara pe care o găsisese după ani de zile de căutări.

Băiețelul îngropă încă o dată cartea, după care se sprijini cu spatele de trunchiul unui smochin și privi pierdut în duminică. Lăsându-se purtat de gânduri, Edgar începu să se întrebe dacă era cu adevărat pregătit să escaladeze până în vârful masivului stâncos și să ajungă într-un loc unde îi era interzis să pătrundă.

Capitolul 4

LUCRURILE ÎNCEP SĂ SE SCHIMBE.

În dimineața următoare, Edgar începu să muncească devreme în duminică, într-un sector cu smochini înmuguriți. Întreaga zi avea să strângă laolaltă mlădițele subțiri ce atârnavă de ramuri, pe care le va lega apoi în mănunchiuri ce vor atârna de crengi asemeni unor ciorchini din mici bulbi verzi. După câteva săptămâni de la legare, smochinele coapte sunt culese de pe lujeri și tulpinile sunt desfăcute apoi din strânsoarea sforii.

Monotonia legării lujerilor îl ajută pe Edgar să gândească limpede, iar mintea îi era și mai ageră când desfășura astfel de munci repetitive. Trebuia să găsească o cale prin care să părăsească devreme duminica, așa încât să aibă timp să escaladeze Muntele, urcuș datorită căruia va trebui să lipsească de la masa de seară. Avea însă o singură modalitate prin care putea să nu fie prezent la cină și să nu trezească totodată suspiciuni: trebuia să facă o năzdrăvănie, așa încât domnul Ratikan să-l pedepsească și să nu-i mai dea masa de seară. Era pentru prima oară când Edgar dorea să fie prins făcând ceva ce nu avea voie să facă.

Mare parte din zi, în timp ce scotea de la curea sfoară după sfoară și lega smochinele verzi în mănunchiuri, Edgar a analizat pe îndelete această idee și, odată ce-a terminat de legat ultima sfoară, se hotărî cum să acționeze.

Spre mijlocul după-amiezii, Edgar străbătu distanța scurtă până la duminica veche, acolo unde pomii bătrâni erau decojiți și despicați înainte de a deveni otrăvitori. Era un loc ciudat, diferit de restul duminicilor, un loc unde copacii ajunseseră la capătul scurtei lor vieți. În vreme ce unora li se tăiaseră crengile și fuseseră scoși din rădăcini, alții își așteptau tăcuți soarta, într-un

câmp sinistru ce părea să se întindă cât vedeai cu ochii și unde copacii arătau ca niște spectatori triști, incapabili să fugă din fața inevitabilului.

Domnul Ratikan era și el acolo, tocmai în celălalt capăt, unde își agita bastonul și vorbea unui grup de muncitori ce stăteau în jurul unui arbore dezrădăcinat. Odată ce și-a terminat treaba, Edgar trebuia să-l aștepte pe domnul Ratikan pentru a primi de la acesta noi instrucțiuni, dar, în schimb, Edgar ridică de la pământ cea mai mare creangă pe care putea s-o care și începu să-și pună planul în aplicare.

Văzând în apropiere doi copaci bătrâni alăturați, Edgar se urcă într-unul din ei trăgând craca în urma lui și îi poziționează unul din capete în celălalt copac, fixând-o bine între ramuri, cam la doi metri de la pământ. Domnului Ratikan nu i-a trebuit mult până să-l vadă pe Edgar cocoțat pe creangă, exact în momentul în care se pregătea să o traverseze.

— Băiete, ce cauți acolo? urlă domnul Ratikan, înroșindu-se de furie și pornind nervos spre Edgar. Dă-te imediat jos din copac! Iar voi, treceți numaidecât la treabă și tăiați odată crengile alea! strigă el, întorcându-se din mers spre muncitorii care priveau curioși incidentul.

Edgar își dădu imediat seama că domnul Ratikan era într-o dispoziție și mai proastă ca de obicei și începu să se întrebe dacă nu cumva ideea sa era complet greșită. Primul imbold a fost să sară din copac și s-o ia cât mai repede din loc, dar știa că domnul Ratikan ar fi trimis o mulțime de oameni în căutarea sa. Și astfel, așteptându-l pe domnul Ratikan să se apropie, Edgar inspiră profund, zâmbi și își așează un picior pe creanga pe care o fixase între copaci.

— Nu vreau decât să văd dacă pot să trec dincolo, îi răspunse Edgar. Nu durează mult.

— Coboară imediat de acolo, idiotule!

Edgar făcu încă un pas pe creangă.

— Ce-ați zice să facem un rămășag? întrebă Edgar.

— Ești un băiețel tâmpit! urlă domnul Ratikan, scos pur și simplu din sărite de faptul că Edgar își recăpătase buna dispoziție.

— Dacă voi cădea, nu-mi mai dați diseară să mănânc, îi zise Edgar.

— Oricum nu mai primești nimic de mâncare, dacă mai stai mult cocoțat acolo.

Până în partea cealaltă nu avea de făcut mai mult de zece pași. Edgar însă nu era pe deplin convins că putea trece dincolo. Continuând să înainteze precaut, simți cum creanga instabilă se arcui ușor sub greutatea sa. Chiar dacă se clătină de câteva ori, Edgar reuși să ajungă în siguranță până la mijlocul crăcii, în vreme ce domnul Ratikan o balansa lovind-o violent cu bastonul. Văzând că Edgar tot nu cade, domnul Ratikan dădu să-l lovească peste tibie, dar Edgar sări și evită cu agilitate loviturile, iar domnul Ratikan nici măcar nu reuși să-l atingă.

Odată ajuns în cealaltă parte, Edgar coborî din copac și se opri răsând pe iarbă.

— V-am zis eu că reușesc!

Domnul Ratikan însă nu era deloc amuzat.

— Nu mai primești masa de seară și nici apă, iar dacă te văd cumva în apropierea casei mele cerșind de mâncare, atunci poți să-ți iei adio și de la micul dejun! Ei, acum ce mai spui?

Domnul Ratikan dădu să se întoarcă și să plece, moment în care pământul începu să se zguduie așa cum se mai întâmplase și în alte dăți. De această dată tremurul a fost mai pronunțat, ori cel puțin așa părea în porțiunea veche a dumbrăvii. Copacii nu erau foarte solizi și, din acest motiv, câțiva s-au prăbușit zgomotos la pământ. Când se opri duduțul, Edgar se uită la domnul Ratikan ca și cum ar fi așteptat din partea acestuia un răspuns prin care să-i explice motivul pentru care se cutremura pământul.

— La ce te holbezi? Du-te înapoi și leagă lujeri până la lăsarea întinericului. Să nu te mai văd până dimineață în apropierea casei mele!

Domnul Ratikan porni grăbit spre muncitori, ordonându-le să se întoarcă la lucru și să despice imediat copacii căzuți. Deși n-a comentat nimeni, mulți lucrători erau încă speriați de tremurul pământului și se temeau să se apropie de copacii prăbușiți. Domnul Ratikan turuia fără oprire, pentru a nu le permite muncitorilor să comenteze între ei.

Confuz, Edgar s-a întors și a pornit în direcția din care venise. Era înfometat și însetat, dar știa că nu avea prea curând să-și potolească setea și foamea, fapt care l-a făcut să se întrebe dacă avea suficientă energie pentru a urca în vârful stâncii. În plus, nu știa de ce se tot cutremura pământul și zguduitorile păreau să se întețească. Edgar nu era deloc liniștit la gândul că tremurul ar putea reapărea exact în momentele când se va cățăra pe stâncă, spre înaltul cerului.

— Nu se poate, bombăni Edgar.

În timp ce toți ceilalți erau ocupați cu masa de seară, Edgar s-a apropiat de stâncă puțin înainte să se însereze. Fiind mai multă lumină decât în zilele anterioare, se gândise că acesta era probabil motivul pentru care lucrurile i se păreau diferite.

Atingând cu palmele peretele cărămiziu-cafeniu din fața sa, începu să urce primii metri cu ochii în patru, pentru a nu fi surprins de apariția neașteptată a vreunui paznic. Lumina îl obliga să fie mai prevăzător. La primul nivel se ridică în picioare și continuă în stânga aproximativ zece pași. Așezându-și din nou mâinile pe stâncă, o privi și clătină din cap, întrebându-se ce se întâmplase. Din câte se părea, zidul se lăsase mai jos decât în urmă cu trei săptămâni; coborâse cu vreo cinci centimetri. Toate punctele de sprijin – crăpăturile și colțurile de care Edgar se folosise de nenumărate ori în cățărările sale – erau mai apropiate de pământ.

Să fi crescut el atât de mult în trei săptămâni? Nu era posibil una ca asta. Gândindu-se că poate i-au crescut mâinile, Edgar își întinse brațele, dar nu observă să fi fost diferite. Și totuși, nu avea nici o îndoială – punctele de sprijin nu mai erau la locurile lor. Ceva se schimbase.

— Ar trebui să mă odihnesc puțin, își spuse Edgar, convins că imaginația îi jucase feste. Își elimină apoi din minte ideea că se schimbase ceva și căută agitat în buzunarul de la pantaloni, unde avea praștia și două smochine negre – elemente de care spera să nu aibă nevoie.

Edgar inspiră profund, își frecă energic palmele și începu ascensiunea. Găsindu-și punctele de sprijin bine cunoscute, își concentrează atenția asupra acestora și se cățăără sprinten pe fațada rocii, gândindu-se cum arată străinul care îi lăsase cartea. Dacă m-ați vedea acum, presupun că m-ați trimite imediat la culcare, fără să-mi mai dați la desert și budincă.

Edgar zâmbi la propria sa remarcă, mai ales că nu avusese niciodată parte de luxul de a mânca budincă de cacao înainte de culcare.

Edgar privi în sus și calculă distanța pe care o avea de parcurs până în vârful Muntelui. Zilele trecute se gândise în repetate rânduri la aceasta și știa bine că avea să parcurgă pe întuneric cea mai mare parte a ascensiunii – lucru pe care nu-l mai încercase vreodată. Trecuse însă momentul în care ar mai fi putut renunța, așa că nu mai avea nici un rost să se îndoiască de el însuși.

Ajuns la câteva sute de metri înălțime, se opri și privi în jos, la Podișul ce se întindea dedesubtul lui – ținutul său plin de crânguri, pășuni și sate micuțe. Domnul Ratikan nu-i dăduse niciodată posibilitatea să exploreze lumea de dinafara dumbrăvii în care trăia, dar Edgar auzise de la alți oameni că Podișul putea fi străbătut de la un capăt la celălalt în cel mult o săptămână.

Ținându-se bine și calmându-și respirația în aerul răcoros al nopții ce tocmai se lăsa, aruncă o privire și lumii de dincolo de Podiș. Mult mai jos – la kilometri buni – era un alt ținut, un loc vast și sumbru. Deșertul, mult mai întins decât Podișul, era o zonă misterioasă, pe care foarte puțini o înțelegeau și despre care nimeni nu scotea o vorbă. Din poziția în care Edgar se agățase de colțurile stâncii nu putea zări prea mult din Deșert. Avusese însă parte de-o priveliște mult mai bună, când se furișase într-o după-amiază din dumbravă și se aplecase peste marginea Podișului, într-o porțiune unde peretele stâncos descindea vertical până în Deșert. O singură dată își aplecase capul peste marginea platoului și, de atunci, nu se mai dusese niciodată acolo. În orice caz, povestirile pe care le auzise erau adevărate. Chiar dacă zărise mișcări, stătuse totuși la o distanță mult prea mare pentru a vedea clar ce se petrecea acolo jos. Să fi trăit oare oameni în pustietatea aceea? Ori să fi fost altceva – să nu fi fost ființe umane? Edgar nu era sigur că ar fi dorit să afle.

Edgar începu din nou să urce, de această dată cu și mai mult avânt. Muncise toată ziua în dumbravă și ar fi trebuit până în acel moment să se simtă foarte obosit, dar Edgar era un băiat deosebit de viguros și extraordinar de abil. Peretele stâncos era pentru el ca un plan orizontal pe care părea să-l străbată de-a bușilea, atât de iute cât îi permiteau brațele și picioarele. La un moment dat, s-a oprit brusc, simțind cum îl străpunge prin tălpi o senzație foarte ciudată.

La jumătatea distanței până în vârf, într-o zonă unde nu mai ajunsese niciodată, peretele stâncos începu dintr-odată să vibreze. Edgar nu-și slăbi

strânsoarea și se întrebă dacă nu cumva escaladarea Muntelui era o greșeală fatală. Tremurul se amplifică, revărsând asupra băiețelului un mic val de praf și pietricele.

Edgar atârna asemeni unei crengi rupte dintr-un copac uscat. Se aventurase în explorarea unor locuri complet necunoscute, iar fațada stâncii devenise o simplă umbră pe parcursul urcușului. Mult mai jos, în Podiș, începuseră deja să licărească primele focuri ale nopții, în vreme ce deasupra băiețelului se întindea un zid abrupt, presărat ici și colo cu câteva puncte de sprijin.

Fumul estompat al focurilor de dedesubt l-a împresurat vag, exact în momentul când lui Edgar îi alunecă piciorul pe treapta unei bucăți de stâncă, de pe care împrăștie câteva pietricele în negura nopții. Gândul că ar putea să cadă i se fixă pentru prima dată serios în minte și, înfiorat, Edgar începu să aibă îndoieli în privința întoarcerii sale acasă.

Capitolul 5 SAMUEL.

Perioada dintre cină și lăsarea serii era destul de liniștită pentru un copil care trăia în ținutul Muntelui, deoarece părinții aveau mare grijă să-și țină copiii departe de marginile primejdioase ale prăpastiei, îndeosebi în semiobscuritatea îndelungată și cenușie a amurgului. Viața lui Samuel era însă complet diferită – un băiețel ce locuia în apropiere de Casa Puterii, un complex somptuos, cu grădini, holuri spațioase, scări și coridoare tocmai bune de explorat.

Samuel era fericit dacă își petrecea zile întregi citind – activitate pe care o efectua uneori săptămâni la rând. Această îndeletnicire îi dăduse băiețelului un aspect palid și bolnăvicios, făcându-l să arate de parcă ar fi stat tot timpul într-o brutărie și ar fi avut mereu chipul și brațele acoperite cu un strat subțire de făină. Samuel era la fel de slăbuț ca și Edgar, numai că din motive cu totul diferite. Mama lui Samuel muncea în bucătăria Casei Puterii și băiețelul avea acces la o mulțime de bucate, dar Samuel nu era un mândăcios, interesul său pentru mâncare fiind axat în principal pe tot ce avea gust dulce.

Mama băiețelului lucra de dimineață și până seara și revenea la o oră foarte târzie în cămăruțele lor, aflate într-un capăt depărtat al curții. În timpul serii, plictisit să mai stea în pat și să citească, Samuel începea să hoinărească prin holurile și sălile Casei Puterii. Parterul casei lăsa impresia că era construit în interior și exterior deopotrivă. Unele holuri se întindeau pe sub bolțile ce îngrădeau și înconjurau curțile și grădinile casei, unde copăceii erau înveșmântați în plante agățătoare ce se răsuceau parcă la nesfârșit în jurul trunchiurilor. Vegetația abundentă se răspândise necontrolat pe zidurile din piatră și aleile pietruite din curte, ca și cum ar fi încercat să acapareze și să dărâme tot ce întâlnea în cale. În acele locuri nefiresc de liniștite, oamenii vorbeau aproape întotdeauna în șoaptă. Câteodată, după ce colinda mare parte din holuri și alei, Samuel trecea pe la bucătărie și îi cerea mamei sale ceva

dulce sau o cană cu ceai și, deseori, drept răspuns, aceasta îl ruga s-o ajute la câte o treabă.

Cu Samuel ne întâlnim exact într-o seară de acest gen, când tocmai se pregătea să dea ocol coridoarelor răsunătoare ale casei. Coborând scara îngustă din apropierea camerei sale, până în dreptul unei uși pe care o găsea întotdeauna încuiată, băiețelul continuă apoi pe scări și pe holuri, până când simți că nu mai rezistă multă vreme fără să guste ceva dulce.

— Dacă o ajut, poate îmi da și mie o cănuță cu lapte îndulcit, își spuse cu voce tare Samuel, auzind apoi ecoul unor pași ce veneau în direcția lui. Nu dorea să discute cu nimeni, așa că ocoli iute o galerie acoperită și ieși în curte. Odată ajuns la bucătărie nu mai era la fel de sigur că dorea să intre, de teamă ca nu cumva să i se dea prea mult de muncă, drept care se uită pe după colțul ușii, să vadă ce făcea mama lui.

Aceasta era o femeie firavă, dar plăcută privirii, iar Samuel își dădu imediat seama că o nemulțumea ceva. Trecea de la un bufet la altul și cotrobăia nervoasă prin dulapurile bucătăriei, în timp ce coada părului negru strâns în coc i se balansa pe spate la fiecare mișcare. Femeia îl zări cu coada ochiului pe Samuel, ascuns după tocul ușii.

— Vor în salon smochine și pâine prăjită, își zise ea pe nerăsuflăte.

Ori de câte ori era nervoasă, îi apărea dedesubtul buzei o mică pată roșie, care nu-i mai dispărea ceasuri bune. Frecându-și iritată micuțul semn roșu, începu să caute ceva în spatele mesei pentru frământat aluatului, acolo unde își petrecea majoritatea timpului de lucru.

— De ce trebuie să ceară ceva ce știu bine că nu avem? continuă ea. De unde să le aduc eu smochine, din cer? Nu mai avem așa ceva de săptămâni întregi, dar ei continuă să mi le ceară și să mă chinuiască noapte de noapte cu tot felul de pretenții.

Femeia continuă să-și pipăie semnul roșu de sub buză, până când Samuel trecu pragul bucătăriei și se opri în dreptul mamei sale.

— Nu o să-ți treacă, dacă îl tot scarpini și nu-l lași în pace.

Lui Samuel îi păru rău pentru necazul mamei sale, dar nu foarte mult, întrucât știa bine ce avea să urmeze în continuare.

— Samuel, n-ai vrea să tragi o fugă până sus și să le spui că nu avem smochine? Hai, du-te, pentru că o să-ți dau pe urmă ceva dulce. Ce zici, mă ajuți?

Mama lui Samuel nu fusese întotdeauna atât de fragilă. A existat o perioadă când se bucura de un statut privilegiat și dădea dovadă de multă stăpânire de sine, dar asta numai până în ziua când tatăl lui Samuel a dispărut într-un accident îngrozitor. Această nenorocire părea să-i fi spulberat femeii în mii de fărâmițe încrederea firavă în propriile puteri. Faptul că ajunsese să lucreze în bucătărie se datora numai pierderii tatălui băiețelului, care fusese un om de vază înainte să dispară pentru totdeauna din familia lor. În lipsa reputației acestuia, mama lui Samuel s-a văzut obligată să ducă o viață de aservire.

— Îmi pui și mie pe tavă ceva dulce? întrebă Samuel, văzându-și mama preocupată să aranjeze pe un platou felii de pâine prăjită presărate cu pudră de smochine, câteva ceșcuțe și un vas acoperit, plin cu ceai cald.

— O să-ți dau ceva când te întorci. Să fii atent și să nu scapi platoul, ori să verși ceaiul, îi zise ea, dându-i tava rotundă și privindu-l îngrijorată. Poți să-l duci?

Tava nu era foarte mare și nici grea, dar Samuel oftă ușor când o apucă de margini.

— Da, mamă, lasă că mă descurc.

Samuel străbătu curtea și porni către Casa Energiei. Aleea ce ducea spre intrare era pavată cu lespezi mari din piatră și avea de-o parte și de alta intrânduri unde creșteau copăcei ale căror trunchiuri erau toate acoperite de iederă. Aleea sfârșea sub o arcadă fără ușă. De cealaltă parte se afla un salon rotund din care porneau trei direcții: în dreapta și în stânga se afla câte un hol larg, iar în centru o scară cu multe trepte.

Samuel urcă treptele și, odată ajuns în capătul scării, îl întâmpină un bărbat bucălat, complet chel și cu sprâncene cărunte și stufoase.

— Ce-ai adus acolo, Samuel? îl întrebă Horace, a cărui unică sarcină era aceea de a nu-i lăsa pe oameni să-l deranjeze pe Lordul Phineus, atunci când acesta nu dorea să vadă pe nimeni. Lordul însă nu voia niciodată să fie deranjat, așa că Horace putea fi găsit mai mereu la capătul de sus al scării.

— Câteva bunătăți pentru cei din salon, răspunse Samuel.

Horace se uită îndeaproape la tavă și înșfacă iute o felie de pâine.

— Bine, poți trece, îi zise el, înghițind aproape pe nemestecate felioara de pâine și arătându-i printr-un gest impunător ușa camerei principale.

Samuel îi zâmbi. Chiar dacă aveau rar ocazia să se întâlnească, Samuel îl plăcea pe Horace și manifestările teatrale ale acestuia.

Nerăbdător să-și ducă la îndeplinire sarcina, Samuel grăbi pasul spre ușa enormă de la capătul unui hol răcoros, unde așeză platoul pe podea și ciocăni politicos. Când Samuel se dădu puțin în spate, ușa se deschise și în pragul acesteia apăru Sir Philip, un bărbat impunător, îmbrăcat într-o robă roșie, asemănătoare cu cea pe care obișnuia s-o poarte și tatăl băiețelului.

Sir Philip privi de sus platoul așezat pe podea:

— A șterpelit cumva Horace smochinele de pe tavă, ori trebuie să luăm iarăși măsuri în privința producției din dumbravă?

Aplecându-se să ridice platoul, Samuel își dori în acele clipe să nu o fi vizitat mai devreme pe mama sa.

— Domnule, mi-e teamă că nu mai avem smochine. Trebuie să așteptăm noua recoltă.

Lui Samuel începură să-i tremure brațele, moment în care ceșcuțele se porniră și ele să zăngăne. Înăuntrul salonului, băiețelul zări o masă mare, înapoia căreia stătea Lordul Phineus, înveșmântat tot într-o robă roșie, de o nuanță mai închisă decât cea purtată de Sir Philip, cu manșete late și negre, la mâneci și glugă.

— Sir Philip, lasă-l pe băiat să intre. Nu e vina lui că trebuie să așteptăm pentru lucrurile pe care ni le dorim. Roadele se fac atunci când le vine timpul, nu când vrem noi.

Samuel șovăi în pragul ușii. Simțind că lordul nu era bine dispus, Samuel se gândi că ar fi poate mai bine să reașeze tava pe podea și s-o zbughească imediat în camera lui.

— Hai, intră, să vedem și noi ce ne-ai adus, înainte să se răcească bucatele.

Samuel își târșâi pașii în cameră și dădu să așeze platoul pe masă. În dreapta lui, un alt bărbat privea pe una din ferestrele prin care iedera se strecurase înăuntru și se întinsese pe podea și pe câțiva pereți. Era Sir Emerik, ultimul din cei trei cărmuitori care dețineau controlul în regiunea Muntelui și a Podișului. Nu cu multă vreme în urmă, tatăl băiatului, Sir William, fusese cel de-al patrulea conducător.

În stânga, Samuel observă o coloană din piatră albă, cam de înălțimea sa, în vârful căreia se afla capul sculptat al unui bărbat.

— Văd că ți-a luat ochii scăfârliia lui Mead, i se adresă Lordul Phineus, moment în care Samuel își îndreptă brusc atenția spre lord, fiind cât pe ce să scape tava ce-i tremura vizibil în mâini.

— Doar mă uitam.

Zâmbindu-i, Lordul Phineus îi făcu semn să se apropie.

— Este un lucru care îmi place foarte mult și ai face bine să nu care cumva să-l atingi.

Sir Emerik se apropie de masă, se aplecă și îi șopti ceva Lordului Phineus, pe un ton ce sunase ca mototolirea unei foi de hârtie. Lordul Phineus nu se arătă prea interesat de spusele colegului său. Lăsându-se în voia gândurilor, lordul descoperi vasul cu ceai și lăsă să se înalțe în aerul răcoros al camerei aburul dulce înmiresmat al licorii.

— Îi ducem dorul tatălui tău și ne pare rău că nu mai face parte din consiliul superiorilor, i se adresă Sir Emerik pe un ton atât de hârșăit, încât Samuel simți nevoia să-și acopere imediat urechile.

— Era un om de mare erudiție, dar acum ne străduim să ne descurcăm cât putem de bine în lipsa lui.

— Samuel, aș vrea să te întreb ceva, îi zise Lordul Phineus, întinzându-și mâna și luând o felioară de pâine prăjită. Simți că-ți lipsește tatăl tău? Ce vreau să spun: erați apropiați sau ești mai degrabă băiețelul mamei?

Înroșindu-se, Samuel își coborî privirea. Nu dorea decât să iasă cât mai repede din cameră, să alerge până în bucătărie și să-și certe mama, pentru că-i ceruse să ducă tava în salon. Lordul Phineus lăsă felia de pâine și își întinse brațul deasupra mesei, atingându-i băiețelului bărbia cu un deget și ridicând-o ușor – momente în care Samuel încercă zadarnic să privească într-o cu totul altă direcție.

Pe chipul Lordului Phineus se imprimase adânc expresia răutății, iar acesta părea să știe destul de bine cât de mult rău îi făcea băiețelului amintindu-i de tatăl lui.

— Fii, te rog, drăguț și spune-i mamei tale să-mi aducă la micul dejun pâine și unt de smochine.

— Stăpâne, dar nu avem smochine.

— Da, știu, numai că-mi place s-o tachinez, fiindcă, atunci când ies la plimbare prin curte, mă amuză tare mult să-i văd pata aia roșie care îi apare deasupra bărbiei.

Lordul Phineus luă felia de pâine pe care o pusese deoparte și o privi atent, întrebându-se parcă dacă să muște sau nu din ea.

— Samuel, poți pleca.

Când s-a întors și a dat să plece, Samuel se trezi în fața lui Sir Philip. Băiețelul se opri și nu-și ridică privirea spre chipul acestuia. Roșul familiar al robei îl făcu pe Samuel să-și dorească în apropiere prezența tatălui său, care să dizolve pe loc toată cruzimea din cameră.

— Philip, dă-te la o parte, îi zise Lordul Phineus. Nu peste mult timp îl vom trimite la muncă și te asigur că-i vom găsi ceva care să-l transforme cât de curând într-un adevărat bărbat.

Odată ajuns de cealaltă parte a ușii, Samuel străbătu în fugă holul, trecu pe lângă Horace fără să-i adreseze o vorbă și coborî iute scările, ieșind imediat în curte.

Când se opri din alergat, răsuflând din greu, Samuel privi în urmă și observă că se depărtase foarte mult de Casa Energiei și ajunsese undeva în câmpul de dinaintea marginii Piscului. N-a fost o goană deosebit de lungă, dar Samuel nu era obișnuit să alerge, ori să se cațere. Traversând câmpul, intră într-o pajiște cu iarbă verde ce-i ajungea până la nivelul pieptului și continuă printr-un crâng plin de copaci cu crengi contorsionate.

În cele din urmă, a ajuns într-un loc unde iarba lăsase loc țărânei și stâncilor, iar copacii deveneau tot mai rari. În semiobscuritatea cenușie a nopții, Samuel observă o dungă dincolo de care pământul devenea complet negru: era marginea Muntelui – o zonă extrem de periculoasă, unde un singur pas greșit ar fi însemnat pentru Samuel sfârșitul vieții.

Culcându-se la pământ, Samuel și-a aplecat capul deasupra marginii Muntelui și s-a lăsat în voia amintirilor, retrăind în minte perioada când tatăl lui era încă în viață și mama sa era o persoană complet diferită. De jos, din Podiș, zărea lumina focurilor și simțea mirosul vag dar pătrunzător al vreascurilor și smochinelor negre. Aflat chiar deasupra dumbrăvii, foarte aproape de cascada ce curgea prin vecinătatea Casei Puterii, băiețelul începu să-și imagineze cum își petreceau seara locuitorii din Podiș la sfârșitul unei zile de muncă și, lăsându-se în voia imaginației, ațipi pe marginea prăpastiei – un loc extrem de periculos în care să te lași în brațele somnului.

Samuel nu știa cât de mult dormise, când îl trezi brusc un zgomot. La început nu și-a dat seama din ce direcție venea, dar, imediat ce și-a ridicat

capul și s-a frecat somnoros la ochi, a înțeles îndată că sunetul venea de undeva de jos. Aplecându-se foarte precaut deasupra marginii prăpastiei, Samuel scrută atent întunericul de dedesubt și, spre marea lui surprindere, zări ceva ce nu mai văzuse nimeni în ținutul Muntelui.

Cineva escalada peretele stâncos.

CAPITOLUL 6

CARTEA LUCRURILOR SECRETE.

Nu mai era mult până la ora cea mai întunecată a nopții, iar Samuel începu să se întrebe dacă nu cumva visase că escalada cineva stânca. Era totuși sigur că ființa respectivă avea brațe și cap, deși capul îi părea cam mic pentru distanța la care se afla. Poate că nici nu era om, ci vreo fiară înfometată, pornită să înhațe copii și să-i ducă peste marginea crestei, în vreo grotă din peretele stâncii.

Samuel privi peste umăr către Casa Energiei și se întrebă dacă nu ar fi mai bine să-i alarmeze pe ceilalți de o posibilă invazie. Auzind în acel moment o tuse și mormăitul câtorva șoapte, Samuel își întoarse capul și privi în jos, la silueta ce devenea tot mai clară și își dădu seama că nu era un monstru, ci un băiețel. Un băiat – să fie oare aieva?

Ridicându-se în picioare, Samuel păși în liniște de-a lungul marginii stâncii, până în dreptul cățărătorului și se culcă din nou la pământ. Privind peste buza crestei, începu să reflecteze la opțiunile pe care le avea. Lordul Phineus și ceilalți din Casa Puterii ar fi dorit cu siguranță să fie îndată înștiințați de faptul că un străin le încalcă teritoriul. Ar fi putut astfel ca Samuel să se aleagă și cu o recompensă pentru curajul său.

Samuel însă consideră că n-ar trebui să plece din apropierea străinului și să-i dea posibilitatea să se facă nevăzut. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, Lordul Phineus s-ar mânia foarte tare. Cu cât Samuel aștepta mai mult, cu atât devenea mai convins că era de datoria lui să rămână locului.

Un băiat de vârsta mea se cațără pe platoul Muntelui – cum să fie posibil una ca asta? Samuel își pipăi brațele costelive și se simți ușor intimidat – ba nu, era chiar invidios pe puștiul care ajunsese deja la mai puțin de șapte metri sub el. Cum de reușise un băiețel să urce atât de sus – și pentru ce își risca viața într-o asemenea tentativă? Cum de îndrăznește una ca asta?

— Hei, tu de colo! Văd că vrei să urci până în vârful! îi strigă Samuel cât putu de amenințător.

După un scurt moment în care teama l-a cuprins cu adevărat, Edgar privi în sus și zări pe fundalul întunecat al cerului nopții chipul unui băiat. Deși glasul nu aparținuse fără doar și poate unei persoane adulte, chipul micuț al lui Samuel îl liniști într-o clipă pe Edgar.

— Dar tu ce cauți aici la o oră atât de târzie? Aș putea spune că mă așteptai, îi răspunse cât se poate de prietenos Edgar.

Samuel se gândi pentru o clipă și încercă să găsească un răspuns. Ce fel de băiat era ăsta?

— Nu poți veni aici în acest fel, îi zise Samuel. Nu este deloc normal și, în plus, este un lucru interzis. Nu ți-au spus și părinții tăi?

Samuel nu-și putea stăpâni curiozitatea și, oricât de mult ar fi dorit să-l intimideze pentru faptul că intra în lumea lui, își dorea de fapt să afle cât mai multe despre străin.

— Eu nu am părinți, răspuse Edgar, ajuns în apropierea crestei, loc din care cei doi băieți se puteau vedea mai bine în lumina difuză a nopții.

În speranța că Samuel îi va da o mână de ajutor, Edgar îi zâmbi și își întinse brațul, dar Samuel se târî înapoi pe coate, revărsând fără să vrea un mic val de praf, direct în creștetul lui Edgar. În momentul când mâna băiețelului ajunsese foarte aproape de el, Samuel își dădu pe loc seama cât de nesigur îl făcea să se simtă străinul – mai ales că fusese învățat să-i privească pe cei din Podiș ca pe niște ființe răutăcioase și periculoase.

— La fel de prietenoși sunteți toți, aici sus? întrebă Edgar voios, liniștindu-l astfel pe Samuel, care se apropie de creastă și privi peste marginea acesteia.

— Hai odată, continuă Edgar. Îmi dai sau nu o mână de ajutor?

— Cum te cheamă?

— Edgar.

În liniștea nopții, pentru câteva clipe, cei doi băieți s-au privit îndoielnic, gândindu-se în sinea lor ce intenții ar putea mocni în mintea celuilalt.

— Sper să nu-mi pară rău, îi zise Samuel, hotărându-se să-și întindă în cele din urmă brațul.

Edgar îl apucă de mână și își dădu imediat seama că Samuel era un băiețel plăpând, fără prea multă putere în brațe. Convins că s-ar fi prăbușit amândoi în gol dacă ar fi apelat la ajutorul puștiului, spre ușurarea lui Samuel, Edgar îi dădu drumul mâinii și urcă iute ultima porțiune a stâncii. Odată ajuns sus, se depărtă de marginea crestei, bucuros că simțea sub tălpi terenul solid al platoului.

Samuel i-a spus lui Edgar cum îl cheamă, dar nu mai știu ce să adauge.

— Deci așa arată Muntele, comentă Edgar, inspirând adânc aerul proaspăt al nopții. Miroase plăcut aici sus.

Edgar privi în jurul său, dorind să vadă mai bine noua lume în care ajunsese, dar nu zări decât umbrele unor copaci în depărtare.

— Și eu locuiesc acasă într-o dumbravă ca aia, continuă Edgar, arătând în direcția grupului de copaci din întuneric.

— Aia nu-i o dumbravă, ci doar un pâlci de copaci care nu dau nici un fel de roade, ci doar ascund ce-i în spatele lor.

— Ce e în spatele lor? întrebă foarte curios Edgar, pornind spre copaci.

— Stai! Nu te duce! Or să te vadă și... nu le va plăcea deloc că ai ajuns aici. Ai putea avea mari necazuri.

Edgar s-a întors și s-a așezat lângă Samuel, în apropierea marginii Muntelui, unde puștii nu mai știau ce-ar putea face în continuare. Lui Samuel i se spusese mereu că persoanele ca Edgar nu erau bune decât pentru un singur

lucru: să le asigure celor de pe Munte tot ce aveau nevoie. În ceea ce-l privea, Edgar auzise că oamenii de aici erau cei care controlau totul în lumea sa, de unde luau tot ce-și doreau. Chiar dacă nu avea suficient timp la dispoziție, Edgar nu era foarte sigur că s-ar putea încrede în acest băiețel. Deși nu li se oferise niciodată ocazia să se întâlnească, cei doi fuseseră învățați să nu se placă unul pe celălalt.

— De ce-ai venit aici? întrebă Samuel din pură curiozitate și nicidecum pe un ton acuzator.

Relaxându-se după ceasuri bune de urcuș extenuant, Edgar își dădu deodată seama că era foarte obosit și infometat. Nici nu voia să-și închipuie că, în curând, va trebui să coboare și chiar nu știa când va avea puterea să facă acest lucru.

— Nu știu dacă pot avea încredere în tine, începu Edgar, însă nu am la dispoziție prea multă vreme. Trebuie să mă întorc repede în duminică, pentru că altfel voi fi dat dispărut și o să fiu pedepsit de domnul Ratikan.

— Văd că nu ai asupra ta o armă și nu-mi pari deloc periculos, răspuse Samuel. N-aș rezolva mare lucru dacă te dau pe mâna lor, dar pentru asta trebuie să fiu mai întâi sigur că nu vei spune nimănui de întâlnirea noastră.

— Nu știu ce să zic, spuse Edgar, simțind curiozitatea și îngrijorarea lui Samuel. Îmi doresc să am încredere în tine, dar de-abia te-am cunoscut.

Samuel se gândi pentru un moment, înainte să încerce să-l convingă din nou pe acest băiețel din Podiș că un băiat de la Munte poate fi o persoană de încredere.

— Mie nu-mi place aici, pe Munte, îi zise Samuel. Nu e deloc cum crezi. Nu vreau să spun nimănui că ai venit aici, înțelegi? Vreau ca acesta să rămână micul nostru secret.

Edgar reflectă asupra acestei chestiuni. Era posibil ca puștiul să-l trădeze în cele din urmă, dar Edgar venise acolo în speranța să-i fie citită cartea și reușise să găsească pe cineva care părea capabil de acest lucru – întâlnise un băiețel ce părea demn de încredere.

Oarecum șovăielnic, Edgar îi povesti totul despre bărbatul pe care îl credea tatăl său, despre anii în care învățase singur să se cațere și despre lucrul pe care îl căutase și nu reușise să-l găsească – deși nu-i spusese cu exactitate despre ce era vorba.

Înainte să-i răspundă, Samuel ascultă atent tot ce avusese de povestit Edgar.

— Deci ai încălcat ani de zile în secret regulile și ți-ai pus viața în primejdie, numai pentru a găsi acel lucru despre care spui că ți l-a lăsat un străin?

Edgar îi confirmă entuziast din cap.

— De ce ai venit până aici? întrebă Samuel.

Edgar nu i-a răspuns imediat. Putea oare să aibă cu adevărat încredere în acest băiețel costeliv, care n-ar reuși să reziste o zi în duminica domnului Ratikan? Nu avea nici o siguranță în acest sens, dar îi era clar că fusese foarte

norocos să dea peste un puști de-o seamă cu el, deoarece ar fi putut foarte bine să aibă ghinionul să nimerească direct în mâna unui paznic. Așa că hotărî să-și asume acest risc.

— Am găsit în cele din urmă obiectul acela, se destăinuie Edgar, băgându-și mâna în buzunarul larg, cusut în partea din față a bluzei, și șovăind pentru o clipă.

— Nu trebuie neapărat să mi-l arăți, dacă nu dorești acest lucru, îi zise Samuel. Deși era foarte curios să vadă despre ce era vorba, nu dorea să insiste și să-l facă pe Edgar să se răzgândească.

— Dacă vrei să pleci, o să mă gândesc că nu ne-am întâlnit niciodată.

Edgar scoase la iveală cartea și o ținu aproape de el. Văzând-o, Samuel se simți imediat captivat de aceasta. Samuel iubea cărțile, iar exemplarul din mâna celui alt băiețel arăta complet diferit față de ce văzuse până atunci. Nu semăna cu celelalte cărți din lumea lui – groase, grele și legate în coperti rigide. Era o carte micuță, legată în piele, și arăta foarte veche și deteriorată.

— De unde o ai? îl întrebă Samuel, vizibil entuziasmat.

Când își luă însă ochii de la carte și îl privi pe Edgar, își aminti brusc regulile.

— Nu știi să citești, continuă Samuel. De aceea ai venit aici, să găsești pe cineva care să ți-o citească.

Fără să-i răspundă, vădit rănit în sinea lui, Edgar își îndreptă privirea în întuneric.

— Nu e ceva de care să-ți fie rușine, îi zise Samuel. Nu e vina ta.

Edgar nu se lăsă convins de consolările băiețelului.

— Nici nu știi cât de norocos ești să trăiești aici. Cred că trebuie să fie ca în paradis.

— Nu e deloc așa, răspunse Samuel, șovăind și adăugând: O să-ți spun și eu un secret și o să înțelegi totul foarte bine.

Samuel îi indică spre o zonă din depărtare, în lungul marginii peretelui stâncos.

— Acolo, în urmă cu aproape un an, tatăl meu a căzut de pe creastă. Din ziua aceea, mama mea nu a mai fost aceeași persoană pe care o știam.

Samuel își scărpină golul dintre buză și bărbie, simțind o mâncărime puțin dedesubtul pielii.

— În majoritatea timpului stau singur în camera mea, fiindcă nu-mi place deloc să ies pe afară.

Era un moment important pentru Edgar, întrucât își dăduse seama de ceva la care până atunci nu se gândise: și el era o persoană singuratică – dormea întotdeauna singur în duminică, își proteja secretele și se ținea departe de ceilalți copii. Simțea de multă vreme un sentiment similar, dar pe care nu reușise până acum să și-l explice. Și mai era ceva. Edgar înțelesese în acele clipe că singurătatea este de două feluri: una survine datorită propriei alegeri și este inofensivă pentru o perioadă, cealaltă își alege singură subiecții și

e întotdeauna dăunătoare. Samuel făcea parte din această a doua categorie, fapt datorită căruia lui Edgar îi păru rău pentru el.

Și totuși, în povestea lui Samuel era ceva ce Edgar nu reușea să înțeleagă, iar datorită acestui lucru se întrebă dacă nu cumva Samuel încerca să-l tragă pe sfoară.

— E ciudat, mormăi Edgar.

Răspunsul lui Edgar îl luă prin surprindere pe Samuel, deoarece băiețelul considera mai degrabă tragic și nu ciudat faptul că tatăl său își găsisese sfârșitul căzând peste marginea crestei.

— La fel de miloși sunteți cu toții, acolo, în Podiș? răbufni amărât și iritat Samuel, așa cum o făcea de fiecare dată când îi rănea cineva sentimentele.

— Păi, cum să-ți spun... ei bine, sincer să fiu, nu prea îmi vine să cred povestea asta.

— Ce vrei să zici?

— Dacă ar fi căzut cineva peste creastă și s-ar fi prăbușit în Podiș, cred că aș fi aflat mai mult ca sigur de această nefericită întâmplare. La noi nu prea există secrete, iar un asemenea accident nu ar fi avut cum să treacă neobservat.

Afirmația îl luă din nou prin surprindere pe Samuel, obligându-l să reflecteze pentru câteva clipe. Să fi fost oare falsă această poveste? Cine ar putea născoci o minciună atât de cumplită? Samuel însă nu își dorea să afle cu adevărat răspunsul.

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău, continuă Edgar, întrerupându-i lui Samuel uluirea.

— Ce zici, ne uităm puțin la cartea ta? îi zise Samuel, încercând să-și alunge din minte acele gânduri tulburătoare.

De această dată, Edgar nu mai ezită, ci îi înmână imediat cartea și Samuel o luă nerăbdător.

— Nu am foarte mult timp la dispoziție, spuse Edgar, în timp ce Samuel examina coperta. După cum ți-am zis, lucrez în dumbrava domnului Ratikan și știu sigur că mă va căuta mâine-dimineață. O să fie vai și amar de mine, dacă nu mă găsește la treabă, odată cu apariția primelor raze de lumină, adăugă Edgar privind obosit spre marginea crestei. Și îmi va lua foarte mult să cobor.

— Edgar, asta e o carte ciudată.

— De ce spui asta? Arată diferit față de celelalte cărți pe care le-ai citit? Samuel se gândi puțin cum să-l lămurească:

— Foile sunt foarte subțiri și albe, iar cărțile din ținutul Muntelui au pagini groase și galbene, legate între coperti sănătoase. N-am mai văzut așa ceva niciodată. Mă întreb de unde o fi venit.

Samuel o deschise la prima pagină și dădu peste câteva rânduri scrise de mână, dar care erau atât de neîngrijite, încât cu greu reuși să le descifreze.

— Ce scrie? întrebă Edgar.

— Nu sunt foarte sigur, răspunse Samuel.

— Să nu-mi spui că nu știi să citești, îi zise Edgar ușor panicat.

— Bineînțeles că știu să citesc! ripostă prompt Samuel. Numai că e scrisă de mână și nu am suficientă lumină. De-abia deslușesc cuvintele de pe această pagină.

Cu cine crede că vorbește puștiul ăsta din Podiș? gândi neprietenos Samuel, după care se dojeni singur pentru această atitudine: Poate el chiar vrea să-mi fie prieten, așa că n-ar trebui să gândesc astfel despre el.

— Primul rând e scris mai citeț, continuă Samuel, și spune așa: Cartea Lucrurilor Secrete – pentru Edgar.

Edgar simți un fior de emoție și încântare. Cartea era pentru el – numai pentru el. Această mențiune valora de mii de ori mai mult decât problemele și dificultățile pe care le întâmpinase pentru a ajunge să o descifreze.

— Ce mai scrie? Citește-mi prima foaie – sau măcar primele pagini.

În următoarele douăzeci de minute, străduindu-se să le deslușească înțelesul, Samuel s-a concentrat intens asupra cuvintelor de pe prima pagină. Lectura băiețelului, foarte lentă și lipsită de cursivitate, aproape că-l adusese pe Edgar la exasperare, dar, în esență, ceea ce i-a citit Samuel în noaptea aceea lui Edgar, ar putea fi redat astfel:

Sunt în mare grabă și mă văd nevoit să aștern totul foarte iute pe hârtie. Pentru a-ți dăruii tot ce doresc și pentru a putea ascunde bine această informație, am la dispoziție o singură seară. Nu știu dacă vei găsi această cărticică, dar trebuie să iau toate măsurile de precauție și totodată să-mi rămână și timp s-o scriu. O altă provocare o va reprezenta ascunderea cărții undeva în peretele stâncii, unde va trebui să cobor într-unul din coșurile fixate pe marginea crestei, dar cred că voi reuși – fără să mă prindă nimeni. Vom vedea.

Edgar, îți las această carte, cu toate, că știu bine că nu vei putea înțelege multe din ce-ți voi scrie. Dacă printr-o minune găsești mesajul meu, nu cred că-l vei putea citi (asta numai dacă nu cumva se va produce între timp o schimbare neașteptată). Presupun că vei avea unsprezece anișori când cărticica de față va intra în posesia ta – dacă va ajunge vreodată la tine. Speranța mea este să o ascunzi bine, până când vei reuși să găsești pe cineva care să ți-o citească. Să nu o arăți nimănui de pe Munte, atât timp cât nu ești absolut sigur de încredere persoanei respective. În acel ținut al lumii sunt mulți care îți vor răul.

Numele meu este Luther. Unii îmi spun Dr. Kincaid. Edgar, eu te-am adus aici și îți voi povesti mai multe despre aceasta în măsura timpului disponibil – dar vreau să știi că am făcut exact ceea ce am crezut eu că e cel mai bine pentru tine.

Acesta e primul lucru pe care trebuie să-l afli și este ceva foarte dificil de explicat. Atherton-ul nu e ceea ce credeți cu toții. Voi încerca să-ți spun adevărul în puținele pagini care vor urma...

Ambii puști au rămas muți de uimire. În apropierea marginii peretelui stâncos se așternu tăcerea pentru câteva clipe. În răstimpul lecturii primelor pagini, noaptea își intrase pe deplin în drepturi. Lăsând locul beznei,

semiîntunericul dispăru complet și Edgar își dădu brusc seama de ora târzie a nopții.

— Trebuie să plec.

— Ești sigur că poți să cobori pe întuneric?

Edgar se aplecă ușor deasupra crestei și, din focurile de mai devreme, zări doar patru sau cinci puncte portocalii. Am întârziat prea mult, își spuse, privind spre Samuel și întinzând mâna.

— Bezna nopții nu ține decât un ceas, după care, până dimineată se va lumina tot mai mult. Dacă plec acum, sunt sigur că ajung la timp, îi răspunse Edgar. Dă-mi cartea.

Samuel strânse cărticica între degete și o apropie de piept, îi venea greu să se despartă de ea.

— Ce-ai zice să-mi lași mie cartea? Până când mai treci pe aici, am timp s-o citesc și o să-ți spun atunci ce scrie în ea.

Edgar știa bine că Samuel nu ar fi putut să-l doboare și nici să-l întreacă la fugă – așa că nu i-ar fi fost deloc greu să-i ia cartea și să plece, dar hotărî să aleagă o altă cale.

— Samuel, îi zise Edgar, am încredere în tine. Știu că în carte scrie să nu mă încred în nimeni de aici, dar nu e vorba de asta...

După o scurtă pauză stânjenitoare, Edgar încercă să-i explice mai bine.

— Samuel, nu pot s-o las aici. Pur și simplu nu pot. Cărticica asta e singurul lucru din lume care îmi aparține cu adevărat. Vreau s-o citim împreună. Data viitoare o să vin mai devreme, în același loc, și vom sta mai mult timp împreună.

Samuel își dorea atât de mult să păstreze cartea, încât fusese cât pe ce s-o zbughească la fugă spre copaci. Însă Edgar era pe cale să devină singurul său prieten și, cum Samuel avea cu adevărat nevoie de un prieten, îi înmână binevoitor cartea.

— Uite ce-o să facem, îi zise Edgar, punându-și cărticica în buzunarul din față al bluzei. Dacă mă ajuți și îmi citești cartea, între timp eu voi încerca să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dacă a căzut cu adevărat peste marginea crestei, trebuie să fie cineva în Podiș care să știe acest lucru.

Edgar se lăsă pe buza stâncii Muntelui și băjbâi cu talpa după un punct de sprijin. Era foarte obosit și coborârea avea să fie mult mai dificilă decât urcușul, dar era ferm hotărât și nerăbdător să revină în dumbravă înainte de ivirea zorilor.

— Când o să te întorci? îl întrebă Samuel.

Edgar își ridică privirea pentru ultima dată.

— Trebuie să mă odihnesc, îi răspunse Edgar, părând să socotească în sinea lui perioada necesară refacerii, pentru o nouă escaladare a Muntelui. Voi reveni peste șapte nopți. Să mă aștepți tot aici!

Așa a luat naștere înțelegerea lor: Samuel îl va ajuta pe Edgar și îi va citi cartea, Edgar va încerca să afle ce s-a întâmplat cu tatăl lui Samuel, iar întâlnirea lor va fi un secret știut numai de ei.

După ce s-au despărțit, câteva minute mai târziu, Edgar coborâse deja pe versant și ieșise din raza vizuală a lui Samuel. Băiețelul ar fi dorit să-l strige și să-i spună încă o dată la revedere, dar se temea să nu-l audă și altcineva. S-a reîntors apoi în cămăruța lui, unde a adormit gândindu-se la noul său prieten, la tatăl lui și la toate lucrurile ciudate pe care le citise într-o cârticică, la marginea lumii în care trăia.

CAPITOLUL 7

UN SPION CU O PRAȘTIE.

Semiobscuritatea cenușie a nopții a început să lase locul zorilor imediat ce Edgar, în coborârea lui spre sol, a așezat cartea în scorbura unde o găsisese. Edgar nu mai stătuse niciodată la o asemenea înălțimea în lumina zorilor, așa că zăbovi puțin locului și scrută din ochi lumea ce se trezea încet la viață.

Din locul în care stătea suspendat pe zidul stâncii, Edgar putea vedea toate locurile pe care le străbătuse și le vizitase în scurta lui copilărie. Rareori se aventurase dincolo de lizierele dumbrăvii, satului și pășunilor dintre acestea. Zărea de acolo de sus un covor verde-auriu și câteva persoane care ieșiseră din case și începuseră deja să trebăluie prin sat. În scurt timp urma să se lumineze în totalitate, iar oamenii vor începe cât de curând să mișune peste tot. Edgar nu avea pe nimeni care să-l protejeze – nu avea rude și nici familie – și, în cazul unor probleme, nu se putea baza decât pe el însuși. În plus, nici nu-și putea imagina că ar fi putut avea o problemă mai gravă decât aceea de a fi văzut la lumina zilei într-un loc interzis.

Îndreptându-și atenția spre peretele stâncii, Edgar începu să coboare încet și foarte sigur pe el, asemenea unei picături de rouă ce se scurge lin și pe neobservate. Se încadra aproape perfect în decor și foarte puțini oameni i-ar fi putut remarca prezența pe fundalul peretelui stâncos. Edgar era una cu Atherton-ul.

Odată revenit pe sol, Edgar traversă iute un teren plin de țărână, până la marginea crângului. Se făcuse deja târziu și, oricât își dăduse silința, avea să ajungă în dumbravă cu un ceas întârziere, față de ora la care trebuia să înceapă munca la pomișori.

În timp ce crenguțele îi trosneau sub tălpi și strălucirea soarelui dădea transparentă frunzelor, Edgar s-a furișat sprinten spre copacii tineri din dumbravă. Era o dimineață minunată. Aerul, nu foarte rece, răcoros și reconfortant, îi înviora lui Edgar respirația. Trecându-și vârful degetelor peste frunzele și ramurile copacilor, foșnetul molcom al acestora îl îmbia pe băiețel să tragă un pui de somn.

— De ce nu ești la lucru?

Glasul tăios al domnului Ratikan curmă brusc acel moment de liniște. Domnul Ratikan avea neplăcutul obicei să apară exact când nu te așteptai. Părul îi era ciufulit și pantalonii atât de șifonați, încât ai fi zis că o zbughise în dumbravă direct din pat.

— Băiete, te-am întrebat ceva, continuă el, rotindu-și bastonul și direcționându-l spre tibiile băiețelului.

Edgar însă nu schiță nici un gest, gândindu-se că o atitudine răutăcioasă i-ar mai scădea din aplomb domnului Ratikan.

Nu s-a întâmplat așa.

— Unde ai stat ascuns în dimineața asta? îl întrebă poruncitor.

Edgar nu știa ce i-ar fi putut răspunde. Nu mai putea gândi foarte limpede, deoarece nu dormise toată noaptea și nu mâncase nimic de multe ceasuri.

— În regulă, dacă așa dorești, atunci nu mai primești nici apă și nici mâncare până când nu-mi spui. Și nu care cumva să te gândești să mă minți, pentru că i-am întrebat pe toți de tine și știu bine pe unde n-ai fost. Vreau să-mi spui imediat unde te-ai mai aventurat de data asta.

Lovindu-l cu bastonul în piept, domnul Ratikan a fost cât pe ce să-l doboare pe băiețel din picioare, dar Edgar n-a scos un sunet. Nu știa cum l-ar fi putut minți, așa încât să-și justifice lipsa, dar nici prin cap nu-i trecea să-i spună domnului Ratikan adevărul.

— Hai, du-te imediat la lucru și să nu care cumva să aflu că te-ai oprit până n-ai terminat toți copăceii! Munca și foamea îți vor deschide în cele din urmă gura.

Urmărindu-l tăcut pe domnul Ratikan cum se îndepărta și mai gărbovit pe sub crengile joase ale copacilor, Edgar își dădu seama că ordinul de a termina „toți copăceii” se referea la mai mult de cincizeci de pomișori. Chiar dacă ar fi lucrat foarte repede, ar fi reușit să îndeplinească această sarcină de-abia după-amiază târziu – ceea ce ar fi însemnat să rabde toată ziua de foame și de sete.

Odată ajuns în crângul cu puieți, Edgar începu să curețe primul din zecile de pomișori pe care îi avea de copilit. Acești pomi reprezentau viitorul dumbrăvii și nu depășeau cu mult statura lui Edgar. Scoarța le era la fel de subțire ca o foaie de hârtie, iar frunzulițele verzi ale pomișorilor nu se desprindeau de crenguțe nici când tremurau puternic la cea mai ușoară adiere a vântului.

Pomișorii aveau doar un an și creșteau văzând cu ochii. Până la împlinirea vârstei de doi anișori dădeau deja o recoltă de smochine, iar în al treilea an rodeau încă o dată și ofereau cea de-a treia recoltă, după care erau tăiați și li se scotea din interiorul trunchiurilor o pastă folosită la prepararea aluatului. Copăceii reprezentau un adevărat miracol al producției, întrucât dădeau smochine, pastă pentru aluat și material lemnos folosit la foc, la construcții și la fabricarea hârtiei – ceea ce însemna că erau utilizați în totalitate.

Pe de altă parte, copacii din dumbravă creau și probleme. Consumau cantități uriașe de apă și, în Podiș, nu puteau fi lăsați să crească mai mulți de câteva sute odată, întrucât localnicii ar fi rămas complet fără apă. Pentru ca oamenii să nu le lipsească apa, în dumbravă nu existau mai mult de două sute de puieți, din care o sută aveau doi ani – deoarece jumătate din acești pomișori plăpânzi se uscau înainte de împlinirea vârstei de doi ani – și cealaltă

sută, trei ani. Fiecare pomișor din puietii cei mai fertili producea pe an mai puțin de o sută de smochine comestibile, în vreme ce roadele copăcelor fragili arătau ca niște mingiuțe negre și tari.

Smochinii cei mai periculoși erau cei care rămâneau înrădăcinați câteva săptămâni după cea de-a treia recoltă. Frunzele acestor pomi erau otrăvitoare chiar și la atingere, scoarța li se transforma într-o crustă poroasă, strălucitoare și portocalie, ce se usca și se prefăcea în praf. Acest colb, odată purtat de vânt, le provoca multor localnici din duminică o tuse agonizantă ce dura săptămâni în șir. După cum bănuia Edgar, acesta era unul din principalele motive pentru care domnul Ratikan era foarte strict în privința respectării programului de recoltare a smochinelor și nu permitea nici o abatere în acest sens.

Edgar a încercat să lucreze repede întreaga zi și nu o dată s-a surprins așipind din picioare. Până la ora mesei de seară, absorbit în propriile gânduri, a curățat și copilit sârguincios copăcel după copăcel. Spre capătul ultimului șir de puietii, o plesnitură și șuieratul unui obiect ce-i trecu razant pe deasupra capului l-au trezit brusc pe Edgar din reverie. Ferindu-se cu agilitate, băiețelul dădu să-și scoată praștia.

— Te-am văzut.

Întorcându-se iute, Edgar o zări pe Isabel la zece pași distanță. Luând o smochină dintr-un săculeț plin cu smochine negre atârnat la brâu, fetița își încărcă repede praștia și începu s-o învârtă amenințător. Edgar încremeni locului, iar Isabel eliberă unul din capetele praștiei și – poc! – smochina zbură la numai câțiva centimetri de capul băiețelului.

— Ești nebună! strigă Edgar, căutându-și praștia în buzunarul pantalonilor. Însă Isabel, incredibil de sprintenă în mișcări, reîncărcase și începuse deja să învârtă deasupra capului o altă smochină neagră.

— Ieri-seară te-am urmărit înainte de cină, îi spuse ea. Am văzut tot ce-ai făcut.

— Nu știu despre ce vorbești, îi zise Edgar, încărcându-și și el praștia. Încetează odată să mai tragi în mine!

— Știi unde ai fost și știu tot ce-ai făcut.

Isabel dădu iarăși drumul uneia din sfori și, de această dată, smochina aproape că i-a șters lui Edgar partea dreaptă a capului.

— Am știut dintotdeauna.

A știut dintotdeauna? Să fie oare adevărat? Și când își făcuse și ea o praștie? Edgar nu credea să mai fi fost cineva căruia să-i fi trecut prin minte ideea de a-și face o praștie – și cu atât mai greu de crezut era ca această persoană să fie chiar Isabel. Era însă cert faptul că fetița mânua cu măiestrie praștia, întrucât țintea cu precizie și trăgea cu forță.

— Nu putem să vorbim, dacă tot arunci în mine cu chestiile alea, îi zise Edgar.

— Nu am de gând să te lovesc, îl asigură ea. Știu să țintesc mai bine ca tine și pot să azvârl o smochină mult mai departe decât reușești tu. Și vrei să-ți

spun de ce? Pentru că eu exersez ori de câte ori am ocazia, în vreme ce tu îți riști viața cocoțându-te pe unde apuci!

Edgar se înfuriase de-a binelea. Cine se credea fetița asta de numai nouă ani și cum de-și permitea să-l spioneze zi și noapte? Trebuia să-i dea o lecție.

Edgar își încarcă praștia cu o smochină neagră și începu s-o învârtă deasupra capului.

— Vezi copăcelul ăla de doi ani, de la capătul șirului?

Isabel îi confirmă din cap. Pomișorul era la o distanță foarte mare, tocmai în capătul unei cărării străjuită de șirurile copacilor. Smochina azvârlită de Edgar șuieră prin aer și ricoșă puternic din trunchiul pomului. N-a fost o lovitură în plin, dar, chiar și așa, Edgar reuși să nimerească o țintă atât de îndepărtată, încât era convins că Isabel nu i-ar putea egala performanța.

— Nu înțeleg de ce te cațeri acolo, îi spuse ea, căutând în punguliță o smochină. E foarte periculos! Și e împotriva regulilor – iar când spun asta, mă refer la regulile noastre cele mai importante, pe care nu ai voie să le încalci, pentru că altfel te vor alunga de aici.

— Dar tu, de ce te ții mereu după mine? răspunse Edgar, gândindu-se că îi aflase cineva secretul – și nu oricine, ci tocmai Isabel!

Oprindu-se în dreptul lui Edgar, Isabel începu să învârtă cu o mișcare amplă praștia deasupra capului și Edgar remarcă în acele momente că praștia fetiței era mult mai mare decât a lui. Învărtindu-și praștia tot mai energic, Isabel îi dădea tot mai multă viteză și forță și, odată ce eliberase unul din capetele sforii, Edgar rămase pur și simplu uluit să vadă că smochina nu doar zburase cu o viteză mult mai mare decât a lui, ci, în plus, izbise puternic trunchiul copacului, exact în centrul acestuia.

Puștiului îi era clar: Isabel era mai pricepută decât el și, foarte probabil, ar fi fost capabilă să azvârle o smochină neagră mult mai departe decât ar fi reușit el.

— Te-am văzut mai demult cum ți-ai făcut praștia, așa că mi-am făcut și eu una.

Edgar nu mai știa ce să creadă. Chipul băiețelului nu trăda o emoție, tot ce exprima era o privire pierdută – ceea ce nu era deloc surprinzător, întrucât nu dormise, nu mâncase și nici nu băuse apă de mai bine de douăzeci și patru de ore.

Isabel îl privi mai atentă și supărarea i se transformă în îngrijorare.

— Noaptea trecută, când am văzut că ai întârziat atât de mult...

Stânjenită, Isabel se opri și încercă să-și caute cuvintele:

— Am crezut că nu o să te mai întorci niciodată.

Edgar începea în sfârșit să priceapă că, din dorința de a-i ține pe ceilalți la distanță și de a-i nu-i afla nimeni planurile, își petrecuse prea mult timp și consumase atât de multă energie în acest sens, încât nu-și dăduse seama de adevăratele intenții ale Isabellei.

Și totuși, lui Edgar nu-i trecuse iritarea.

— Nu am încredere în nimeni, îi zise Edgar, și mi-e teamă că o să mă spui cuiva.

Drept răspuns, Isabel s-a întors și a dispărut iute în spatele unor copaci din apropiere, revenind în grabă cu o bucată de aluat și o cană cu apă. Isabel îl ademenea în cele mai slabe momente ale sale, iar Edgar nu și-a putut înfrâna imboldul de a-și întinde brațul.

— De ce ții să escaladezi mereu peretele muntelui, când știi bine că este interzis acest lucru? îl întrebă Isabel.

— Nu-ți pot spune.

Încremenind, cei doi arătau ca doi pomișori singuratici, sădiți unul lângă celălalt, incapabili să se apropie mai mult.

— Am motivele mele, continuă Edgar. Nu-ți pot dezvălui care sunt acestea, dar îți pot spune că sunt foarte importante.

Caracteristica cea mai expresivă a chipului Isabellei erau sprâncenele negre ale fetiței, pe care și le ridică foarte puțin, transmițându-i astfel lui Edgar faptul că ar dori să afle mai multe. Văzând că Edgar nu era de înduplecat, Isabel se îmbună și îi întinse bucățica de aluat și cana cu apă.

— Nu voi spune nimănui ce vrei să faci, îți jur. Știu că nu o să fim niciodată prieteni dacă voi continua să te urmăresc, așa că nu o să mai fac niciodată acest lucru.

Edgar sorbi câteva guri de apă și înghiți aproape pe nemestecate o bucată mare din plămădeală. Știa că fusese mereu singur, dar, de-acum, părea să-i aibă alături pe Samuel și pe Isabel – se alesese cu doi aliați, când până atunci nu avusese pe nimeni alături. Viteza cu care se derulau lucrurile începea să-l neliniștească puțin, deși simțea că-l încântă gândul de a avea prieteni în care putea să aibă încredere deplină.

— În ultimele zile au început să circule o mulțime de zvonuri în dombrovă, îi spuse Isabel.

Edgar o privi neliniștit, întrebându-se în același timp dacă nu cumva se răspândise deja vestea ascensiunii sale.

— Ah, nu te gândi că au aflat ceva despre urcușul tău, îl liniști Isabel, de parcă ar fi reușit să-i citească gândurile.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Știi și tu că ieri și alaltăieri s-a cutremurat pământul, nu?

Edgar consimți dând din cap.

— Oamenii sunt foarte speriați. Ieri noapte s-au adunat toți adulții în sat, dar n-am putut să mă apropii suficient de mult, cât să-i aud ce discută. Se pregătesc pentru ceva. Îți mai aduci aminte de bărbatul căruia i-a fost rău într-una din nopțile trecute?

Edgar dădu încă o dată din cap.

— Ei bine, e în continuare bolnav. Din ce-am auzit, nu mai mănâncă nimic și nici nu se mai duce la muncă. Doar stă în pat și se vaită. Pe săteni îi neliniștește mult acest lucru și unii dintre ei cred că boala i-a fost provocată de ceva din dombrovă.

— Te referi cumva la mâncare?

— Nu știi, îi răspunse Isabel, ridicând din umeri.

— Oricum, asta nu are nimic de-a face cu noi, îi spuse Edgar, schimbând subiectul și simțind dintr-odată cum hrana și apa îi limpezesc gândurile și îi dau mai multă vigoare. Peste vreo două nopți trebuie să merg undeva. Ce crezi, poți să mă ajuți cu ceva?

Isabel își ridică întrebătoare sprâncenele, gândindu-se că nu era exclus ca Edgar să înceapă în cele din urmă să aibă încredere în ea.

— Vreau să rezolv ceva foarte important și, dacă o să mă simt în stare, o să mă duc mâine seară în Satul Iepurilor, așa că mi-ar prinde bine să am la mine ceva apă și mâncare. Ce zici, poți să mă ajuți?

— Mă descurc întotdeauna și pot să fac rost de tot ce ai nevoie.

Răspunsul ferm al Isabellei îi dădu încă o dată lui Edgar de înțeles că subestimase istețimea acestei fetițe din dumbravă.

— Știi că eu dorm de obicei în celălalt capăt al dumbrăvii, nu?

Isabel îi răspunse afirmativ din cap.

— Poți să-mi aduci acolo ceva de mâncare dimineață și mâine-seară?

— Firește.

Edgar înghiți ultimele bucățele de aluat și dădu cana peste cap, după care i-o înmână Isabellei și cei doi se despărțiră, Isabel pornind spre casa domnului Ratikan, iar Edgar în direcție opusă, spre locul unde obișnuia să doarmă.

La scurt timp după aceea, Edgar auzi în depărtare plesnitura praștiei și se ghemui îndată lângă un copac. O smochină neagră bufni în pomișorul din apropiere și sări până la picioarele lui Edgar. Întorcându-și imediat capul, băiețelul văzu doar copăceii dumbrăvii, din spatele cărora răsuna râsul zgłobiu al unei fetițe ce se pierdea în depărtare.

CAPITOLUL 8

SATUL IEPURILOR.

În dimineața și seara zilei următoare, Isabel s-a ținut de cuvânt și i-a adus lui Edgar mâncarea promisă. Au discutat puțin, conversație pe parcursul căreia Isabel a avut grijă să nu-i pună băiețelului prea multe întrebări. Edgar a fost surprins că fetița a reușit să-i aducă foarte multă mâncare și s-a arătat încântat de faptul că i-a adus și apă, care era mult mai greu de obținut. Era într-adevăr o fetiță descurcăreață și inventivă.

În noaptea următoare, Edgar s-a bucurat de un somn reconfortant printre tufișurile moi ale dumbrăvii și a avut apoi parte de-o zi ușoară de lucru, pe parcursul căreia n-a dat o clipă ochii cu domnul Ratikan. Pregătit să pornească într-o nouă călătorie, Edgar simți cum îl cuprinde în cenușiul nopții fiorul emoției. Aceasta avea să fie prima oară când explorează o zonă a Podișului dinafara dumbrăvii.

— Nu-ți trebuie mai multe smochine negre? întrebă Isabel. Eu am câteva în plus.

Edgar negă dând din cap, întrucât avea deja două smochine și, în plus, nu obișnuia să călătorească îngreunat.

— Dacă vrei, poți să-ți fac și ție o punguliță pe care să o legi de mijloc. În săculețul meu încap zece smochine negre. La fel ca și mine, o poți ține îngropată sau ascunsă undeva, de unde o iei doar atunci când ai nevoie de ea.

Edgar recunoscuse în sinea lui că era o idee bună pentru viitor, mai ales că nu se simțise niciodată atât de vulnerabil, încălcase deja două din regulile Podișului și avea de gând să continue. Într-adevăr, era bine să aibă asupra lui mai multe smochine uscate.

— Să fii atent, îi zise Isabel, după care o zbughi printre pomișori, spre satul aflat de cealaltă parte a dumbrăvii.

În Podiș existau numai trei sate și, în fiecare dintre acestea, localnicii aveau îndeletniciri complet diferite: într-unul din sate se creșteau iepuri, în celălalt oi, iar în al treilea erau cultivați smochini. Fermele și satele se aflau în apropierea cascadelor, iar Edgar știa că trebuia să stea departe de acestea, așa încât să nu-l vadă nimeni. Ulterior, odată ce se va fi depărtat suficient de dumbravă, putea să schimbe direcția și să continue de-a lungul peretelui stâncos.

Cu cât Edgar se îndepărta mai mult de sursa de apă a dumbrăvii, cu atât pământul devenea mai uscat și mai prăfos. După un timp, băiețelul s-a aplecat și a pipăit solul tare și neroditor, complet lipsit de viață al acelei porțiuni din Podiș. În timp ce Edgar zăbovea în tăcere, simțindu-se ușor înfrigurat și singur, deodată, pământul începu să se miște – la început foarte încet, dar, un moment mai târziu, zguduitura se înteți, ridicând în aer un nor de praf. Îngenunchind, așteptă nedumerit terminarea tremurului. Mișcarea nu ținu foarte mult și, imediat ce luă sfârșit, Edgar se ridică și începu să alerge până când izbuti să-și alunge din minte această stranie întâmplare.

Edgar luase cu el o singură smochină uscată – o adevărată comoară, pe care o ținuse ascunsă tocmai de la ultima recoltă. Aceasta nu era o smochină neagră, ci una care fusese cândva proaspătă și mălăiață. Dacă erau păstrate multă vreme, smochinele de acest gen deveneau tari și fărâmicioase, dar aveau un gust nemaipomenit de bun. Nu același lucru se putea spune despre smochinele negre, care erau complet necomestibile. Cu cât se depărta mai mult de dumbravă, cu atât mai prețioasă devenea micuța lui comoară. Odată ce va ajunge în Satul Iepurilor, Edgar bănuia că ar putea căpăta zece iepuri în schimbul smochinei uscate pe care o ținea în buzunar. Pe băiețel însă nu-l interesau iepurii, ci plecase într-acolo pentru a afla informații despre tatăl lui Samuel.

Dacă v-ați întrebat până acum care este motivul pentru care smochinele sunt atât de prețuite și de râvnite în Atherton, în răstimpul în care puștiul a traversat câmpia întinsă, anostă și lipsită de orice urmă de viață, avem răgazul necesar elucidării acestei nelămuriri. În Atherton nu existau dulciuri sau zahăr, ca să nu mai vorbim de bomboane sau ciocolată, însă, în cazul în care un localnic făcea rost de o smochină, acesta avea posibilitatea să îndulcească

absolut orice aliment, indiferent că smochina era proaspăt culeasă din pom, transformată în pastă, ori uscată și măcinată apoi în pudră. În Podiș smochinele reprezentau o adevărată comoară, deoarece erau dorite în totalitate de locuitorii de pe Munte. Din miile de smochine culese la recoltă, numai a zecea parte rămânea în Podiș, iar acestea erau ascunse de muncitori în timpul recoltării, care le doseau una câte una, în șepci și buzunare.

Ajuns la o oră destul de târzie în Satul Iepurilor, Edgar intră prevăzător în micuța și tânăra localitate, unde cel mai în vârstă localnic nu avea mai mult de patruzeci de ani și unde locuiau aproximativ trei sute de persoane. Așezarea nu avea cimitir, deoarece până atunci nu murise nimeni în Satul Iepurilor.

Edgar spera să găsească pe cineva cu care să discute și care să nu-i pună prea multe întrebări, dar care să fie îndeajuns de binevoitor să-i răspundă la întrebările sale. Continuând să pășească pe străduța principală și plină de praf a sătucului, Edgar se îndreptă către un local ce părea deschis – un han vechi, unde nu erau servite, desigur, decât preparate din iepure. Din meniu se puteau comanda și porții mici de apă, însă acestea erau mult prea scumpe pentru majoritatea drumeților.

Odată intrat în han, Edgar simți mirosul cărnii prăjite și văzu o femeie ce mătura podeaua bătătorită și murdară a localului. Încăperea era slab luminată de un foc ce ardea în mijlocul camerei, unde un bărbat răsucea alene o vergea în care erau înfipti trei iepuri întregi. Mirosul era foarte apetisant.

La una din cele trei măsuțe din încăperea stăteau un bărbat și o femeie, iar celelalte două erau goale. Edgar trecu agale pe lângă foc și se așeză la una din mesele libere.

— E cam târziu pentru un străin să umble pe afară la ora asta, se auzi glasul femeii de la cealaltă masă. Ce caută un băiețel ca tine atât de departe de casă, la un ceas atât de înaintat în noapte?

Edgar se așteptase să fie iscodit cu întrebări, așa că născocise din timp o poveste.

— Lucrez în dumbrava cea mare. De fapt, ei bine, acolo și locuiesc, răspunse Edgar, făcând o pauză și arătându-se fâstăcit și jenat, în speranța că-l vor vedea ca pe un biet copilăș orfan.

— Custodele meu m-a trimis să-i aduc niște iepuri pentru o petrecere și am plecat cam târziu de la muncă, pentru că avem foarte multă treabă în dumbravă.

— Te referi la domnul Ratikan? Am auzit că e nemilos cu muncitorii, remarcă tipul de lângă femeie. Bărbatul avea o barbă ce-i creștea pe obraji ici-colo, semn că nu era chiar atât de în vârstă ca să aibă o barbă deasă, dar se părea că era hotărât să-i forțeze creșterea.

— Sper că nu te va pune mâine la muncă, adăugă femeia. Va trebui să mergi aproape tot restul nopții, ca să ajungi dimineață în dumbravă.

Înainte să răspundă, Edgar o aprobă trist din cap.

— Știu că am un drum lung înapoi și că mă așteaptă mâine o zi grea de muncă. Domnul Ratikan ne pune să lucrăm aproape fără întrerupere, dar asta nu mă deranjează deloc, pe cuvânt.

— Vezi? Auzisem eu bine că domnul Ratikan e un om neîndurător, interveni bărbatul, mulțumit că avusese dreptate.

Cei doi – Morris și Amanda – s-au prezentat, iar Edgar le-a urmat imediat exemplul. Edgar își dădu seama că întâlnește în persoana acestora genul de săteni care ar fi stat la masă ore întregi și ar fi îndrugat vrute și nevrute, cu oricine le dădea atenție. Edgar se uită spre focul din mijlocul încăperii și îl privește pe celălalt bărbat în timp ce înțepa un iepure cu vârful unei țepușe, moment în care câteva șuvițe subțiri de sânge se scurseră pe jar, sfârâind și fumegând pe cărbunii încinși ai focului.

— Cum aveți de gând să plătiți pentru iepurii pe care îi vreți? i se adresă străinul de lângă foc. Părul negru al bărbatului arăta ca luciul apei în întuneric, iar chipul grav al acestuia reflecta o lumină galben-portocalie.

Edgar căută într-unul din buzunare și așeză apoi pe masă smochina uscată, fruct ce reuși să alunge brusc plictiseala și dezinteresul de pe chipul lui Morris și al Amandei. Cei doi se arătară dintr-odată foarte interesați, în timp ce bărbatul care pregătea iepurii își lingea pofcios buzele, la gândul unui gust de care nu se mai bucurase de multă vreme.

— Domnul Ratikan dorește zece iepuri în schimbul smochinei, răspunse Edgar. Așa mi-a spus dânsul să cer.

Edgar avusese nevoie de un motiv plauzibil pentru a-și justifica vizita în sat și, odată ce pornise deja pe acest drum, începuse să se întrebe ce-ar putea face cu zece iepuri, dacă avea într-adevăr să-i capete. Analizând iute problema, se gândi că i-ar putea lăsa pe ascuns la ușile acelor locuitori din dumbravă care au dat dovadă de bunătate față de el. Și-n felul ăsta nimeni nu va ști de unde-au apărut.

Morris și Amanda s-au privit îndelung în tăcere, după care s-au pus de acord între ei dând din cap.

— Avem noi zece iepuri acasă și ți-i aducem numaidecât, zise Morris, ridicându-se și pornind grăbit spre ușă.

— Ia stai puțin! îl opri Briney, bărbatul care pregătea iepurii. Ța e hanul meu și dacă aveți de gând să încheiați aici o înțelegere, atunci trebuie să mă includeți și pe mine în târgul vostru.

Edgar păstră tăcerea și nu interveni între scânteile iscate printre cei din încăperea. Cealaltă femeie se opri din măturat și veni să se alăture conversației. Edgar află în scurt timp că o chema Maude și era nevasta hangiului, Briney.

La finele unui dialog îndelungat și aprins, prețul smochinei se ridică foarte mult. Odată încheiată înțelegerea, termenii acesteia au fost următorii: „ Morris și Amanda vor cumpăra smochina și îi vor plăti pentru ea zece iepuri lui Edgar și unul bucătarului, obligându-se totodată să le înmâneze iepurii cât mai repede posibil.

„ Ca proprietar al localului, Briney va căpăta un colțișor din smochină, pe care îl va măcina și îl va utiliza la aseasonarea iepurilor de deasupra jăratifului. Morris și Amanda vor primi restul smochinei, pe care îl vor folosi după bunul lor plac.

„ După ce cuplul se va întoarce la han cu unsprezece iepuri, vor primi un urecheat fript și condimentat, împreună cu o cănuță cu apă. Edgar va căpăta pentru cină o cană cu apă și un iepure întreg, prăjit și aseasonat, din care, dacă nu îl va putea mânca în întregime, se vor putea înfrupta din el Briney și Maude.

Cu cât Edgar păstrase mai mult tăcerea, cu atât ieșise mai bine pentru el această înțelegere. Nu peste mult timp avea să participe la un ospăț pe cinste. Avusese numai de două ori ocazia să se înfrupte din carne de iepure – pregătită în ambele dăți de domnul Ratikan – și, de fiecare dată, carnea fusese la fel de fragedă ca scoarța unui copac.

Morris, Amanda și Maude s-au aplecat deasupra lui Briney și l-au urmărit cu sufletul la gură cum rupea cu atenție colțul smochinei și se întrebau totodată dacă împărțiseră corect smochina. Imediat ce-au încheiat înțelegerea, Morris și Amanda au plecat să aducă iepurii, lăsându-l pe Edgar în compania bucătarului și a soției acestuia.

— Pot să vă întreb ceva? spuse Edgar, aplecându-se deasupra vergelei pe care erau înșirați iepurii și întrebându-se ce gust ar avea oare pielea friptă și crocantă a acestora.

Bombănind, Briney i-a răspuns afirmativ din cap. Chiar dacă părea destul de amabil, atenția îi era în totalitate îndreptată asupra colțișorului de smochină pe care îl măcina sârguincios – ceea ce însemna că era foarte posibil să nici nu fi auzit întrebarea lui Edgar.

— Ați auzit să fi căzut vreodată cineva din cer?

Terminând de măcinat smochina, Briney începu s-o presare deasupra iepurilor, rotindu-i încet cu cealaltă mână.

N-a scos o vorbă până n-a terminat de presărat toate granulele grunjoase din palmă și iepurii au început din nou să sfârâie și să-și răspândească aroma în aer.

— Tinere, asta-i o întrebare foarte ciudată, îi zise Briney fără să-și ia ochii de la iepurii ce nu mai aveau mult și erau gata.

— Ce te face să întrebi așa o chestie?

Edgar nu-și pregătise un răspuns pentru o asemenea întrebare și, deodată, își dădu seama că era foarte ciudat ca o astfel de întrebare să vină din partea unui puști de unsprezece ani, care hoinărea în miez de noapte și căuta să cumpere iepuri.

— Iepurii ăștia miros tare plăcut, îi răspunse Edgar, încercând să schimbe vorba și oftând pofticios la aroma fripturii.

Briney și-a întors fața și l-a privit pe Edgar în ochi:

— Dacă ar fi căzut vreodată cineva din cer, îți garantez că aș fi știut de asta. Pe aici trec mulți drumeți și fiecare dintre ei are câte o poveste de spus,

iar până acum n-am auzit niciodată să fi căzut cineva din cer și nici nu știu să fi găsit cineva un cadavru la poalele stâncii.

Gândul de a vedea o persoană decedată părea să-l tulbure pe Briney, ca și cum ar fi fost o idee greu de conceput.

Edgar răsuflă ușurat la auzul acestei informații. După cum bănuise, era puțin probabil ca tatăl lui Samuel să fi căzut de pe creasta Muntelui.

— Și totuși, continuă Briney luând iepurii de pe foc și așezându-i pe tăblia mesei libere, a trecut odată pe aici un om care tot vorbea despre un patruped uriaș care s-ar fi prăvălit cică din cer. Bărbatul zicea că l-a auzit izbindu-se de stânci și, după spusele lui, fiara s-a făcut nevăzută imediat ce s-a prăbușit pe pământ.

Briney își dădu ochii peste cap și făcu un gest din mână, ca și cum ar fi vrut să spună că drumetul respectiv era probabil nebun, după care scoase iepurii de pe vergea și-i lăsă aburind pe masă.

În acel moment, ușa hanului s-a deschis larg și Morris și Ananda s-au repezit înăuntru, având fiecare brațele pline de iepurași. Spre surprinderea lui Edgar, urecheații erau vii. Băiețelul crezuse că-i va primi împachetați și numai buni de luat acasă. Morris, de îndată ce închise ușa, le și dădu drumul iepurașilor pe podea. Văzându-i sărind în toate direcțiile, Edgar începu să rădă, însă toți ceilalți din cameră se purtară ca și cum era cu totul firesc să aibă în jurul lor unsprezece iepurași care să țopăie în voie peste tot.

— Cum o să-i duc acasă? întrebă Edgar, imaginându-și dificultățile pe care le va întâmpina în drumul lui spre dumbravă, când va trebui să țină în frâu zece iepuri legați cu sfoară. Cu acești zburdalnici pușori, s-ar putea să nu mai ajungă niciodată acasă.

— Nu-ți face griji, Edgar, îi răspunse Maude, femeia care mai devreme măturase și care tocmai terminase de așezat iepurii fripți pe câteva farfurii din lemn. Când s-a apropiat să-i aducă porția cuvenită, Edgar a observat că femeia avea chipul rotund și buze cărnoase, roșii. Părea genul de persoană care ar deveni cu siguranță durdulie, dacă ar avea posibilitatea să mănânce în voie. Maude așeză iepurele pe masa lui Edgar, apucă strâns două copane și le smuci cu putere, frângându-le dintr-o singură mișcare.

— Un băiețel ca tine nu poate să mănânce tot iepurele ăsta, îi spuse femeia. Uite, în schimbul acestor pulpe îți dau un săculeț pentru iepuri.

Edgar consimți și Maude se depărtă, mușcând cu poftă din copanul pe care-l ținea în mâna stângă. În scurt timp reveni cu o cană cu apă și se așeză apoi lângă Briney, savurându-și porția alături de acesta.

Următoarea jumătate de oră a fost una din cele mai scurte perioade plăcute din copilăria lui Edgar. Chiar dacă numai pentru o noapte, cu toții păreau să-l accepte în totalitate pe Edgar în viețile lor și, vrăjiți parcă de ospățul neprevăzut cu iepure condimentat cu praf de smochine, i-au povestit o fabulă despre un iepure uriaș ce devora copii și una despre un bărbat care își dorea atât de mult să devină un iepure, încât a început să țopăie prin sat și, într-o bună zi, i-a părăsit și nu s-a mai întors de atunci printre ei.

Gazdele au fost foarte drăguțe cu Edgar, s-au distrat împreună de minune și cina a fost savuroasă. Odată ce în farfurie mai rămăseseră doar oasele și golise cana până la ultima picătură de apă, Edgar se putea considera sătul și foarte bine dispus.

După ce isprăviră cu toții de mâncat și terminară tot ce aveau de povestit, Morris se ridică și începu să adune iepurașii și să-i pună în săculeț – un articol folositor, făcut din piei de iepuri, astfel cusute încât fuseseră lăsate mici găuri prin care urecheații să poată respira.

— Ar cam trebui s-o iei din loc, îi zise Morris. Ai un drum lung de străbătut și cei zece iepurași te vor îngreuna puțin. Ești sigur că trebuie să te întorci tot în noaptea asta? Poți dormi la noi, dacă vrei.

Edgar a dat să-i răspundă, însă Morris l-a oprit punându-i mâna pe umăr și spunându-i prietenește:

— Edgar, ai mare grijă. Zguduiturile pământului nu se produc fără un motiv anume. Lucrurile nu mai sunt deloc sigure, cel puțin nu pentru o vreme.

— Morris! se răsti Briney din apropierea focului. Morris îl privi nevinovat, în vreme ce Briney clătină dezaprobat și sever din cap. Morris își îndreptă iar atenția spre Edgar.

— Să fii foarte atent, da? Întoarce-te în duminică și rămâi locului pentru o perioadă. Nu mai umbla noaptea departe de casă.

— Morris, lasă-l pe băiat să plece, îi zise Briney.

— Vreți să-mi mai spuneți ceva? întrebă Edgar.

Briney privi în gol jăraticul și îi răspunse băiețelului fără să-și ridice ochii spre el:

— Ești binevenit la noi ori de câte ori simți că nu ai unde să te duci, dar acum trebuie să te întorci acasă.

Întrucât avusese arareori ocazia să-și exprime recunoștința, Edgar nu știa, cum le-ar putea mulțumi noilor săi prieteni și, sperând că vor înțelege, dădu afirmativ din cap către bucătar, își luă săculețul și ieși imediat din han.

Cărând pe spate săculețul plin cu iepurași neastâmpărați, Edgar părăsi în scurt timp satul și o luă pe drumul de întoarcere spre duminică. Chiar dacă va merge foarte repede, știa că nu va avea parte de mai mult de două ore de somn înainte de ivirea zorilor. Hotărând să schimbe de această dată traseul, se apropie și își continuă drumul de-a lungul masivului stâncos în vârful căruia se afla ținutul Muntelui. Ora era foarte înaintată și Edgar spera să nu se fi aventurat nimeni atât de departe de regiunea cascadelor. Îi plăcea foarte mult să privească stânca și să-și plimbe degetele pe suprafața ei în timpul mersului. Era un obicei cu care se deprinsese de ani de zile, obișnuință în urma căreia colțurile stâncii îi deveniseră aproape niște prieteni.

Edgar își îndreptă gândurile spre Samuel și spre ținutul în care trăia acesta, imaginându-și-l pe noul său prieten cum citea singur în camera lui, în timp ce mama băiețelului lucra în bucătărie. Avea să-i dea o veste foarte bună, când îi va spune că tatăl lui n-a căzut peste marginea Muntelui sau, mai bine zis, că nimeni din Satul Iepurilor nu auzise să fi căzut cineva peste creastă, ori

să fi găsit vreun cadavru la poalele masivului stâncos. Samuel însă mai avea de așteptat câteva zile până să afle această informație.

Edgar era aproape sigur că nu mai avea nevoie să meargă în Satul Oilor pentru a-și continua investigația, întrucât era convins că ar fi primit un răspuns similar cu cel pe care-l aflase la han. În Satul Oilor trăiau mai mulți oameni – aproximativ cinci sute – și cei mai mulți dintre ei veneau frecvent în vizită în Satul Iepurilor. Dintre toți aceștia, s-ar fi găsit cu siguranță vreunul care să-i dezvăluie lui Briney ceva care să-i atragă atenția.

Acompanied de crăntănitul tălpilor pe prundiș, Edgar continuă să înainteze cu săculețul în spinare, până când auzi deodată un zgomot destul de neobișnuit. Crezu inițial că sunetul provenea de la iepurașii înghesuiți în sac, dar, când se opri și ascultă mai bine, urecheații păreau să doarmă buștean – în vreme ce zgomotul, persistent, părea a fi al unor pietroaie ce se frecau și se zdrobeau unele de altele.

Edgar așeză încet săculețul pe sol și-l urmări cum se turtește. Gura sacului era strâns legată cu o sfoară, pentru a-i împiedica pe iepurași să iasă afară. Găurile dintre peticele săculețului erau cam de mărimea vârfului degetului lui Edgar și câțiva urecheați își scosese deja năsucurile prin deschizături.

Ascultând cu atenție, Edgar își lipi palmele de stâncă și simți o vibrație atât de puternică, încât sări speriat înapoi. De ce se cutremura peretele? Deși zgomotul părea să vină de undeva din interiorul masivului, originea sunetului provenea de undeva de mai jos. Îngenunchind și privind cu atenție baza stâncii, Edgar observă în lumina difuză a nopții sursa aceluia sunet neobișnuit.

La început nu i-a venit să creadă, însă, imediat ce-a îndepărtat cu palma stratul subțire de praf din porțiunea unde stânca se îmbina cu Podișul, a simțit și a văzut clar ce se întâmpla: masivul stâncos cobora încet, frecându-se de solul Podișului, și dispărea în pământ. Edgar înțelese de îndată pricina pentru care se cutremura pământul și de ce punctele sale de sprijin nu se mai aflaseră la locurile lor, atunci când escaladase Muntele.

Muntele se afunda în pământ.

Tot restul drumului, Edgar nu făcu altceva decât să privească și să asculte stânca, reușind să constate în orele târzii ale nopții că masivul turn stâncos se afundase în pământ cam de două ori cât lungimea mâinii sale. Apoi, dintr-odată – ca și cum totul s-ar fi petrecut în vis – sunetul încetă brusc. Stânca își întrerupse mișcarea, împietrind pe tot parcursul întoarcerii băiețelului acasă.

Un ceas mai târziu, cu puțin timp înainte de ivirea zorilor, Edgar se opri în satul din apropierea dumbrăvii. Dacă ar fi lăsat săculețul pe pământ și l-ar fi deschis, iepurașii ar fi sărit imediat afară și ar fi țopăit în toate direcțiile, așa că nu i-ar fi fost deloc ușor să-i lase pe rând la ușile oamenilor. Intrând în dumbravă, a început să-i scoată unul câte unul și să le dea drumul printre copaci și, astfel, din momentul în care se întinsese somnoros sub un copac, în dumbravă începuseră deja să-și facă de cap zece urecheați.

CAPITOLUL 9

PERICOL ÎN DUMBRAVĂ.

După nici două ceasuri, glasul Isabellei îl trezi brusc pe Edgar.

— Edgar, scoală-te! Hai, odată! insistă Isabel, trăgându-l de braț și încercând să-l ridice în capul oaselor. Edgar sări în picioare și se sprijini cu mâna de copac.

— Domnul Ratikan spumegă! Cineva a dat drumul unor iepurași în dumbravă și urecheații au ros deja câțiva puieti. Nu l-am văzut niciodată atât de nervos.

Privindu-l atentă pe Edgar, Isabel observă imediat îngrijorarea pe chipul băiețelului și își dădu seama că acesta urma să aibă mari probleme în dumbravă.

— Tu ești de vină?

Isabel se așteptase ca domnul Ratikan să-l învinovățească pe nedrept pe Edgar.

— Edgar, de ce-ai făcut așa ceva?

Edgar avea dificultăți serioase în a înțelege ce se întâmplă. Cele două ore de somn nu făcuseră decât să-l amețească și să-i îngreuneze gândirea.

— Eu crezusem că-mi vor da iepurașii gata fripți, îi zise Edgar, răspuns în urma căruia Isabel consideră că Edgar era în continuare în lumea somnului și a viselor.

— Edgar, trezește-te odată! E vorba de ceva foarte serios! Domnul Ratikan e înfuriat rău de tot. Nici nu vreau să-mi închipui ce ți-ar putea face dacă te prinde aici.

Edgar se trezi de-a binelea și își dădu seama de nechibzuința acțiunilor sale din noaptea precedentă. Dacă domnul Ratikan pornise în căutarea lui, însemna că avea la dispoziție puțin timp în care să acționeze.

— Isabel, fii atentă, îi zise Edgar, făcându-i semn să-l urmeze de partea cealaltă a copacului.

— Dacă vine într-adevăr după mine, s-ar putea să fie prea riscant să mai rămân aici, așa că voi fi nevoit să plec.

Isabel nu-și putea imagina cum ar fi dumbrafa fără Edgar.

— Aș vrea să mă mai ajuți cu un singur lucru, continuă Edgar. Totul a început să se schimbe, Isabel. Nu înțeleg cum sau de ce se întâmplă acest lucru, dar există un loc unde aș putea afla câteva răspunsuri. Ce zici, ai putea să-ți folosești într-un scop mai util abilitățile tale de furișare și de spionare?

Isabel încuviință dând din cap. Fetița își dădea seama unde dorea Edgar să plece și i se părea o idee complet greșită.

— Nu e bine să te duci pe Munte, Edgar. Cei de acolo nu te vor ajuta și te vor pedepsi că ai intrat în ținutul lor.

Edgar se uită prevăzător în jurul copacului și, văzând că nu vine nimeni, își îndreptă din nou atenția spre Isabel.

— Fii cu ochii în patru la domnul Ratikan, iscodește-i pe oameni și află ce vorbesc și caută să descoperi tot ce poți. O să mă întorc, îți promit.

— Ia asta cu tine, îi zise Isabel, desfăcându-și din jurul mijlocului sfoara de care atârna săculețul cu smochine negre. Ai acolo puțin aluat, smochinele și praștia mea. Eu pot să-mi fac alta.

Isabel ar fi dorit să-i spună mai multe – și chiar să încerce să-l convingă să nu escaladeze Muntele – dar se opri imediat ce răsună printre copaci glasul puternic al unui bărbat.

— Edgaaaaaaar! se auzi urletul domnului Ratikan.

Isabel nu mai stătu pe gânduri:

— Edgar, ar fi mai bine s-o iei din loc – amândoi ar trebui s-o ștergem cât mai repede.

Domnul Ratikan își făcu apariția printre copaci, ținând într-o mână bastonul și în cealaltă un jucăuș iepuraș maroniu.

Isabel o zbughi înainte ca domnul Ratikan să apuce s-o vadă, în vreme ce Edgar întârzie puțin, preocupat să-și încingă de mijloc săculețul cu smochine negre.

Domnul Ratikan îl zări pe Edgar ascuns în spatele copacului și își îndreptă amenințător vârful bastonului spre el, dorindu-și să fi fost mult mai aproape și să-l altoiască serios pe băiețel.

— Știi că tu ai făcut asta. Știi sigur! îndrăznești cumva să negi?

Edgar se gândi la opțiunile pe care le avea: ar fi putut recunoaște, ar fi putut minți sau, la fel de bine, ar fi putut arunca vina pe altcineva. Indiferent ce-ar fi ales, Edgar era convins că n-ar mai fi primit mâncare și s-ar fi ales cu o bătaie zdravănă. Domnul Ratikan nu mai era de înduplecat, așa că Edgar se întoarse și o zbughi spre marginea dumbrăvii, mai sprinten ca niciodată.

— EDGAAAAAAR! zbieră înfuriat peste măsură domnul Ratikan, pornind cu pași repezi pe urmele băiatului. Edgar însă continuă să alerge, știind foarte bine încotro aveau să-l poarte picioarele. Atherton-ul se schimba și Edgar dorea să afle câteva răspunsuri în acest sens, informații pe care nu le putea căpăta în dumbravă. Trebuia neapărat să-și ia cartea și să-l găsească pe Samuel.

Edgar a stat toată ziua ascuns în sat, între o stivă de lemne și porțiunea din spatele unei case. Spațiul era foarte strâmt, dar îi permitea să se întindă și să doarmă nestingherit. Odată cu lăsarea serii, în sat n-au încetat complet activitățile, așa că era destul de greu să o întindă spre stâncă fără să fie văzut de cineva. Prevăzător, fără să-și piardă răbdarea, Edgar așteptă până când sătenii se retraseră pe la casele lor, după care se furișă nevăzut spre Munte.

Pe parcursul ascensiunii, se opri și își luă din ascunzătoare cartea lucrurilor secrete, după care continuă să meargă până când simți din nou în palme vibrația ușoară a stâncii. Se ridica sau cobora? Era oare posibil ca Muntele să se fi ridicat și să fi coborât periodic, asemeni unei respirații profunde ascunse în noapte, când oamenii dormeau și nu-i puteau observa mișcările?

Noaptea s-a scurs iute și zorile l-au prins pe Edgar în timpul urcușului. Plecarea târzie avea să-l aducă pe Munte în plină zi. În apropierea crestei, tremurul se opri și totul reveni la normal – de parcă rocile ar fi știut că Edgar

urma cât de curând să escaladeze ultimii metri de stâncă, unde avea să vadă pentru prima oară, la lumina zilei, ținutul Muntelui, și se opriseră în semn de respect pentru vizita băiețelului.

Bucuria i-a fost însă brusc temperată de o spaimă cumplită. Odată ce Edgar a ajuns cu privirea la nivelul crestei, stomacul i-a chiorăit puternic, amintindu-i că mâncase cu multe ore în urmă bucăți de aluat din pungă ce-i atârna la șold. Nu avea mâncare, nu avea apă și nici cea mai vagă idee despre ce-ar putea întâlni pe Munte. Era un oaspete sosit într-un loc ostil, unde se vedea nevoit să aștepte timp de patru zile până la reîntâlnirea cu prietenul lui.

Copacii pe care îi văzuse ultima dată învăluiți în întuneric, păreau acum mai apropiați și arătau diferit de pomii din dumbrevă, fiind mult mai înalți și mai măreți, cu scoarță albă ca spuma laptelui. Edgar nu putea vedea ce se află în spatele lor, dar până la ei se întindea o pajiște impresionantă, cu iarbă înaltă și verde, moale și îmbietoare – un loc numai bun de ascuns.

Edgar se rostogoli peste buza crestei și porni iute spre marginea pajiștii. Odată ajuns în apropierea ierbii ce-i ajungea până la mijloc, observă totuși că tulpinile mlădioase ale acesteia îi făceau loc asemenea unduirilor apei, atunci când începu să le împingă ușor într-o parte și alta. Rupând câteva fire, le mirosi și încercă să le mănânce. Gustul amar al firișoarelor îl obligă pe Edgar să le scuipe imediat și să-și dorească mai mult ca niciodată o cană cu apă.

În scurt timp atenția avea să-i fie distrasă de la sete. Edgar era într-adevăr un băiețel curios din fire, iar intrarea sa într-o lume cu totul nouă, în care nu mai fusese niciodată, îl emoționa peste măsură. Ghemuindu-se printre firele de iarbă, străbătu de-a bușilea pajiștea și despărți la capătul acesteia câteva mănunchiuri de iarbă.

Crengile copacilor erau pline de frunze aurii ce atârnav în toate direcțiile. Trecând agale pe sub coroanele arborilor, Edgar le pipăi scoarța albă și netedă, le atinse cu gingășie frunzele gălbui și, pentru moment, se lăsa în voia gândului de a se cățăra pe ramuri și de a sări de pe o creangă pe alta, simțindu-și în timpul zborului obrajii mângâiați de colțurile catifelate ale frunzelor.

De partea cealaltă a copacilor, ascuns în spatele frunzelor ce se legănav ușor în vânt, Edgar zări un nou covor de iarbă – galben, de data aceasta. Curios, porni într-acolo, pentru a putea vedea mai de aproape despre ce anume era vorba, și, la numai câțiva pași distanță, încremeni brusc la auzul unui sunet ce aducea destul de bine cu felul în care strănuta domnul Ratikan, când improșca din gură o mulțime de stropi de salivă. Zgomotul, mult, mult mai puternic, se auzi încă o dată și Edgar o luă imediat la fugă, intrând ghemuit în iarba galbenă de dincolo de copaci.

După o tăcere îndelungată, ce i se păru că ținuse o veșnicie, Edgar se ridică încet în picioare, până când ochii îi ajunseră la nivelul firelor de iarbă. Privi atent spre copaci, dar nu zări nimic neobișnuit; uitându-se în cealaltă direcție, observă imediat sursa zgomotelor. Într-un ocol, la mică distanță de băiețel, pășteau în iarba galbenă niște animale impresionante, cu gâturi lungi și boturi uriașe, cam de zece ori mai mari decât o oaie și de o sută de ori decât

mărimea unui iepure. Unul dintre animale își ridică privirea și repetă același strănut umed și zgomotos, după care se uită la Edgar, fără să pară cătuși de puțin deranjat de prezența lui.

Animalele erau într-adevăr captivante, însă nu reușiră să-i rețină atenția mai mult de câteva clipe, întrucât în spatele lor se întindea cât vedeai cu ochii ținutul Muntelui. Nici cea mai bogată imaginație nu l-ar fi putut pregăti pe Edgar pentru priveliștea ce i se dezvăluia în față.

Ținutul arăta ca un organism viu și pământul părea să respire însuflețit. Câmpiile aurii și verzi se întindeau nemărginite spre orizont, împetrișate ici-colo cu mici pălcuri de copaci cu trunchiuri albe ca laptele. Pâraie albastre și limpezi șerpuiau în toate direcțiile, se întretăiau și delimitau pământul în parcele. Verdele-închis și auriul pajiștilor își pierdeau din intensitate în apropierea cursurilor de apă, ca și cum forța purificatoare a apei le-ar fi decolorat. Edgar urmări prin iarbă cursul sinuos al celui mai apropiat pârâu, până când nu mai reuși să distingă unde se termina acesta și unde începea altă panglică azurie de apă.

Ochii lui poposiră în centrul ținutului Muntelui, acolo unde își aveau obârșia pâraiele întortocheate și unde se afla un deal lat, cu o pantă lină, în vârful căreia trona o structură din piatră albă, înconjurată de un zid din pietre și mai albe. Din câte se părea, apa curgea din vârful dealului, de undeva dinăuntru construcției albe.

Simțindu-și limba și cerul gurii complet uscate, Edgar își dorea mai mult ca orice să pornească imediat spre cel mai apropiat curs de apă și să-și astâmpere setea, dar se temea că l-ar putea vedea cineva, deoarece în lungul pârâiașelor erau mai peste tot grupuri mici de case. Animalele uriașe din apropiere se mișcară deodată în grup și pământul trepidă ușor sub copitele lor, făcându-l pe Edgar să se întrebe dacă nu cumva ele erau vinovate de mișcărilor Muntelui.

Animalele se speriaseră în acel moment de cineva care intrase în țarc – un bărbat în pantaloni gri-albăstrui și o cămașă lungă, crem. Urmat la scurt timp de un alt bărbat, cei doi începură să discute imediat după ce se apucară de îngrijirea animalelor. Ușor neliniștit de apariția lor neașteptată, Edgar se furișă în genunchi prin iarbă și se adăposti în spatele arborilor. Nevăzând pe nimeni prin apropiere, hotărî să continue să meargă de-a lungul lizierei până când va da de apă. Dacă reușea să rămână nevăzut și să înainteze discret printre copaci, putea ajunge în cele din urmă la unul din cele trei pârâiașe care străbăteau câmpia.

Pârâul azuriu șerpuitor, pe care îl urmărise mai devreme, curgea atât de lin, încât Edgar nici măcar nu-i putea auzi susurul. Băiețelul încercă să distingă în depărtare sunetul unei cascade, dar își dădu repede seama că zgomotul apei ce se revărsa peste marginea crestei Muntelui trebuia să fi fost foarte diferit de vuietul șuvoiului ce se izbea violent de solul Podișului. Aplecat de spate, începu să alerge paralel cu marginea câmpului plin cu iarbă, până când gura i se uscă atât de mult, încât simți că nici să înghită nu mai putea.

Edgar se gândi că făcuse o mare greșeală revenind pe Munte. Dacă ar fi rămas în dumbravă, Isabel i-ar fi adus zilnic mâncare și apă. Era însă mult prea slăbit ca să mai poată coborî înapoi și, în plus, nu era foarte convins că ar putea supraviețui restul zilei de unul singur, confuz și extenuat. Dacă fiarele acelea o porneau pe urmele lui? Dacă îl descoperea vreun paznic și, drept pedeapsă, îl arunca peste marginea Muntelui?

Dorind să aibă parte măcar de puțină consolare, Edgar scoase cartea din buzunarul aplicat în partea din față a tricoului – propria lui cărticică – o deschise și privi cuvintele pe care nu știa să le citească, întrebându-se totodată ce-ar putea să însemne ele. Atherton-ul nu e ceea ce credeți cu toții. Privind pierdut în lungul lizierei, Edgar își șopti sec, cu glas tremurat:

— Trebuie neapărat să-l gășesc pe Samuel.

Edgar își puse cărticica în buzunar și continuă apoi să caute cu disperare un pârâiaș cu apă rece și cristalină, care să-i salveze viața.

CAPITOLUL 10

EXPERIMENTUL DOMNULUI RATIKAN.

Cărăruia începuse la un moment dat să se îngusteze atât de mult, încât Edgar n-ar mai fi putut înainta în lungul ei fără să-și zgârie brațele de scoarța copacilor și de firele înalte ale ierbii. Odată ce potecuța dispăru definitiv, Edgar se pomeni într-un vast câmp cu iarbă galbenă, ale cărei tulpini îl depășeau cu mult în înălțime. Așa avu parte de un adevărat șoc, în momentul când pași în gol din pajiștea înaltă și plonjă direct în apă.

Edgar nu mai simțise niciodată efectul înțepător al apei reci ca gheața și se ridică imediat, bolborosind și tușind zgomotos. Se simțea mai vioi ca niciodată, iar șuvițele răcoroase și întremătoare ce i se prelingeau pe față nici nu se puteau compara cu băltoaca murdară și caldă din Podiș, în care se îmbăia o dată pe săptămână.

Pârâul nu-i ajungea nici până la genunchi, dar era atât de limpede, că-i vedea perfect striatiunile verzi-aurii de pe fundul albiei. Nu mai stătuse niciodată într-o apă atât de cristalină și nu știa pur și simplu ce-ar putea să facă. Era ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unui câmp plin cu smochine, unde abundența îl împiedica să ia câteva fructe și să se înfrupte din ele. Neștiind dacă să plângă de bucurie, ori să râdă în hohote, se aplecă și își vârî palmele căuș în apă. În momentul în care se pregătea să-și ridice brațele și să bea, o voce șoptită și cristalină îl opri:

— Țasta-i locul meu și nu ai voie să te joci aici!

Întorcându-se brusc, nu foarte departe de el, Edgar văzu în mijlocul canalului un băiețel de vreo trei-patru anișori, cu părul ud și dezbrăcat până la brâu. Copilul plimba între palme o jucărie plutitoare din lemn.

— Aici e locul meu, repetă băiețelul, păstrându-și atenția asupra ambarcațiunii, fără să-și ridice privirea spre Edgar.

În spatele copilului, pârâul cotea într-o parte și ieșea din raza lor vizuală. Edgar privi iute în cealaltă direcție, pentru a se asigura că are o porțiță de scăpare, în caz că va fi nevoit să o șteargă cât mai repede de acolo. În cealaltă

parte, nu foarte departe de ei, Edgar observă că albia cotea în sens opus și dispărea din vedere. Nimerise într-un vad lat, unde curentul nu era deloc puternic.

— Unde e mama ta? întrebă Edgar. Nu apucase să bea măcar o picătură de apă, iar vocea îi sunase aspră și seacă.

— Acolo, îi zise copilul, ridicându-și privirea și arătând spre cotul apei.

Dorind parcă să-i răspundă întrebării lui Edgar, femeia se auzi de undeva din apropiere:

— David, să nu treci dincolo de iaz.

Povața sunase ca o poruncă ce fusese repetată de multe ori.

— Mami se spală, spuse copilul. Iar aici e locul meu.

Edgar simți imediat pericolul situației în care ajunsese, întrucât mama băiețelului ar putea apărea dintr-o clipă într-alta de după cotul pârâului și n-ar fi fost deloc bucuroasă să vadă un străin – un intrus din Podiș – la numai câțiva pași de copilașul ei. Și totuși, Edgar consideră că avea parte de-o șansă căreia nu dorea să-i dea cu piciorul. Umplându-și cu apă căușul palmelor, Edgar sorbi însetat și se gândi ce-ar putea spune. Apa îi umplu pe loc de vigoare pieptul și mintea.

— David, îi spuse Edgar, întorcându-se spre băiețel, dacă mă ajuți cu ceva, îți las imediat locul liber.

Gândindu-se că e vorba de un joc, copilul deveni dintr-o dată foarte atent.

— Îl caut pe un băiat mai mare ca tine, pe nume Samuel – un băiat cam de vârsta mea. Știi cumva unde stă?

David zâmbi și luă din apă jucăria plutitoare, nemaifiind deloc interesat să o plimbe între palme pe apă.

— Da! îl cunosc. Stă în casa cea mare.

— Unde anume? întrebă Edgar.

— Daaavid?

Femeia de după cotul apei îi cântă băiețelului numele așa cum fac adeseori mamele.

— Sunt aici, mami, îi răspunse David.

Edgar se temu pentru o clipă că David îi va menționa și faptul că și-a făcut un nou prieten, dar băiețelul nu suflă o vorbă. Edgar era însă convins că femeia nu va mai întârzia mult și va apărea din clipă în clipă.

Edgar insistă cu mai multă convingere:

— David, unde anume stă Samuel în casa cea mare?

— Lângă bucătărie, răspunse copilul.

— Și cum ajung la casa cea mare?

Băiețelul îi arată în spatele său, în direcția zidului și structurii albe pe care Edgar le zărise din locul în care stătuse mai devreme ascuns în iarbă.

Edgar sorbi câteva guri de apă, îi mulțumi copilului și dădu să plece.

— Uite, acum îți las locul liber, îi zise el. Poți să păstrezi un secret?

Băiețelul începuse să-l placă pe Edgar, așa că dădu energic din cap în semn afirmativ.

— Să nu spui nimănui că m-ai văzut, da? O să mă întorc aici peste o zi, peste două sau trei, dar numai dacă nu mă dai de gol.

David încuviință din nou, după care reîncepu să se joace cu jucăria plutitoare, în vreme ce Edgar o luă din loc și se făcu nevăzut în spatele tulpinilor înalte de iarbă galbenă.

Samuel era singurul copil care locuia în Casa Puterii – privilegiu care îi permitea să vadă lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Samuel ajunsese aici odată cu numirea tatălui său în consiliul superiorilor, singurul demnitar care avea familie. În general, Samuel nu era băgat în seamă de majoritatea celor adulți, ceea ce îl făcu să descopere destul de repede că astfel se putea bucura de o mare libertate de mișcare, îndeosebi noaptea. Multă vreme nu-l interesase ce anume se petrece în camera cârmuitorilor, deoarece era un loc care îl îndurera și îi amintea de tatăl lui. Însă umilința pe care trebui să o îndure în seara când îi adusese Lordului Phineus felioarele de pâine prăjită și vizita lui Edgar îi schimbaseră complet atitudinea. În noaptea imediat următoare după întâlnirea cu băiatul din Podiș, Samuel hotărî că sosise vremea să afle mai multe.

În Casa Puterii erau o mulțime de alei întortocheate, mărginite de tot felul de elemente arhitecturale din piatră, în spatele cărora se putea ascunde. Unele dintre acestea împrejmuiau copacii, altele îngrădeau șiruri de plante înflorite, iar restul erau simple pietre decorative, de mărimi și forme diverse. Nu erau îndeajuns de înalte încât să poată ascunde o persoană adultă, dar pentru un copil reprezentau niște adăposturi excelente, îndeosebi în momentele când se ivea pe neașteptate cineva, de după colț. Acest stil arhitectonic repetitiv, bogat în holuri și obiecte decorative, făcea din Casa Puterii un loc pe care orice copil l-ar fi putut explora în voie, fără să fie văzut de nimeni.

Odată cu lăsarea nopții, Samuel urcă scara principală și, văzându-l pe Horace moțând, se furișă tiptil pe lângă acesta. Continuă în lungul holului întunecat ce ducea spre ușa camerei principale și ascultă atent, dar nu reuși să audă nimic. Ușa era foarte groasă și Samuel nu ar fi auzit nimic nici dacă ar fi strigat cineva din spatele ei. În apropiere era o scară ce ducea spre dormitoarele Lordului Phineus, Sir Emerik și Sir Philip. Samuel urcă treptele în vârful picioarelor și se opri pe un palier spațios.

Nu foarte departe era o ferestruică din piatră prin care se strecura lumina din exterior, iar Samuel porni încet către aceasta. Știa că s-ar fi putut da de gol la cel mai mic sunet, întrucât se afla chiar deasupra camerei unde adusese pâinea prăjită și ceaiul pregătit de mama lui. Nu se auzeau mișcări în curtea din apropierea Casei Puterii, dar din camera de dedesubt răsună în tăcere o voce.

— Avem vești din dumbravă... de la domnul Ratican. Se pare că presupunerile noastre au fost corecte. Experimentul său a dat rezultate favorabile, se auzi vocea lui Sir Emerik.

— Lordul Phineus trebuie să afle numaidecât acest lucru, răspunse Sir Philip, ce părea plăcut impresionat de veștile primite de la domnul Ratikan.

Urmă apoi o scurtă discuție referitoare la cine să meargă să-l înștiințeze pe lord și, deodată, Samuel auzi ușa camerei deschizându-se. Când zgomotul pașilor se apropie de scări, Samuel tresări și își dădu imediat seama că mesagerul, indiferent cine ar fi fost, avea să ajungă foarte repede pe palier. Singurul loc unde s-ar fi putut ascunde era în spatele unui copăcel stufos, plantat într-un ghiveci din piatră – direcție spre care Samuel o zbughi cât de iute posibil și ingenunche exact în momentul când Sir Philip și Sir Emerik își făcură apariția pe palier. Nereușind să parcurgă toată distanța până la copăcel, Samuel încremeni și îi urmări foarte atent pe cei doi.

Deși lumina era foarte slabă, băiețelul rămăsese complet descoperit și era convins că ar putea fi văzut din clipă în clipă.

Sir Philip și Sir Emerik păreau însă foarte grăbiți, pentru că se întoarseră spre stânga și bătură la ușa Lordului Phineus. Fără să piardă această neașteptată șansă, Samuel se furișă într-o clipă în spatele frunzelor copăcelului – cu puțin înainte să se deschidă ușa lordului.

— Scuzați-ne că vă deranjăm, se auzi Sir Emerik, dornic ca întotdeauna să fie în centrul atenției. Domnul Ratikan ne-a trimis noi vești din dumbravă și sunt convins că vreți să le auziți.

Lordul Phineus își ridică mâna și încercă probabil să-i facă semn lui Sir Emerik să fie mai discret, dar Sir Emerik nu era deloc ușor de redus la tăcere:

— Vreți să vă așteptăm și să discutăm în camera de consiliu?

Lordul Phineus păși într-o parte și îi invită pe cei doi să-i treacă pragul.

— Aici până și pereții au urechi, așa că nu trebuie să dăm dovadă de imprudență.

De parcă ar fi simțit că era ceva în neregulă, Lordul Phineus se uită în lungul palierului și adulmecă aerul, după care închise șovăielnic ușa în spatele celor doi. Auzind ușa închizându-se, Samuel ieși din spatele copăcelului și coborî iute scările spre bucătărie. Când trecu în grabă pe lângă Horace, observă că acesta dormita în continuare pe scaun, ținându-și bărbia în piept.

În bucătărie, mama băiețelului era atât de concentrată asupra muncii, încât nu se opri să schimbe vreo vorbă cu el.

Scoțând din cuptor câteva baghete mici de pâine, se uită peste umăr și își văzu băiatul privind-o.

— Gata, te-ai săturat de citit?

Samuel ridică din umeri. Venise în bucătărie din obișnuință, dar și datorită faptului că se simțea în siguranță în prezența mamei – însă, de această dată, îl sperie cumplit ideea că mama i-ar putea cere să ducă pâinea în camera de consiliu.

— Ce zici, vrei niște pâine?

Mama băiețelului împinse pe tăblia mesei o baghetă caldă și Samuel o luă imediat, mulțumindu-i scurt și pornind iute spre ieșire, hotărât să se facă nevăzut înainte să apuce să primească vreo însărcinare din partea mamei.

Drumul de la bucătărie până în camera lui trecea prin grădina curții și avea doar două cotituri. Pornind pe alee, nu-i dădeau pace două întrebări: Ce experiment făcuse domnul Ratikan și de ce trebuia Lordul Phineus să afle despre acesta?

Camera lui Samuel se afla exact la douăzeci și cinci de pași de intrarea în bucătărie – distanță pe care Samuel o măsoara cu plăcere de fiecare dată când o parcurgea. Strângând bagheta la piept, așa încât să-i unduiască spre chip mirosul apetisant al pâinii, băiețelul începu să-și numere pașii. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte – și continuă în apropierea primei cotituri și a unui grup de copaci și plante agățătoare – opt, nouă, zece...

— Samuel... hei, Samuel, se auzi o șoaptă din grădină.

Înspăimântat de vocea din întuneric, Samuel se ghemui instinctiv. Avusese parte de-o seară apăsătoare și nervii îi erau încordați la maximum. Strângând pâinea mai tare decât ar fi trebuit, o parte din coaja acesteia i se fărâmiță pe bluză.

— Cine-i acolo?

Edgar se ridică atât cât să-l poată vedea Samuel – doar pentru o clipă – și se piti îndată în locul ferit pe care și-l găsisese în grădină.

— Sunt eu, Edgar.

— Ai venit cu câteva zile mai devreme! răspunse Samuel, dându-și brusc seama de riscul la care se expuneau amândoi. Dacă l-ar fi prins cineva pe Edgar, nici nu voia să-și închipuie ce i-ar fi putut face Lordul Phineus.

— Știi vreun loc unde să fim în siguranță și unde să mă pot ascunde? îi șopti Edgar.

Samuel privi atent în jurul său și, văzând că sunt singuri, îi făcu semn lui Edgar să iasă din spatele tufișurilor și să-l însoțească pe alee.

— O să mergem în camera mea – e aproape, chiar aici, după colț.

— Dacă mă vede mama ta?

— Lucrează până târziu în noapte, iar camerele noastre sunt separate. Nu-ți face griji, Edgar. Hai, vino!

Cei doi au străbătut cu pași repezi distanța până la a doua cotitură a aleii, unde Samuel îl opri pe Edgar și privi pe furis pe după colț. Drumul era liber, așa că Samuel își continuă numărătoarea exact de unde se oprise – douăzeci și doi, douăzeci și trei, douăzeci și patru, douăzeci și cinci – și deschise apoi ușa, după care cei doi intrară.

CAPITOLUL 11

DESTĂINUIREA DOCTORULUI KINCAID

— Să nu facem gălăgie, spuse Samuel. Nu trebuie să știe nimeni că ești aici.

Edgar îi făcu semn din cap c-a înțeles și privi camera slab luminată de licărul tremurat al unei flăcării. Micuța lampă se afla pe o masă lipită de perete și își revărsa strălucirea difuză pe foile unei cărți deschise. Samuel luă de pe masă un bețișor subțire și îi ținu unul din capete deasupra flăcării. Mergând prin cameră, băiețelul aprinse încă două candelă – una din ele

dezvăluind un pat, cu un scaunel rotund într-o parte, iar cealaltă un raft pe care se afla un mic teanc de cărți. Samuel suflă în flacăra bețișorului și îi dispersă fumul vânturându-și palma.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, Edgar. Cum ai reușit să mă găsești?

Samuel era nespus de bucuros să-și revadă prietenul, dar știa totodată că adăpostea un fugar din Podiș, iar rațiunea îi spunea că făcea un lucru complet nechibzuit, întrucât era puțin probabil să reușească să rămână ascunși multă vreme.

— Iartă-mă că am venit mai devreme decât trebuia, îi zise Edgar, dar nu aveam unde să mă duc.

Edgar îi povesti de ce fusese nevoit să plece din Podiș, îi spuse cum s-a întâlnit cu un băiețel pe nume David și cum a așteptat lăsarea întinericului, pentru a se furișa în curtea unde s-au întâlnit mai devreme.

— În Casa Puterii nu se intră decât pe o singură poartă, care este mereu păzită. Cum ai reușit să treci de paznici?

Edgar n-a mai trebuit să-i răspundă. Într-adevăr, Casa Puterii era înconjurată de un zid înalt și neted, dar acesta nu-i pusese nici o problemă lui Edgar.

— Te-ai cățărat pe zid! exclamă încet Samuel, uimit încă o dată de curajul și iscusința prietenului său.

— Nimeni nu a mai făcut așa ceva până acum.

Edgar nu se arătă însă la fel de impresionat de realizările sale.

— Ce-ai acolo? întrebă el, copleșit în cele din urmă de foame și curiozitate.

Samuel privi pâinea de care uitase complet și al cărei miros devenea tot mai pregnant în cameră.

— Ah, e o bucată de pâine, răspunse Samuel, întinzându-i lui Edgar bagheta. Presupun că ți-e foarte foame.

Edgar nu mai văzuse niciodată un asemenea produs și, ținându-l în mână, nu știa foarte clar ce-ar fi putut să facă cu el. Să aibă cumva înăuntru ceva care s-ar putea vărsa la prima mușcătură?

— Haide, mănâncă. Mie nu-mi trebuie și, de fapt, nici nu-mi este foame.

Edgar își aminti de firișoarele amare de iarbă pe care le gustase în timpul zilei.

— Ce gust are?

Lui Samuel nu-i venea să creadă. Oare să nu fi existat nici măcar pâine în Podiș? Băiețelul începu să se întrebe ce mâncau oamenii acolo.

— Edgar, ai încredere în mine. O să-ți placă și o să te sature.

Edgar își apropie bagheta de nas și o miroși, după care mușcă foarte puțin din ea. Nu mai gustase niciodată ceva atât de savuros.

— Așteaptă-mă aici, îi zise Samuel. Mă duc să iau niște apă și mă întorc numaidecât.

Având gâtul foarte uscat, Edgar înghiți cu greu dumicații și termină pâinea înainte ca Samuel să-i aducă apa, pe care o bău apoi din trei înghițituri

mari și râgâi mult mai puternic decât și-ar fi putut închipui Samuel că este capabil cineva. Cu toate că Samuel știa foarte bine pericolul la care îi expun zgomotele neglijente, cei doi puști nu și-au putut totuși înfrâna un hohot de râs.

— Să nu mai faci așa, îi spuse Samuel, încercând din răspuțeri să-și rețină un zâmbet. Trebuie să fim cât mai tăcuți posibil.

Cei doi băieți se așezară pe scaune, lângă masă, și Edgar se arătă fascinat de cartea rămasă deschisă pe ea.

— Aveți multe cărți aici?

— Ah, da – sunt cu miile. Toți au cărți, nu numai noi, îi răspunse Samuel, făcând bineînțeleasă referire doar la cei care locuiau în Casa Puterii. Cărțile au fost dintotdeauna aici și nu au mai apărut altele noi, așa că avem mare grijă de ele. Asta e despre Poseidon.

— Despre cine? întrebă Edgar.

— Un personaj mitologic. E vorba despre zeul apelor – preferatul meu.

Edgar nu înțelese la ce anume se referea Samuel. Ar fi dorit să afle cât mai multe informații despre cărți, dar se simți dintr-o dată foarte obosit. Mâncarea începuse să-l moleșească, iar evenimentele de peste zi și din timpul nopții trecute îl vlăguiseră complet. Aveau totuși foarte multe de discutat și dorea să-i împărtășească lui Samuel câteva vești importante.

— Trebuie să-ți spun ceva. Am întrebat pe ici, pe colo și, din ce-am aflat, nu cred că tatăl tău a căzut peste marginea crestei.

Neștiind ce să-i răspundă, Samuel se arătă destul de rezervat:

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el?

— Nu știu, am auzit însă că ar fi căzut de aici un patruped uriaș. Azi am văzut și eu unul, când mă ascundeam. Poate că unul din alea să fi căzut.

— Așa este! îi zise Samuel. Unul din ele chiar a căzut, îmi aduc bine aminte de asta. Părinții mei au fost foarte îngrijorați, iar cei din Casa Puterii s-au frământat mult și nu știau ce să facă.

— Samuel, ce animale sunt alea? întrebă Edgar, fără să-i spună că se speriasse de ele.

Samuel se simțea tot mai surprins de cât de mult se deosebea lumea Podișului de cea a Muntelui.

— Sunt cai, Edgar. Niște animale blânde, care mănâncă iarbă și îi ajută pe oameni să ajungă mai repede dintr-un loc într-altul. N-ai de ce să-ți fie frică de ei.

Edgar răsufă ușurat.

— Și eu am ceva să-ți spun, îi zise Samuel, aplecându-se spre Edgar și gândindu-se că e mai bine să-i dezvăluie în șoaptă această veste. Mi-ai zis că bărbatului care răspunde de dumbravă i se spune domnul Ratikan, nu-i așa?

Edgar îi răspunse dând afirmativ din cap, gândindu-se cu suspiciune la custodele său.

— Astă-seară am auzit ceva foarte interesant. Domnul Ratikan a făcut un experiment pe care i l-a cerut Lordul Phineus. Poate reușești să afli mai multe când te întorci acolo.

— Doar atât? N-ai aflat mai multe?

— Lordul Phineus și ceilalți s-au retras în camera acestuia și n-am mai putut să-i aud, dar am simțit în glasurile lor un ton aparte, de parcă doreau să pună la cale ceva necurat.

Deși se făcea târziu și mai aveau multe să-și spună, Edgar nu pierduse o clipă din vedere importanța obiectului pe care îl luase cu el din scorbură stâncii. Caii, cărțile și uneltirile trebuiau să mai aștepte – așa că scoase din buzunar cartea lucrurilor secrete și i-o înmână lui Samuel.

— Sunt foarte obosit, îi spuse Edgar, oftând puternic și încercând să-și alunge somnolența. Am impresia că această cârticică este mult mai importantă decât am crezut noi. Atherton-ul se schimbă și poate cârticica asta ne va ajuta să descoperim motivul pentru care se întâmplă acest lucru. Hai să mai citim câteva pagini, cât mai am puterea să-mi țin ochii deschiși. Poate va merge mai repede de data asta, căci te ajută și lumina.

Samuel privi încântat spre cartea misterioasă, o luă din mâna lui Edgar și o apropie de candela de pe masă, a cărei lumină provenea de la un fitil fixat în mijlocul unui castronaș umplut cu un lichid transparent – o substanță uleioasă obținută din grăsimea animalelor și folosită drept combustibil. Locuitorii din Podiș se foloseau de același gen de lămpi, așa că Edgar nu fu mirat de prezența lor, deși nu văzuse niciodată atât de multe într-o singură cămăruță. Combustibilul, apa și hrana se găseau cu mare greutate în Podiș și erau considerate lucruri foarte prețioase, dar, din ceea ce observase Edgar, locuitorii de pe Munte nu păreau să le prețuiască la fel de mult ca și ei.

Samuel răsfoi cârticica până la foaia unde el și Edgar se opriseră cu două nopți în urmă și se pregăti să citească. Începea deja să se obișnuiască cu scrisul acela dezordonat din pagini și, în plus, cursivitatea lecturii îi era ușurată de lumina din cameră. Următoarele douăzeci de minute le-a petrecut citind cu voce tare aceste pasaje:

Întrucât sunt presat de timp, sper fiu cât se poate de clar prin această foarte scurtă relatare a evenimentelor ce vor veni. Voi încerca să explic totul în termeni cât mai simpli, pe înțelesul oricărui copil.

Edgar, Atherton-ul este o lume creată – un loc pe care l-au făcut oamenii, într-o vreme când epuizaseră fiecare părticică a lumii în care trăiau. La început ne-am ocupat de cultivarea, pământului, de creșterea, animalelor și utilizarea, resurselor naturale, îndeletniciri în urma cărora am distrus cea mai mare parte a pădurilor și am exterminat animalele. Mulți ani mai târziu am reușit să inventăm mașini care să muncească în locul nostru. Știi cumva ce este o mașină? Bănuiesc că nu. Mașinile acelea ne-au făcut viața mult mai ușoară – ori cel puțin așa ni s-a părut – deoarece străpungeau pământul și străbăteau cerul cu atâta ușurință, încât nici nu mai reușeam să le înțelegem modul în care acționau. Aceste două descoperiri – agricultura și mașinăriile care

munceau în locul nostru – ar fi trebuit să ne învețe să avem mare grijă de lumea în care trăiam, dar nu s-a întâmpla, așa. Singura lecție pe care am învățat-o a fost cum să devenim tot mai eficienți în distrugerea propriului nostru cămin.

Spre sfârșit, am inventat mașini gânditoare și tocmai acestea ne-au pecetluit soarta – deoarece au devenit atât de indispensabile, încât ajunsesem să le folosim la construcția de locuințe, la descoperirea unor noi surse de hrană și, de fapt, la tot ceea ce aveam nevoie. Aceste mașinării au distrus tot ce mai rămăsese din păduri și din restul animalelor sălbatice. Nu vreau să te zăpăcesc, dat, ca om de știință, nu știu cum să-ți explic mai simplu decât atât, așa că o să trec la ceva cu totul diferit.

Am cunoscut un băiețel care a atins vârsta majoratului în perioada când lumea era pe sfârșite. L-am întâlnit pe când era foarte tânăr, într-un părculeț mizerabil, fără pic de verdeață – un loc unde se jucau doar copiii sărmani. La vârsta de zece ani, descifrase deja tainele științelor naturii, matematicii și lumii înconjurătoare într-o manieră ce-mi era greu de înțeles. La douăzeci de ani mi-a arătat un tub din sticlă închis la ambele capete, înăuntrul căruia exista o lume de sine stătătoare – cu insecte, pământ și plante. Emoționat peste măsură, mi-a spus că tubul fusese complet gol cu o săptămână în urmă, când pusese în interiorul acestuia un firicel de praf. S-a folosit apoi de cunoștințele sale din domeniul științelor naturii, biologiei și, cu ajutorul aparatelor, a acționat asupra grăuntelui de țărână, reușind astfel să dea naștere unei lumi, care, dintr-o fărâmbă de pământ, se dezvoltase într-un micuț habitat ce pulsa de viață.

Acest prim experiment, mulți ani mai târziu, avea să conducă la crearea Atherton-ului – locul pe care îl numești căminul tău, o lume plină de mistere și fenomene pe care nici eu nu le înțeleg. Este într-adevăr o lume vie, de sine stătătoare, dar e totuși instabilă și va trece în curând prin schimbări catastrofale. În Atherton nu sunt deocamdată condiții prielnice pentru existența oamenilor, așa cum crezusem noi cândva. Creatorul acestei lumi nu este în toate mințile. Ne-a ascuns câteva lucruri teribile, pe care doar un om de știință nebun și le-ar fi putut imagina. Este posibil să-și fi pierdut complet mintea în dorința de a construi Atherton-ul.

Îți voi povesti tot ce știu despre felul în care a fost creată lumea ta, motivul pentru care a fost făcută și cine este autorul ei – dar, mai întâi, vreau să te avertizez în privința unui lucru. Edgar, dacă ai descoperit această carte, înseamnă că ea a ajuns la tine și lumea a început deja să se schimbe. Altminteri nu ai fi putut să ajungi la ea. Trebuie să fii foarte atent și să nu ai încredere decât în persoanele de care ești absolut sigur. Vor apărea în curând mari schimbări, transformări care vor provoca distrugeri de neînchipuit și poate chiar războaie. Edgar, tu știi ce este un război? M-aș mira să știi...

Samuel se opri din citit. Nu înțelegea cum fusese creat Atherton-ul, dar cunoștea semnificația cuvântului război și se speriască puțin la auzul lui. Citise în cărțile sale despre războaiele dintre zei și, cu toate că aceste conflicte erau

captivante în paginile cărților, nu-și dorea cu nici un chip să trăiască îngrozitoarea experiență a unui război real.

Samuel îl privi pe Edgar și își văzu prietenul pe jumătate adormit, încercând cu mare greutate să-și țină ochii deschiși.

— Edgar, trezește-te! Nu vrei să citim mai departe? Trebuie neapărat să aflăm ce se va întâmpla cu noi.

Edgar auzise tot ce-i citise Samuel, însă, într-adevăr, nu știa ce înseamnă un război, și chiar dac-ar fi știut, se simțea atât de obosit, încât n-ar fi reușit să-și manifeste surprinderea sau îngrijorarea. Se relaxase mult prea mult, pentru a-l mai deranja ceva.

— Am o idee, îi zise Samuel. Întinde-te și odihnește-te sub patul meu, pentru că acolo nu te poate vedea nimeni. Între timp, eu o să citesc restul cărții și, după ce te trezești, o să-ți povestesc tot ce-am aflat.

Edgar nu-și dorea nimic altceva decât să doarmă și, pentru prima oară de când avea cartea, își pierduse complet interesul s-o țină asupra lui. Porni împleticit spre pat, se cuibări sub acesta și se cufundă imediat într-un somn adânc. Samuel se chinui să-l învelească pe Edgar cu o pătură, se asigură că este bine ascuns și reveni nerăbdător la măsuța sa.

Pe parcursul orelor ce se scurgeau în liniște, în camera băiețelului nu răsunase decât foșnetul ocazional al paginilor zdrențuite pe margini și îmbătrânite de vreme. La un moment dat, tăcerea nopții mai fusese întreruptă de sunetul unei foi ce se rupea, zgomot care-l deranjase pe Edgar pentru o clipă, dar fără să-l trezească de tot.

— De ce ții lumina aprinsă la o oră atât de târzie?

Din locul în care dormea sub pat, Edgar auzi vocea stridentă și puternică a unui bărbat.

— Ce-ai acolo? Zi-mi imediat ce citești?

Dezorientat, Edgar își întoarse capul și, privind de sub pat, își aminti că se afla în cămăruța lui Samuel. Stârnite de trântirea ușii, Edgar observă umbrele luminii dansând pentru câteva clipe pe podea. Bărbatul traversă cu pași grei camera și Edgar îi urmări ghetele oprindu-se în apropierea marginii patului.

— De unde ai cartea asta? DE UNDE O AI? urlă bărbatul, fără să primească un răspuns din partea lui Samuel. Lordul Phineus se va arăta foarte interesat să vadă ce-ai tu aici și sunt convins că va dori să stea puțin de vorbă cu tine.

Bărbatul îl ridică pe Samuel de pe scaun și Edgar văzu de această dată patru picioare care se îndreptau spre ușă, iar câteva clipe mai târziu auzi cum Samuel fusese scos cu forța afară din cameră și ușa se trântise cu putere în spatele lor.

Edgar rămăsese singur. Samuel nu mai era lângă el, iar cartea intrase în posesia unui om ce părea foarte crud. Unde îl ducea oare pe Samuel și ce avea de gând să-i facă? se întrebă Edgar, surprins de faptul că-și făcea mai multe griji în privința prietenului lui, decât în privința cărții – singura lui avuție. Se

simțea însă vinovat că-i pusese lui Samuel viața în pericol și, deodată, îi apărură un sentiment cutremurător, pe care nu-l mai cunoscuse vreodată: N-ar fi trebuit să vin aici.

De îndată ce i se mai potoliră bătăile vijelioase ale inimii, Edgar ieși de sub pat și privi atent în cămăruță, după care se așeză pe scaunul lui Samuel și se aplecă deasupra mesei – moment în care îl surprinse un foșnet ce se auzi din buzunarul aplicat în partea din față a bluzei. Edgar se ridică brusc, se scotoci în buzunar și scoase dinăuntru o bucată de hârtie, zdrențuită într-o parte și mototolită pe margini. Scrisul și dimensiunea acesteia îi erau familiare și aducea foarte bine cu una din paginile cărții lucrurilor secrete.

Cum ajunsese totuși în buzunarul lui Edgar? Însă mai important decât asta era, ce anume scria în ea? În acel moment, un gând fulgerător îi accelera din nou bătăile inimii.

Vor porni în căutarea paginii imediat ce vor vedea că lipsește și aici va fi primul loc în care vor căuta. Trebuie să plec numaidecât.

Edgar deschise încet ușa, privi atent în jurul său și se aventură în noapte.

Într-una din camerele personale aflate la nivelul cel mai înalt al Casei Energiei, Lordul Phineus stătea în fața unei ferestre deschise și privea lumea de dedesubt. Era un bărbat înalt, cu chip prelung și păr negru, tuns scurt, ce-i contura pe frunte un V alungit – tunsoare ce-i accentua severitatea feței, răceala ochilor și ascuțimea nasului.

Nu exista nicăieri în lume un loc aflat la o înălțime mai mare decât fereastra de la care privea, iar Lordului Phineus îi plăcea nespun să stea deasupra tuturor și să se delecteze cu gândul că era cel mai puternic om. Fiind singurul care controla fluxul apei în Atherton, locuia într-o fortăreață impresionantă și avea sub comanda sa o mică armată de munteni care să-l apere, în caz de nevoie. Se descotorosise de toți cei care îi pusese la îndoială autoritatea și își păstrase alături câțiva aliați credincioși – Sir Philip, Sir Emerik și domnul Ratikan – cu toții îndatorați și extrem de motivați să nu-i iasă din cuvânt.

Și totuși, în timp ce stătea în dreptul ferestrei și privea lumea adormită ce se întindea dedesubtul lui, Lordul Phineus se întreba ce s-ar întâmpla dacă locuitorii din Podiș s-ar revolta și ar încerca să urce pe Munte – gând care i-a șters îndată surâsul bolnăvicios de pe chip. Spre deosebire de cei din Podiș, el avea la dispoziție arme și cai, iar peretele stâncos al Muntelui îl apărase întotdeauna de o posibilă invazie din Podiș. Cu toate acestea, ideea că ar putea fi invadați îi tulbura serios întunecimea minții. Armata pe care o avea la dispoziție era constituită din 120 de bărbați și un număr similar de cai. În Podiș trăiau însă peste o mie de oameni, aflați cu toții în slujba puținilor locuitori din ținutul Muntelui.

Frământările i s-au intensificat din momentul în care oamenii au început să se plângă de faptul că animalele erau tot mai agitate, și mai era ceva, un lucru și mai ciudat. Se trezise de câteva ori din somn, simțind un fel de tremur

– o mișcare adâncă și înceată, pe care nu o înțelegea. Recent, vibrația apăruse și în timpul zilei, mai puternică decât în alte dăți. Ceilalți o simțiseră și ei. Să fi curs apa oare atât de repede din izvorul de sub Casa Energiei? Sau poate caii provocau aceste trepidații, când fugeau tropăind pe câmpuri, speriați de cine știe ce ciudățenie.

În vreme ce Lordul Phineus reflecta la aceste lucruri, cutremurarea apărură din nou. Înceată și uniformă, duduitoră continuă pentru un timp, până când lordul ieși din cameră, hotărât să descopere motivul pentru care se petrecea acest lucru. Îl măcina o singură idee: Ce este această stranie trepidație?

În răstimpul în care Edgar părăsea ținutul Muntelui, un iepuraș găsi o spărtură în țarc și se furișă în afara Satului Iepurilor, țopăind prin dreptul hanului înăuntrul căruia Briney era ocupat cu supravegherea focului, iar soția acestuia cu măturatul podelei. Nu peste mult timp, ajungând lângă peretele stâncos al Muntelui, iepurele adulmecă aerul și privi cum blocul de piatră se afunda vizibil în sol.

Sărind într-o parte și alta, observă la nici doi metri pe stâncă un smoc de iarbă verde, pe care și-l dori imediat.

N-a trebuit să aștepte prea mult până să se înfrupte.

Învățați de la mine, dacă nu din sfaturile mele, măcar din exemplul meu, cât este de periculoasă dobândirea de cunoștințe și cât de fericit este un om ce crede cu convingere că orașul său natal este singura lume existentă, spre deosebire de acela care aspiră să devină mai mareț decât îi permite propria natură.

Dr. Frankenstein.

Frankenstein, 1818 de Mary Shelley.

PARTEA A.

DOUA

— Cum de-ai putut permite așa ceva? Știai bine că este dezechilibrat și totuși l-ai lăsat să plece.

Dr. Kincaid nu știa ce le-ar fi putut răspunde. Se simțea la fel de devastat ca și ei.

— Am știut dintotdeauna că s-ar putea întâmpla una ca asta. La cât este de inteligent, știam cu toții că exista riscul să-l pierdem și, odată cu el, să pierdem absolut totul.

— Este inacceptabil! Trebuie să existe o modalitate prin care să-l aduci înapoi. Este datoria ta!

Dr. Luther Kincaid știa bine că-i cereau un lucru imposibil. Dacă dr. Harding nu dorea să fie găsit, atunci avea să-și facă pe plac și nimeni nu putea face absolut nimic în acest sens.

— Mai țineți minte când l-am găsit? Se juca în țărână, la marginea unui parc. Am știut încă de pe-atunci că existau unele riscuri. Zdrobea furnici cu o piatră. Cunoștea bine puterea Pământului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot vorbești acolo, Luther? Ai înnebunit și tu, la fel ca el!

Luther știa că nu era deloc adevărat ce credeau despre el. Chiar și la cei 78 de ani ai săi, se bucura de-o sănătate remarcabilă. Dr. Luther Kincaid se cunoștea îndeajuns de bine încât să-și dea seama că nu-și pierduse mințile.

— Există totuși o posibilitate.

— Ce vrei de fapt să spui?

Luther întrerupse însă aparatul și schiță un vag surâs, gândindu-se la alte vremuri și la alte locuri.

CAPITOLUL 12

O LUME TREPIDANTĂ.

Sir Emerik era genul de om interesat numai să-și sporească autoritatea și să-i facă pe toți ceilalți să se simtă inferiori în fața lui. O asemenea persoană este permanent măcinată de bănuieli și urmărește întotdeauna să prindă pe cineva în neregulă, așa încât să-și exercite și să-și întărească și mai mult puterea. Pe urmele lui Samuel a ajuns datorită unui astfel de gând: Puștiul ăla se furișează în voie peste tot. Cu siguranță pune ceva la cale. Ar trebui să stau cu ochii pe el.

După ce-a luat această hotărâre, câteva zile mai târziu, Sir Emerik a trecut într-o noapte prin curte și a văzut lumină pe sub ușa camerei lui Samuel. Întrebându-se care era motivul pentru care băiețelul nu dormea la o oră atât de târzie, s-a apropiat, a ascultat la ușă și, neauzind nici un zgomot, fără să fie invitat de nimeni, a dat buzna înăuntru – unde a avut marea surpriză să-l descopere pe Samuel în posesia unui document secret, o carte plină de informații ce aveau cu siguranță să-i trezească interesul Lordului Phineus.

Sir Emerik l-a apucat pe Samuel de braț și l-a smucit afară din cameră. Când au trecut pe lângă Horace, postat la capătul de sus al scării principale, Samuel a încercat să spună ceva, dar privirea glacială a lui Sir Emerik l-a convins îndată să păstreze tăcerea. Au continuat apoi să înainteze până în dreptul unei scări înguste, mai abruptă decât toate celelalte. Urmându-l îndeaproape, Sir Emerik l-a împins pe Samuel pe treptele spiralate ale casei scării, la capătul cărora a descuiat și deschis o ușă. L-a aruncat apoi pe Samuel înăuntru și băiețelul s-a prăbușit pe podeaua din piatră a încăperii reci și întunecate, ce-i dădea un acut și înfiorător sentiment de singurătate.

— O să mă întorc numaidecât – împreună cu Lordul Phineus, i-a spus amenințător Sir Emerik. Sper ca până atunci să fii pregătit să ne dai lămuririle pe care le așteptăm de la tine.

După ce l-a încuiat pe Samuel în cameră, Sir Emerik s-a îndreptat grăbit spre dormitorul Lordului Phineus, unde s-a oprit exact în momentul când se pregătea să bată la ușa stăpânului său. Poate ar fi mai bine să citesc și eu cartea, pentru că nu voi mai avea această ocazie, odată ce i-o voi înmâna Lordului Phineus.

Strângând cărticica la piept, zăbovi în fața ușii câteva clipe, reflectă la opțiunile pe care le avea și hotărî să se retragă în propria cameră. Când se

întoarse și dădu să plece, Lordul Phineus stătea chiar în fața lui. Sir Emerik tresări speriat și încercă să ascundă cartea la spate.

— Lord Phineus, m-ați speriat.

Stăpânul Casei Puterii era vădit indispus și îi vorbi cu răutate:

— Te pot ajuta cu ceva, Sir Emerik?

— Nu, mulțumesc... Mă duceam să mă pregătesc de culcare și aș fi vrut să vă întreb ceva, dar mai pot aștepta, îi zise Sir Emerik, părându-i brusc rău că-i spusese acest lucru.

— Ce voiai să întrebi? insistă Lordul Phineus, blocându-i calea.

— Ăăă... Sir Emerik ezită.

— Să fie oare vorba de chestia aia pe care o ascunzi la spate?

Sir Emerik știa bine că n-ar fi fost deloc înțelept să încerce să-l păcălească pe Lordul Phineus, mai ales că fusese deja prins. Șovăielnic, luă cartea de la spate și i-o arată lordului.

— M-am gândit că dormeați și nu voiam să vă deranjez, dar, pentru că văd că sunteți treaz – ei bine – vreau să vă spun că l-am prins pe băiat, pe Samuel, cu cartea asta. Noi n-am avut așa ceva pe aici, nu?

Lordul Phineus luă cartea și, coborându-și privirea încruntată, chipul i se întunecă și mai mult.

— De când ai acest lucru în posesia ta? îl întrebă el pe un ton șoptit, rece și iritat.

Chiar dacă nu o recunoștea, cartea îi dădea totuși un sentiment de neliniște, ca și cum ar mai fi văzut-o cândva, dar fără să poată să-și aducă aminte când și unde anume.

— Ah, nu demult... chiar de foarte puțin timp, se bălbâi Sir Emerik. L-am încuiat sus pe băiețel și am venit apoi direct aici.

Îndreptându-și spre podea vârful smocului negru de pe frunte, Lordul Phineus privi din nou cartea și se uită apoi foarte suspicios la Sir Emerik.

— Cheamă-l pe Sir Philip și așteptați-mă în camera de consiliu.

Un gând fulgerător îi schimbă însă hotărârea și Lordul Phineus își modifică ordinul chiar înainte să plece.

— Nu, lăsați-mă singur un ceas și veniți după aceea.

Imediat ce Lordul Phineus plecă, Sir. Emerik își pipăi tâmpla. O broboană rece de sudoare i se lipise de piele și mâinile îi tremurau vizibil. Mă întreb oare ce-am descoperit.

Sala de consiliu era un loc privat, steril, din piatră și lemn. În mijlocul mesei erau câteva boluri pline cu ulei și fitiluri lungi ce ardeau licărind și iscau umbre în tremurul cărora capul sculptat al lui Mead părea aproape viu. În decurs de un ceas, Lordul Phineus citi cu mare atenție scrierea. Sir Philip și Sir Emerik ajunseseră deja în fața ușii și se întrebau dacă să intre sau nu.

— Să ai grijă, pentru că e tare indispus, îi zise Sir Emerik.

— Când nu-i el indispus? răspunse Sir Philip, al cărui dinte strâmb și curbat în față părea hotărât să-i iasă din gură, întrucât îi îndoia buza

superioară și îi transforma fiecare zâmbet într-o grimasă – schimonoseală pe care o manifestă și în acel moment.

Sir Emerik ciocăni la ușă și, de cum intrară, Lordul Phineus își ridică ochii din paginile cărții, privindu-i rece și misterios. Fără să le adreseze un cuvânt, Lordul Phineus răsfoi câteva pagini și începu să citească răspicat. Le citi fragmentele pe care Samuel și Edgar le cunoșteau deja, iar în scurt timp ajunse la paragrafele pe care Edgar nu avusese ocazia să le audă:

Au existat voluntari, oameni cu mari averi sau de rang înalt, care dețineau mijloacele necesare finanțării acestei oportunități de evadare. De asemenea, au mai fost și persoane dornice de aventură, pentru că lumea în care trăiau nu le mai oferea nimic frumos și natural. Așa a fost descoperită o cale – o metodă prin care să poți fi adormit și să îți se schimbe amintirile. Prin aceasta continui să fi tu însuși, cu deosebirea că ai amintiri diferite față de unele lucruri. Când persoanele respective s-au trezit, au văzut că se află în Atherton – la fel ca și tine, Edgar – și s-au considerat oameni diferiți și noi, într-o lume nouă, numită Atherton. Nu știu cum îți-aș putea explica mai clar acest lucru, așa încât să poți înțelege mai bine, dar vreau să ști că te-am trimis în Atherton pentru a te salva și nicidecum pentru a-ți face rău.

Cuvintele i-au înfiorat pe Sir Emerik și Sir Philip, dar asupra Lordului Phineus nu păreau să producă vreun efect. Deși reflecta serios la modul în care s-ar putea folosi de aceste informații, nu-și trăda în nici un fel emoțiile. În șapte sau opt pagini, cuvintele se șterseseră de-a lungul timpului și paragrafe întregi erau aproape imposibil de citit. Cuvintele redeveneau lizibile de-abia spre final, probabil datorită faptului că interiorul cărții nu beneficiase de protecția copertii din piele, care păstrase uscate numai paginile din apropierea acesteia.

La finalul cărțicelei, observând că ultima pagină fusese ruptă, Phineus, cuprins de o curiozitate tot mai apăsătoare, își trecu încet vârful degetelor pe marginea zdrențuită a restului de foaie ce rămăsese prinsă în cotor, după care le citi celorlalți ultimul paragraf:

Edgar, vreau să ști că, deși pot spune că sunt un om inteligent, mintea mea este rudimentară în comparație cu geniul doctorului Harding. Eu și ceilalți l-am ajutat, însă el este adevăratul creator al Atherton-ului și mă tem că ne-a ascuns multe lucruri. Acum, în timp ce te las în Podiș și voi încerca apoi să-mi scap pielea, sunt aproape convins că te-am adus aici prea devreme, la fel ca și pe ceilalți, de altfel. Dar acum e prea târziu, pentru că sunteți deja cu toții aici. Atherton-ul nu este ceea ce părea la început. Am crezut inițial că este pe deplin format, stabil și pregătit să fie populat. El așa ne-a spus, dar, între timp, am reușit să descopăr o parte din planurile sale secrete, din care am aflat că intenționează și altceva. Dacă ai găsit această cărțicică, înseamnă că se întâmplă și n-am scăpat de ceea ce mi-a fost frică: Muntele a început să coboare în Podiș. Aceasta este singura cale prin care puteai să găsești cartea, unica modalitate prin care puteai ajunge la tine. Cum timpul este foarte scurt, vreau să-ți mai spun un singur lucru. Iată despre ce este vorba...

Lordul Phineus înțelese imediat motivul pentru care trepida pământul, descoperire care îi electriza îndată mintea: Muntele se cufundă în pământ.

— Ceea ce a spus acest doctor Kincaid despre dr. Harding este perfect adevărat, li se adresează el pe un ton rece și calm. A transformat totul într-un joc, nu vedeți? Noi avem o mulțime de lucruri, în vreme ce ei nu au mai nimic...

— Cum să fie posibil așa ceva? întrebă Sir Philip vizibil speriat.

Fără să-i răspundă, Sir Emerik îl privi buimac, în vreme ce pe chipul Lordului Phineus apăruse o expresie diferită, destul de ciudată – o combinație a fermității și indiferenței.

— E un nebun – a fost un țicnit, zise Sir Emerik. Să fie oare adevărat?

— Dacă este adevărat, va trebui să acționăm repede și cu mare băgare de seamă, le spuse Sir Philip, a cărui minte disciplinată și riguroasă îl ajută să înțeleagă imediat pericolele care pot apărea într-o lume sortită pieirii.

Sir Emerik simți din nou sub picioare pământul cutremurându-se și se trezi întrebându-se cu voce tare:

— Ce se va întâmpla cu noi?

Lordul Phineus nu scoase un cuvânt, întrucât era frământat de un singur lucru: ce tip de om fusese Lordul Phineus, înainte de a ajunge în Atherton? Din moment ce dr. Harding a hotărât să-l includă și pe el în acest test, înseamnă că Lordul Phineus trebuie să fi fost într-adevăr un om foarte puternic. Ei bine, dr. Harding, presupun că jocul se îndreaptă spre final, nu-i așa? Vom vedea cât de curând dacă lucrurile vor ieși pe măsura așteptărilor.

Lordul Phineus închise cărticica și o împinse încet pe masă, după care își fixă privirea asupra lui Sir Emerik.

— Adu-mi-l pe băiat.

Nu trecu mult până când Sir Emerik reveni și-l îmbrânci pe Samuel în cameră, unde băiețelul se împiedică și căzu în genunchi. Samuel își ridică supus privirea din podea și zări chipul sinistru al Lordului Phineus, strălucind unduitor în lumina portocalie a flăcăruilor.

— Samuel, ai citit această carte?

Lordul Phineus ridică de pe masă o cană și sorbi neglijent din ea, fără să-și dea seama că i se scurgeau pe bărbie câteva picături de apă pe la colțurile gurii.

— N-am citit-o, îi răspunse Samuel.

Lordul Phineus luă cartea, și-o apropie de nas pentru o clipă, apoi se întinse peste masă, împingând violent cărticica în chipul băiețelului. Samuel încercă să se retragă, dar Sir Emerik îl ținu ferm locului.

— Simți mirosul ăsta, Samuel? Miroase a ulei de lampă, nu crezi? îi zise Lordul Phineus, îndepărtând cartea de chipul băiatului. Samuel, sper să nu-ți fi trecut prin cap să distrugi paginile acestei cărți. Eu cred că exact asta te pregăteai să faci, când te-a prins Sir Emerik și te-a împiedicat să-ți duci la capăt planul. Ia zi-mi, nu-i așa că aveai de gând s-o arzi?

Samuel se zbătu în strânsoarea lui Sir Emerik, ale cărui palme se încleștaseră puternic pe brațele lui și începuseră să-i provoace durere.

— Samuel, sper că-ți dai seama, ne confruntăm cu o problemă gravă.

Lordul Phineus era foarte serios și deschis în privința schimbărilor prin care va trece lumea în care trăiau.

— Nu m-am uitat prea mult prin ea, răspunse Samuel. Am răsfoit-o puțin, dar n-am putut să citesc nimic. Cine ar putea citi scrisul ăla?

Lordul Phineus se ridică și se apropie de Samuel, aplecându-se foarte aproape de fața lui.

— Să înțeleg că nu știi nimic de faptul că Muntele se afundă în pământ și că orașul nostru va ajunge în curând la același nivel cu lumea ce se află sub noi?

— Ce vreți să spuneți? întrebă mirat Samuel, făcând tot posibilul să nu se dea de gol.

— Nu te-am adus aici să-ți răspund la întrebări. Samuel, trebuie să aflu câteva informații suplimentare și, până când nu intru în posesia lor, mă tem că nu-ți pot permite să părăsești această cameră.

Lordul Phineus îl apucă pe Samuel de încheietura mâinii și i-o răsuci ca pe o mlădiță plâpândă. Samuel țipă.

Nu mai dură mult până să-i înfrângă voința sărmanului Samuel. Deși era un băiețel isteț, voința și vigoarea îi erau la fel de firave ca un fir de iarbă. În scurt timp, Lordul Phineus știa deja cine era Edgar și de unde venise acesta. Lui Samuel îi reuși totuși o minciună convingătoare, una pe care era hotărât s-o repete chiar dacă Lordul Phineus avea să-i rupă brațul în două.

— Nu știi nimic despre pagina care lipsește. Nici măcar n-am văzut lipsa acesteia. Credeți-mă, nu știi nimic despre ea!

Samuel, printr-un efort remarcabil, izbuti să păstreze secret locul în care ajunseseră ultimele cuvinte din carte și nu putea decât să spere că Edgar va găsi pe cineva care să i le citească, înainte de a fi prea târziu.

Smucindu-l de braț, Lordul Phineus îl ridică pe Samuel în picioare și, venindu-i o idee și mai bună, îi izbi picioarele costelive cu vârful ghetei, trântindu-l din nou la podea.

Ajungând din doi pași în dreptul soclului pe care se afla sculptura albă ce-i înfățișa capul lui Mead, lordul își puse palma pe chipul sculpturii și se lăsă în voia gândurilor, apăsându-și degetul mare pe unul din ochii feței împietrite. Îl liniștea atingerea capului din piatră, asupra căruia reflecta adeseori. După câteva momente de tăcere, Lordul Phineus i se adresă poruncitor lui Sir Philip:

— Pregătiți bărbații și caii. Ținutul Muntelui vibrează de săptămâni întregi și știm de-acum din ce cauză se întâmplă acest lucru. Nu mai avem la dispoziție prea mult timp pentru pregătiri și s-ar putea ca în curând să avem nevoie de micuța noastră armată. Localnicii de sub noi trebuie ținuți departe de teritoriul nostru, încheie lordul, luând cartea de pe masă.

Dintele strâmb al lui Sir Philip ieși încet la iveală, însoțit de aceeași grimasă răutăcioasă. Avea în sfârșit ocazia să le demonstreze tuturor de ce era în stare. Fără a mai zăbovi, ieși din cameră și, în scurt timp, tropăitul ghetelor

se pierdu pe treptele din piatră ale scării. Lordul Phineus își aținti spre Samuel privirea pătrunzătoare.

— Sunt convins că are în căpșor mult mai multe decât ne spune, dar nu avem răgazul necesar să-l facem să vorbească, zise Lordul Phineus, îndreptându-și apoi ochii către Sir Emerik. Închide-l undeva și nu-i da nici să mănânce și nici să bea. Să vii după aceea imediat înapoi, fiindcă am pentru tine o misiune foarte importantă.

Sir Emerik se înfuriase puțin când îl auzise pe Lordul Phineus acordându-i lui Sir Philip atribuții atât de însemnate, dar acum radia de fericire. El fusese cel care descoperise cartea și era convins că Lordul Phineus avea să-l recompenseze pe măsura rangului său și să-i confere marea sarcină de a proteja ținutul Muntelui.

Sir Emerik îi ordonă băiatului să se ridice, după care îl apucă de braț și îl smuci afară din cameră.

CAPITOLUL 13

SMOCHINE NEGRE ȘI BĂȘICI.

În timp ce noaptea lăsa locul zorilor, Edgar se opri la nivelul solului, mândru că ajunsese în Podiș de două ori mai repede decât o făcuse data trecută. Privind în sus, înțelese imediat de ce i-a fost atât de ușoară coborârea și mulțumirea i se transformă brusc în surprindere: distanța până în vârful Muntelui se înjumătățise, față de seara în care escaladase stânca.

Din străfundul pământului răsuna un zgomot constant, hârșăitor, ce începuse deja să-l neliniștească pe Edgar. Băiețelul vedea clar cum stânca se afunda încetul cu încetul în pământ. Dacă lucrurile continuau astfel, nu va mai trece mult până când Muntele va dispărea complet – și va ajunge în câteva zile la nivelul Podișului.

Edgar străbătu iute întinderea de pământ din fața dumbrăvii și se opri la câțiva pași de primii copaci. Oamenii începuseră deja munca și băiețelul știa că trebuia să se ascundă cât mai repede cu putință. Alegând un pom mai stufos, Edgar se cățăra pe ramurile groase ale acestuia, printre frunzele și mingiuțele verzi ce aveau în curând să se prefacă în smochine. Scoase apoi din buzunarul din față foaia de hârtie și o privi încă o dată, dorindu-și în sinea lui să fi știut să citească. Urmărind pe pagină cu vârful degetului șirurile, punctele și semnele curbate scrise neglijent, simțea că se află în siguranță ascuns printre crengile copacului – dar impresia că nu-l văzuse nimeni intrând în dumbravă era complet greșită.

Deodată, auzi plesnetul unei praștii, urmat de pocnitura unei smochine negre ce se izbi de trunchiul copacului în care Edgar se ascunsese.

— Văd că te-ai întors foarte repede, se auzi dintre copaci glasul Isabellei.

— Iar eu văd că ți-ai făcut o nouă praștie.

Isabel apăru sub coroana copacului și se uită printre crengile acestuia. Edgar sări pe pământ și privi neliniștit spre mijlocul dumbrăvii.

— Azi lucrează cu toții la smochinii de trei ani, în porțiunea cea mai îndepărtată de peretele stâncii. Domnul Ratikan vrea să-i oblige să se

concentreze numai asupra muncii, pentru că au apărut o mulțime de discuții de când ai plecat.

— Ce discuții? întrebă Edgar.

Înainte să-i răspundă, Isabel privi îngrijorată în direcția pomișorilor de trei ani și, odată ce-și îndreptă din nou atenția spre Edgar, îi vorbi repede:

— Toți sătenii știu că Muntele coboară în pământ și numai despre asta au vorbit. În plus, s-a mai îmbolnăvit cineva în dumbravă.

Lui Edgar nu-i venea pur și simplu să creadă. Ce se va întâmpla cu dumbrava, cu singurul lui cămin?

— Edgar, sunt foarte îngrijorată, continuă fetița. Toți se întreabă dacă Muntele va continua sau nu să se prăbușească și dacă o să mai avem suficientă apă pentru băut. Iazul din apropierea cascadei s-a înjumătățit față de ieri. Domnul Ratikan spune că Muntele își va opri surparea și le-a cerut oamenilor să nu întrerupă culesul smochinilor, pentru că altfel riscăm să ne oprească apa de tot. Are însă mari probleme în a-i convinge pe oameni să meargă la lucru. Vor cu toții să afle ce se întâmplă și vor să știe dacă vor mai curge sau nu cascadele. Eu cred că nu o să mai muncească nimeni, dacă Muntele își va continua coborârea. Oamenii sunt speriați și nu știu ce să facă.

Reflectând la vorbele fetiței, Edgar zări la câțiva pași smochina neagră azvârlită de Isabel și porni s-o ridice.

— Și, spui că toți lucrează la smochinii de trei ani?

Isabel îi confirmă din cap, iar Edgar îi înmână smochina.

— Chiar și domnul Ratikan?

— Mai ales domnul Ratikan, pentru că face tot posibilul să-i țină ocupați și să-i oblige să stea cât mai departe de stâncă.

— Ce crezi, putem să intrăm în casa lui fără să fim văzuți?

În timp ce Edgar porni spre mijlocul dumbrăvii, Isabel se întrebă mirată ce ar putea descoperi în locuința domnului Ratikan. Șerpuind printre copaci, Edgar îi șopti:

— Am în ținutul Muntelui un prieten – un băiat de vârsta mea, pe nume Samuel. De la el am auzit niște informații care mi-au trezit și mai multe suspiciuni în legătură cu domnul Ratikan. Dacă este să descoperim ceva, sunt sigur că vom găsi tot ce dorim în casa acestuia.

Isabel și-a manifestat dorința de a afla mai multe despre Samuel și ținutul Muntelui. Lui Edgar i-a fost foarte greu să-i descrie o lume atât de diferită de cea a Podișului, dar și-a dat silința și i-a împărtășit fetiței tot ce văzuse. Isabel s-a arătat încântată de pajiștile verzi și aurii ale aceluia ținut, străbătute de ape și pline de animale exotice. Imaginația fetiței zburdă în voie, până când cei doi se apropiară de poiana unde se afla casa domnului Ratikan – luminiș unde copiii și-au recăpătat brusc seriozitatea.

Locul era pustiu și complet cufundat în tăcere. Urmat îndeaproape de Isabel, Edgar o porni primul și, odată ajunși în fața celor trei trepte ale verandei, încremeniră amândoi. Pătrunseseră într-un loc ce le era cu desăvârșire interzis.

— Ușa e cu siguranță încuiată, șopti Isabel, tulburând liniștea ce-i împresura. Hai să mergem prin spate; poate găsim acolo o altă intrare.

Continuară să meargă tiptil până în partea din spate a casei, unde văzură, în colțul de sus al acoperișului în două pante, o fereastră acoperită cu obloane din lemn.

— Asta e șansa noastră, îi zise Edgar. O să mă cațăr până acolo și o să încerc s-o deschid. Între timp, du-te în față și vezi dacă ușa e într-adevăr încuiată.

Edgar începu îndată să se cațere, fără să mai aștepte răspunsul Isabellei. Nu dorea sub nici o formă să pășească pe verandă și spera ca Isabel să aibă suficient curaj și să verifice ea acest lucru. Fetița îi făcu un semn șovăielnic din cap și porni iute spre cealaltă parte a casei.

Odată ajuns în dreptul obloanelor, Edgar descoperi că erau închise pe dinăuntru. Trase cu putere de panouri și chiar îl izbi cu pumnul pe unul dintre ele, dar nu reuși să le deschidă. În acel moment, auzi de jos un vâjâit.

— Hai că te ajut eu.

Isabel găsisese încuiată ușa din față și, între timp, se întorsese în spatele casei, unde începuse deja să învârtă deasupra capului o praștie foarte lungă, ce prindea tot mai multă viteză.

— Dă-te puțin într-o parte, îi zise ea.

Edgar se aplecă în spațiul îngust din dreptul uneia din planșele oblonului, așteptă până când auzi plesnitura praștiei și, spre marea lui surprindere, își dădu brusc seama că smochina îl nimeri direct în umăr, provocându-i o durere extrem de înțepătoare, de parcă i-ar fi sfredelit cineva pieptul cu o țepușă. Edgar se strădui să-și înăbușe urletul de durere, ce se întetea serios în glas, dar nu izbuti să se stăpânească.

Isabel își ceru scuze de cel puțin zece ori, până când Edgar reuși să-și transforme strigătul în cuvinte cu înțeles, mișcându-și energic brațul într-o parte și alta, în timp ce se ținea într-o singură mână și usturimea lăsa încet loc unei furnicături înăbușite.

— Isabel, asta e singura noastră șansă, îi zise Edgar într-un târziu, încercând să-și stăpânească tremurul vocii și să nu izbucnească în plâns. Hai, mai încearcă o dată. Cu siguranță m-a auzit cineva strigând și vor veni să vadă ce se întâmplă.

— Nu pot s-o controlez! Am făcut-o prea lungă.

— Hai, că am încredere în tine, insistă Edgar. Încearcă din nou. Dacă poți să lovești oblonul, smochina va trece direct prin scândura acestuia.

Isabel căută în săculeț o nouă smochină neagră și o așeză în peticul praștiei cu mâinile tremurânde. Risc să-l dărâm de acolo, ori să-l nimeresc direct în cap și să-l omor. Nu pot face asta.

— Isabel, grăbește-te. O să vină cât de curând cineva aici!

Isabel începu să învârtă energic praștia deasupra capului și nu-și luă o clipă ochii de la panoul oblonului, țintind într-un punct cât mai departe de locul în care atârna Edgar. De îndată ce lansă smochina din praștie, Isabel

închise brusc ochii și auzi, o clipă mai târziu, o pocnitură puternică. Fie îl nimerise pe Edgar drept în cap și, probabil, îl omorâse, fie reușise să țintească planșa oblonului. Deschizându-și încet ochii, zări în oblon o gaură prin care Edgar își strecurase deja brațul.

— Am reușit! Isabel, am găsit zăvorul.

Obloanele se deschiseră larg și Edgar se cățără înăuntru, închizându-le imediat în urma lui și rămânând cocoțat pe pervazul înalt al ferestrei, în apropierea tavanului, într-un colț întunecat al casei. Prin gaura oblonului se revărsa înăuntru un fascicul gros de lumină, care îi permitea băiețelului să vadă ce se află sub el. Lângă un perete se aflau un scaun, un pat și o albie rotundă plină cu... ce lichid să fi fost ăla? Apă – suficientă apă cât să se și poată îmbăia în ea. Într-un colț erau îngrămădite mai multe căni și linguri, iar în altul se afla un coș mare, cu capac. Mirosul închis și ranced din cameră semăna cu cel al hainelor îmbibate de transpirație. De celălalt perete era sprijinită o scară, pe care domnul Ratikan o folosea, probabil, pentru a deschide și închide oblonul.

— Isabel! De ce nu ești la muncă, alături de ceilalți? răsună un glas în afara casei. Așa cum se temuseră, domnul Ratikan auzise într-adevăr strigătul lui Edgar.

— Du-te imediat în dumbravă și să nu te văd diseară că vii să ceri mâncare! Poate așa te înveți minte și nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

Edgar auzi pașii în fugă ai Isabellei, dar era totuși convins că fetița va rămâne undeva în apropiere, pentru a-i distrage domnului Ratikan atenția. Domnul Ratikan urcă treptele verandei, călcând apăsător și sprijinindu-se la fiecare pas cu vârful bastonului în podeaua din lemn a pridvorului. În câteva clipe, bărbatul se afla în fața ușii – moment în care Edgar auzi cheia butucănoasă răsucindu-se în broască și urmări mișcarea clanței, întrebându-se în sinea lui cât de groaznic va fi să rămână închis în aceeași cameră cu domnul Ratikan și cu bastonul amenințător al acestuia.

Exact în momentul deschiderii ușii, amintindu-și brusc de fasciculul luminos ce pătrundea înăuntru prin deschizătura pe care o făcuse Isabel în oblon, Edgar își întinse iute un braț și acoperi imediat spărtura.

Domnul Ratikan lăsă ușa deschisă și camera se luminează dintr-odată. Bărbatul merse până în dreptul coșului din colțul încăperii, îl deschise, se uită înăuntru și pipăi ceva, după care așeză capacul la loc.

Pornind spre ieșire, domnul Ratikan alunecă și fu cât pe ce să cadă, restabilindu-și echilibrul în ultimul moment, cu ajutorul bastonului. Încruntat, se aplecă și luă ceva de pe podea – era chiar smochina aceea neagră care spărsese oblonul.

— A fost cineva aici, își spuse el în șoaptă. Isabel!

Strângând smochina în palmă, se duse iritat spre ieșire și trânti puternic ușa, având grijă să o încuie bine, înainte de a se năpusti pe treptele verandei și de a striga apoi numele Isabellei printre copacii din dumbravă.

Edgar sări pe podea și țâșni spre ușă, dar se opri cu puțin înainte de a ieși din casă și se uită către coșul din colțul camerei. Oare ce ascunde acolo domnul Ratikan?

Înăuntru coșului, Edgar găsi un sac din piele de oaie, strâns la gură cu o sfoară. Sacul, destul de greu, părea a fi plin cu țărână.

— Dar pentru ce să ascundă domnul Ratikan așa ceva? Era posibil să fi avut acolo mici provizii de smochine, din care să se înfrupte pe ascuns, când nu era nimeni prin preajma casei.

Edgar dezlegă sfoara și descoperi că sacul era într-adevăr plin cu pământ – exact așa cum își închipuise. Își băgă mâna înăuntru și frecă între degete câteva grăunțe. Să fi avut oare țărâna o însemnătate specială – ori să fi fost ascuns ceva în mijlocul sacului.

Sacii din piele de oaie erau articole des întâlnite în dumbravă, întrucât numai în acestea se transportau smochinele în perioada recoltării. Edgar începu să caute prin cameră un săculeț gol. În definitiv, se afla în casa bărbatului care administra dumbrava, iar acesta ar fi trebuit să aibă pe undeva câțiva săculeți goi. Cu puțin înainte de a renunța să-i mai caute, băiețelul observă sub o masă o cutie plină cu săculeți pentru smochine. Edgar luă un săculeț, descuie ușa și fugi afară – foarte atent ca nu cumva să fie surprins de domnul Ratikan întors pe neașteptate.

Edgar umplu cu mare rapiditate săculețul cu țărână și îl așeză în coșul dinăuntru casei domnului Ratikan. După ce cără pe verandă sacul pe care-l găsisese inițial în coș, încuie ușa pe dinăuntru, se cățără până la fereastra prin care intrase și închise oblonul imediat ce ieși.

În timp ce cobora de la fereastră, simți deodată o mâncărime la degetele mâinii, senzație pe care și-o elimină frecându-și mâna de pantaloni. Furnicăturile însă reapărură cu și mai multă intensitate în momentele în care băiețelul alerga într-un suflet în fața casei, lua sacul și se îndrepta numaidecât spre dumbravă.

Până în clipa în care reuși să ajungă la copacul unde se ascunsese dimineața, mâna îl ustură cumplit și se umplu de bășici. Era exact brațul cu care căutase în sac puțin mai devreme.

Isabel incremeni când îl auzi pe domnul Ratikan strigând-o pe nume și apropiindu-se tot mai mult de parcela cu smochini de trei ani unde muncea fetița. Încercă totuși să-și vadă în continuare de treabă și să lege smochinele în mănunchiuri, laolaltă cu mama și tatăl ei, care erau deja destul de nervoși datorită evenimentelor prin care trecea lumea lor.

Imediat ce-o zări pe fetiță, domnul Ratikan se îndreptă nervos spre mama Isabellei și aruncă smochina spre femeie, privind-o cu flăcări în ochi și adresându-i-se acuzator:

— Fiica ta mi-a intrat în casă!

Charles, tatăl Isabellei, se apropie de el, urmat de câțiva lucrători din dumbravă, în spatele cărora se strângeau tot mai mulți oameni.

— Treceți la treabă – asta nu vă privește pe voi! urlă domnul Ratikan, strigăt în urma căruia nimeni nu schiță un gest.

— M-am jucat cu praștia și am azvârlit fără să vreau o smochină pe fereastră, i se adresă Isabel, scoțându-și praștia din buzunar.

— Dă-mi imediat prostia aia, răbufni domnul Ratikan, smulgându-i fetei praștia din mână.

— Lasă fata în pace, îi zise tatăl Isabellei. N-a făcut decât să se joace, atât și nimic mai mult.

Domnul Ratikan își ridică amenințător bastonul spre tatăl Isabellei, gest în urma căruia grupul din spatele acestuia fremătă revoltat. Domnul Ratikan păși în spate, complet nesigur de autoritatea pe care o mai avea în dumbravă. Sentimentul de nesiguranță îi trecu repede și domnul Ratikan se încruntă nervos la grupul din fața lui.

— Sunteți porniți să vă revoltați împotriva mea, nu? Eh, să știți de la mine că am avut mare noroc să fim atât de departe de ținutul Muntelui. Însă, de-acum, ne-am apropiat tot mai mult de ei și, dacă vor afla că ați rămas în urmă cu recolta, pedeapsa de care veți avea parte va fi mai amarnică decât tot ce-ați cunoscut până în prezent.

— Și ce ne va împiedica să pătrundem pe teritoriul lor, odată ajuns la nivelul nostru? întrebă Charles, încurajat de bărbații care-i țineau partea. Vrei să spui că ne oprești tu?

Domnul Ratikan îl privi cu asprime pe tatăl Isabellei, răspunzându-i fără nici cea mai mică urmă de teamă în voce:

— Voi nu știți, dar au multe metode prin care să vă țină departe de ei, mijloace atât de violente, încât nu v-aș dori să le simțiți pe pielea voastră.

Răspunsul domoli ostilitatea grupului și membrii acestuia începură să bombăne între ei.

— Treceți imediat la muncă!

Domnul Ratikan își coborî privirea spre Isabel și vântură praștia în aer:

— Iar tu, să nu te prind că mai faci vreodată așa ceva, dacă vrei să mai primești vreodată mâncare la ușa mea.

Mulțimea se dispersă și, de îndată ce domnul Ratikan se îndepărtă suficient în dumbravă, tatăl Isabellei îngenunche în dreptul ei, întrebând-o în șoaptă:

— Poți să-mi arăți și mie cum se face o chestie din asta?

Isabelei nu-i veni să creadă ce aude:

— Da, firește.

— Și poate într-adevăr să arunce o smochină atât de departe și cu așa mare viteză?

— Da, normal.

Tatăl se ridică și privi în depărtare versantul Muntelui.

— O să mă înveți și cum să o folosesc, nu?

Isabel își ridică neliniștită privirea spre chipul tatălui. Locuitorii din dumbravă erau oameni blânzi și binevoitori, trăsături ce veneau în totală

contradicție cu astfel de gânduri violente – intenții pe care fetița nu le putea înțelege.

— Ce-o să se întâmple dacă Muntele coboară de tot până la noi?

Tatăl Isabellei ezită să-i răspundă. Era un bărbat muncitor, nedepins cu discuții atât de personale.

— Dacă vor da dovadă de cruzime, va trebui să-i ajut pe oameni să-și protejeze familiile. Isabel, este de datoria mea să-ți apăr viața.

Tatăl o privi cu hotărâre și curaj, dorind parcă să-i arate că este asemenea unei paveze ce o va păzi de orice vitregie.

— Bine, dacă zici că te va ajuta, atunci o să-ți arăt cum se folosește o praștie.

Părintele dădu mulțumit din cap, după care se întoarseră împreună la lucru, gândindu-se fiecare la ceea ce avea să vină.

CAPITOLUL 14

FRUNZE USCATE ȘI PRAF PORTOCALIU.

Domnul Ratikan, în ciuda nebuniei și răutății sale, știa bine că majoritatea copiilor care munceau în dumbravă nu erau de prea mare folos în parcela pomișorilor de trei ani. Erau în primul rând prea scunzi pentru a putea lega smochinele în snopuri și prea firavi ca să poată căra buștenii doborâți la pământ. Bărbatul nu avea răbdare să facă pe dădaca, așa că Isabellei i-a fost ușor să se furișeze de la lucru și să pornească în căutarea lui Edgar.

Odată ajunsă la copacul unde îl găsisese mai devreme, observă cu surprindere că avea în față un băiețel ce nu prea mai semăna cu Edgar. Vlăguț, ședea sprijinit de trunchiul pomului, având în apropiere sacul pe care îl luase din casa domnului Ratikan. Un ochi i se umflase și aproape i se închisese, iar mâna i se umpluse de bășici.

— Am găsit ce ascundea domnul Ratikan, o întâmpină Edgar, străduindu-se să nu pară cătuși de puțin afectat.

Isabel mai văzuse astfel de bube pe brațul lui Edgar.

— Nu se poate! exclamă Isabel, nevenindu-i să creadă că este martora unor simptome ce apar pe piele în urma contactului cu frunzele unui pom lăsat prea mult să crească în dumbravă.

— Am crezut că sacul e plin numai cu frunze uscate și fărâmițate, dar am impresia că a pus înăuntru și foarte mult praf portocaliu...

— Pulberea pe care o răspândesc în aer pomii bătrâni, l-a întrerupt Isabel.

— Exact, confirmă Edgar. Și-am făcut greșeala să mă șterg la ochi exact cu mâna infectată.

Edgar era convins că, în cazul în care și-ar fi apropiat capul de gura sacului, plămânii i s-ar fi contractat și i-ar fi provocat o tuse violentă, zile în șir.

— Acum știu ce experiment a făcut domnul Ratikan și mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș pune în apă puțin praf din asta și apoi aș bea apa. Oare stomacul și gâtul vor arăta la fel cum arată mâna și ochiul? Presupun că aș vomita foarte mult – sau chiar mai rău decât atât.

— Așa cum au pățit și cei doi localnici din dumbravă!

Edgar o aprobă din cap, iar Isabel se așeză alături și priviă amândoi sacul. Nu le venea să creadă că un om poate fi în stare să facă un lucru atât de inuman, dar dovezile vorbeau de la sine și nu le puteau nega.

— Aici este foarte multă otravă. Ce crezi că avea de gând cu ea? întrebă Isabel.

Edgar îngăimă ceva, dar se opri imediat, ezitând să-i spună Isabellei părerea lui, de teamă să n-o sperie pe fetiță.

— Nu știu, dar am aflat o informație pe care trebuie s-o împărtășim și celorlalți. Oamenii trebuie să știe de existența acestui sac plin cu frunze și pulbere – și, de asemenea, se cuvine să afle cine l-a făcut.

Edgar se scărpină pe mână și usturimea aproape că-l ardea. Nu atinsese pulberea decât cu vârful degetelor și nădăjduia să nu pățească ceva grav.

— Arăți de parcă te-aș fi nimerit cu o smochină neagră direct în față, îi zise Isabel, în timp ce Edgar își descoperi umărul și îi arătă o vânătăie și-o umflătură ce aproape îl cuprinsese cu totul. Isabel oftă.

— Durerea din umăr mă ajută să uit de usturimea de pe mână, așa că mi-ai făcut o favoare.

Râseră amândoi la această remarcă, dar Isabel se simțea totuși vinovată că-l lovise din greșeală.

— Hai că nu mă doare atât de rău, pe cât de urât arată, o liniști el. Doar mă deranjează și mă mănâncă puțin, dar nu-i ceva ce nu pot suporta.

Isabel îi povesti ce se întâmplase în dumbravă, apoi amândoi căzura de acord ca Edgar să ducă sacul în Satul Iepurilor, acolo unde băiețelul avea câțiva prieteni cărora dorea să le spună tot ce știa. Poate că aceștia îl vor ajuta să găsească pe cineva care să-i citească pagina. Între timp, Isabel urma să rămână în dumbravă și să-i ajute pe săteni să-și facă praștii și să-i învețe cum să le folosească. De asemenea, le va spune oamenilor și despre descoperirea pe care o făcuse Edgar.

La puțin timp după ce Isabel și Edgar s-au despărțit și au pornit în direcții diferite, întrebându-se în sinea lor dacă se vor mai vedea vreodată, în văzduh reînțepu scrâșnetul gros al Muntelui ce cobora spre ținutul lor natal.

Cu câteva ore înainte ca Edgar să plece din dumbravă, un grup de bărbați se adunaseră în ținutul Muntelui în fața unui coș mare, ce atârna în apropierea crestei la capătul unui trunchi lat și masiv întins la pământ. Coșul urma să fie coborât cu ajutorul unor funii groase, împletite din piele, și era suficient de încăpător, cât să poată ridica spre ținutul Muntelui foarte mulți saci plini cu smochine și carne de oaie sau de iepure. Coșul era lung și drept pe una din laturi, iar pe cealaltă era arcuit și avea fundul în formă de V – fapt pentru care era destul de dificil ca o persoană să-și poată menține echilibrul în timpul coborârii. Acest neajuns îl descoperise și Sir Emerik, care nu avusese prea des ocazia să stea într-un asemenea dispozitiv și se ghemuise înăuntrul coșului, așa încât să nu vadă deasupra marginilor acestuia.

— Ridică-te în picioare, nătărăule! strigă Lordul Phineus, iritat de fiecare dată când vedea chiar și cel mai mic semn al lașității – îndeosebi când aceasta era manifestată de cineva care-i stătea în apropiere. După ce Sir Emerik se chinui să se ridice, coșul fu înălțat de la pământ cu ajutorul unei frânghii și al unui scripete, fiind apoi împins deasupra crestei, unde balansă în gol ca un pendul. Sir Emerik privi peste marginea coșului și se albi, amuzându-i nespus pe cei doi bărbați care manevrau coșul.

— După ce ajungi în satul cu iepuri, continuă Lordul Phineus, vreau să afli cum reacționează oamenii – dacă sunt speriați, tulburați și, cel mai important, dacă sunt într-adevăr organizați. Să nu uiți să întrebi și de băiat. Odată ce-ți termini investigația, te întorci în duminică și ne întâlnim în casa domnului Ratikan. Eu o să fiu acolo cu puțin înainte de lăsarea serii, pentru că am de rezolvat o altă problemă.

Lordul Phineus se aplecă primejdios de mult peste marginea crestei și privi încă o dată în jos, alarmat de faptul că Muntele coborâse atât de mult și el nu știuse nimic de acest lucru. Trecuseră numai două zile de când nu mai folosise un coș pentru transferul produselor din Podiș – o pauză frecventă în perioada aceea a anului. Când nu aveau de lucru, nici măcar bărbații care coborau și ridicau coșurile nu mai stăteau în preajma marginii crestei – un loc foarte periculos, pe care îl evitau majoritatea localnicilor și de care nu se apropiau decât dacă erau cu adevărat nevoiți.

Lordul Phineus privi cu răceală spre Sir Emerik și observă că acesta se ascunsese iarăși înăuntrul coșului.

— Coborâți-l cât puteți de repede! le strigă celor doi bărbați care țineau roata scripetelui, ordin în urma căruia bărbații dădură drumul frânghiei și coșul își începu vertiginos coborârea.

Sir Emerik avu totuși parte de-o coborâre lină, dar numai până la contactul cu solul Podișului, unde coșul se prăbuși pe-o costă și îl azvârli pe Sir Emerik prin țărână, ca pe un sac plin cu merinde. Scuturându-se de praf, privi mirat spre duminică unde nu zări tipenie de om și se întrebă: Unde să fie oare localnicii? Ah, probabil i-a legat domnul Ratikan de copaci, ca să fie sigur că muncesc fără întrerupere.

Câteva ore mai târziu, enervat peste măsură, Sir Emerik a ajuns în sfârșit în apropierea Satului Iepurilor. Își dorea să fi fost el în locul lui Sir Philip și să dețină comanda luptătorilor și cailor. Sir Emerik era convins că fusese trimis să umble după cai verzi pe pereți, așa încât să-și piardă timpul degeaba și, la întoarcere, să audă numai de realizările glorioase îndeplinite de oamenii conduși de Sir Philip. Se simțea atât de obosit și de înfometat, încât nu-i venea pur și simplu să creadă că i se ceruse să se întoarcă în duminică în aceeași zi. Era ceva absolut revoltător, sentiment pe care intenționa să i-l spună în față și Lordului Phineus, imediat ce avea să-l întâlnească.

Nu dormise deloc noaptea trecută, iar toată dimineața nu făcuse decât să se țină pe urmele lordului, așa că Sir Emerik nu se gândea decât la mâncarea și la orele de odihnă de care s-ar putea bucura odată ajuns în sat. O singură

dată mai înnoptase în hanul satului, unde mâncase iepuri fripți – amintire ce-i trezi dintr-odată dorința de a-și astâmpăra foamea cât mai repede. Nu m-aștept eu să găsesc prea multe, dar ceva de mâncare tot oi găsi. În plus, hanul este locul perfect pentru aflarea unor informații despre puștiul ăla, Edgar. Cum de-a fost posibil ca o carte atât de importantă, care conține secretele Atherton-ului, să fie scrisă pentru un băiețel din Podiș?

Cu aceste gânduri sosi Sir Emerik la hanul din Satul Iepurilor, flămând și istovit, dornic să-și potolească foamea, să se odihnească și – cu puțin noroc – să afle câteva informații folositoare.

CAPITOLUL 15

INTEROGAREA LUI SIR EMERIK.

Edgar începu să saliveze imediat ce deschise ușa hanului și simți mirosul apetisant și familiar al cărnii fripte. Afară, lumea trecea prin schimbări majore, dar în atmosfera caldă și plăcută a hanului, totul rămăsese neschimbat. Maude curăța o masă, în timp ce Briney îngrijea focul și pârjolea un iepure ce sfârâia pe frigare. Iepurele pârâi și Briney își ridică privirea, să vadă cine intrase.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el îngrijorat, lăsându-și treaba și făcându-i semn soției să-l urmeze. Apropiindu-se nefirec de tăcuți, Maude îi făcu semn băiețelului către peretele din spatele hanului. În colțul întunecat al încăperii ședea la o masă un bărbat singur. Străinul avea gluga pusă și își ținea capul pe tăblia mesei.

Maude îl luă pe Edgar de braț și-i examină ochiul cu aceeași atenție ca a unui medic, după care-l duse în spatele încăperii, într-un loc mai întunecat decât restul camerei, luminat doar de licăririle galben-roșiatice ale flăcărilor din castronașele pline cu lichid unsuros așezate pe mese. Maude ingenunche în fața lui Edgar și Briney reveni cu un copan rupt din iepurele pe care-l fripsese.

— Uite, mănâncă asta, îi zise Briney, privind ochiul umflat al băiețelului Arăți foarte rău.

Datorită umflăturii, ochiul i se închisese aproape complet și îl împiedica să vadă clar în semiobscuritatea camerei. Maude îi oferă puțină apă și Edgar le mulțumi, începând să mănânce cu poftă.

— Te-a lovit domnul Ratikan? îl întrebă Maude, ridicându-și înfuriată glasul. Dacă a fost în stare de așa ceva, o să mă duc în dumbravă și o să-l burdușesc cu mătura asta, de-o să mă țină minte!

— Nu e ceea ce credeți, răspunse Edgar, arătând din cap spre cealaltă parte a încăperii. Cine e omul ăla?

Maude oftă, răspunzându-i în șoaptă:

— A fost ceva tare ciudat. A intrat în han arătând foarte istovit și flămând, a pus pe masă una din cele mai mari smochine pe care le-am văzut vreodată și a cerut o cană cu apă și doi iepuri fripți.

— E din ținutul Muntelui, continuă ea. Am auzit că numai oamenii foarte importanți poartă astfel de mantii cu glugi.

— De ce credeți că a venit aici? întrebă Edgar, căutând să nu-și trădeze frica. Bănuise că vor porni pe urmele lui, dar nu-și închipuise că aveau să-l descopere atât de repede.

— Nu știm exact. A adormit imediat ce și-a înfulecat iepurii. Trebuie să fi fost extenuat peste măsură, pentru că nu s-a mișcat deloc și pare să doarmă buștean.

Edgar termină ultimele bucățele de came și așeză osul pe masă.

— Ce-ai adus acolo? întrebă Briney, arătând spre sacul pe care Edgar îl cărase din duminică – moment în care cei doi observară bășicile de pe mâna băiețelului.

— Edgar, în ce încurcături ai intrat? întrebă Maude și mai îngrijorată.

Edgar nu era foarte sigur de unde să înceapă. Ar fi avut multe să le povestească, însă nu se așteptase să găsească în han un bărbat venit de pe Munte, un străin ce adormise la una din mese și care se putea trezi din clipă în clipă.

— Muntele se scufundă, zise Edgar. Știți asta, nu?

Tonul se schimbă brusc în acea micuță porțiune a încăperii. Briney se uită precaut pe după colț, spre camera din față și observă că străinul continua să doarmă.

— Știm, Edgar. Toți oamenii din sat știu. S-a vorbit mult despre ce se va întâmpla în cazul în care Muntele ar ajunge la același nivel cu noi. Unii sunt hotărâți să pătrundă în teritoriul celorlalți, chiar și prin folosirea forței, dacă va fi nevoie. În general, se vorbește despre apă și despre faptul că locuitorii de pe Munte nu vor mai putea să ne împiedice să avem acces liber la apă.

Edgar își frecă de pantaloni mâna inflamată și le povesti iute ce se află în săculeț, unde îl găsisese și cum credea el că intenționau să-l folosească cei de pe Munte.

— Poate ar fi fost mai bine să-l fi lăsat afară, zise Maude după ce Edgar încheie, îndepărtându-se ușor de sac și privind mâna iritată a băiețelului. Vor să ne facă rău, asta e cât se poate de clar.

— Ce-am putea face cu el? întrebă Edgar.

— Lasă-l la mine, îi spuse Briney. Odată ce Muntele a început să se scufunde, oamenii au început să circule tot mai des între duminică, Satul Oilor și noi. Toți se întrebă ce ar putea să facă și când ar fi cel mai potrivit moment să acționeze. O să găsim noi până la urmă o soluție și în privința acestui sac.

Edgar a fost surprins să audă că oamenii din cele trei așezări din Podiș comunicau între ei. Oare se organizau și se pregăteau de război – așa cum scria în cartea lucrurilor secrete?

Edgar se ridică și aruncă o privire străinului adormit.

— Puteți să mă așteptați afară și să mă lăsați puțin singur cu el? întrebă Edgar, cerându-le un favor destul de neobișnuit.

— Da, nici o problemă. Dar de ce? răspunse nedumerită Maude.

— Vreau să-i pun câteva întrebări la care numai el poate să răspundă și nu vreau să-i las impresia că ați avea de-a face cu acest lucrU. În plus, nu vreau să vă pun în pericol viața, ori să vă periclitez planurile.

Cei doi se arătară foarte mirați de această cerință.

— S-ar putea ca în curând să mai vină și alți clienți în han și nu voi mai avea o asemenea ocazie, insistă băiețelul. Vă rog, aveți încredere în mine. Nu-mi va lua mult să aflu tot ce doresc și nu vreau să vă amestec în problema asta, pentru că atunci or să vă considere dușmanii lor, încheie Edgar, ridicând din cap și arătându-le în sus, spre ținutul Muntelui.

Convinși de determinarea de pe chipul băiețelului, Briney și Maude consimțiră să-l ajute și porniră spre ieșire, intenționând să închidă ușa de la intrarea în han, dar Edgar îi opri brusc:

— Ar mai fi ceva. Ce ziceți, n-ați vrea să mă ajutați să-l leg? Pentru că nu pot risca să-l las să sară la mine, ori să încerce să fugă.

Edgar se scărpină la ochi, iar cei doi adulți se priviră tăcuți.

Fără să-și adreseze un cuvânt, păreau totuși să-și ghicească gândurile și să-și dea seama ce hotărâre luase celălalt.

— Avem nevoie de o frânghie rezistentă și lungă, spuse Briney.

— Ah, știu eu una, îl completă Maude, ducându-se într-un colț întunecat al camerei.

Edgar obținuse o mică victorie, însă rămânea de văzut dacă străinul avea să fie de acord să-i citească lui Edgar pagina ascunsă în buzunar.

După ce s-a trezit, Sir Emerik n-a deschis imediat ochii. Mai întâi și-a îndreptat spatele și a dat să-și întindă și brațele – așa cum era obișnuit să facă de fiecare dată când se trezea în patul său din ținutul Muntelui. Era în continuare adormit și avea impresia că era prins într-un vis și nu se putea mișca. Se simțea atât de obosit, încât se gândi să mai doarmă puțin. Nu strică o oră în plus. După aceea o să mă duc prin sat și o să mă întorc mai târziu în duminică, până unde am de mers o cale tare lungă.

Exact când era cât pe ce să se cufunde din nou în lumea viselor, simți în față ceva dogoritor și își deschise brusc ochii.

Întunericul din cameră îl obligă pe Sir Emerik să aștepte o clipă, până când reuși să distingă și altceva în afara aceluia obiect incandescent, aflat în imediata apropiere a obrazului său drept. Clipi înfuriat, vrând să-și ștergă urdorii de la ochi – însă nu putu cu nici un chip să-și miște brațele. Devenind tot mai conștient, începu să distingă figura unui băiețel ce ședea pe un scaun de cealaltă parte a mesei.

— Nu te mișca, îi spuse Edgar. Nu cred că-ți dorești să te arzi.

Edgar ținea în mână o torță aprinsă, ale cărei vălvătai dansau haotic în apropierea capului lui Sir Emerik. În încăperea nu mai rămăseseră decât ei doi. Briney și Maude așteptau afară, pentru a nu lăsa pe nimeni să intre în han.

Sir Emerik se trezise de-a binelea; murdăria de la ochi i se deplasase spre colțul pleoapelor, permițându-i astfel să-l vadă foarte clar pe Edgar. Sir Emerik

observă că băiatul era lovit la ochi și se întrebă dacă domnul Ratikan fusese cel care îl altoise cu bastonul.

— Băiete, ai face bine să mă dezlegi imediat, i se adresă foarte amenințător Sir Emerik. Altfel riști s-o pățești rău de tot.

Edgar era însă de neînduplecat. Scoase pagina și o așeză pe masă, luminând-o de deasupra cu flacăra torței.

— Citește-mi ce scrie. Spune-mi imediat ce scrie, pentru că altfel îți dau foc la păr.

Sir Emerik nu putea crede că ajunsese într-o asemenea situație și îl mânie cumplit îndrăzneala puștiului, deși, pe de altă parte, îl bucura faptul că-l descoperise atât pe Edgar, cât și pagina lipsă. Dacă n-aș fi adormit, acum l-aș fi avut pe puști în mâna mea. Trebuie să existe o modalitate prin care să țin lucrurile sub control.

— Ai fost în ținutul nostru, nu-i așa?

Drept răspuns, Edgar îl privi pe Sir Emerik și așteptă.

— Cum altfel ai fi putut să obții această pagină de la Samuel?

Bărbatul se opri pentru câteva clipe, așa încât să-i permită băiețelului să reflecteze la vorbele sale, după care redeveni foarte serios.

— Știi foarte bine cât de aspră este pedeapsa pentru încălcarea ordinului de a nu urca pe stâncă. În plus, mult mai cumplită este sancțiunea pentru deținerea unei pagini scrise. Se pare că ai probleme foarte serioase, nu-i așa, Edgar?

La auzul propriului nume, Edgar se lăsă ușor pe spate. Samuel trebuie să le fi spus totul despre el.

— Vai, Edgar, află că știm totul despre tine. Avem metodele noastre, prin care obținem tot ce dorim.

Sir Emerik se aplecă în față, atât cât îi permitea frânghia. Hai odată, termină-l definitiv pe copilandrul ăsta amărât.

— Dacă te vor prinde, îți vor rupe picioarele, așa încât să fie siguri că nu te vei mai atinge vreodată de peretele stâncii. Edgar, află de la mine, nu ai unde să te ascunzi. Chiar dacă reușești să scapi din acest han, noi te vom găsi și te vom pune să plătești pentru tot ce-ai făcut.

Sir Emerik începea să devină foarte sigur pe sine – în ciuda faptului că era în continuare legat fedeleș, iar Edgar nu schiță un gest la auzul vorbelor sale amenințătoare.

— Edgar, eu pot să te ajut. Îți promit că te voi ajuta. Dezleagă-mă și voi avea grijă să te scap din beleaua în care ai intrat.

Sir Emerik se lăsă mulțumit pe spate, pe deplin convins că avea să fie dezlegat în numai câteva clipe.

Edgar apropie încet capătul torței de capul lui Sir Emerik și, îndoind scurt din încheietura mâinii, aprinse brusc părul bărbatului. Sir Emerik nu mai avu timp nici măcar să se pregătească pentru atac. Părul i se aprinse fulgerător într-o parte, izbuclind într-o vâlvătaie portocalie strălucitoare și lăsând în aer un fum negru – iar Sir Emerik începu să țipe.

Edgar, foarte iute în mișcări, îi aruncă pe cap un sac și înăbuși limbile de foc la fel de repede cum le stârnise. Când ridică sacul de pe capul bărbatului, câteva firișoare de fum se înălțară în aer și Sir Emerik dădu să zbiere, dar se înecă și tuși spasmodic. Părul lui ars mirosea îngrozitor.

— Ești nebun! strigă Sir Emerik. Părul din partea dreaptă a capului îi dispăruse aproape complet și în locul acestuia rămăsese lipit de pielea capului un cocoloș negru și cleios.

— Citește-mi pagina, îi ceru Edgar. Hai odată – pentru că n-am timp de pierdut.

— Ești un copil complet nebun, asta ești – un puști sărit de pe fix!

Edgar își mută torța în cealaltă mână și o apropie de partea stângă a capului bărbatului.

— Te rog, citește-mi pagina. Nu-ți cer un lucru greu.

Sir Emerik își coborî privirea. Cu toate că era scris neglijent, mesajul era unul foarte scurt și nu-i puse bărbatului nici un fel de probleme în a-l descifra. O parte a mesajului era cu adevărat șocantă. Odată ce Sir Emerik se mai liniști, își dădu seama că i-ar putea dezvălui băiețelului doar jumătate din ce scria pe pagină – pentru că Edgar nu ar fi avut cum să afle că-l minte. Sir Emerik savură acest moment de bucurie și își ridică privirea spre Edgar.

— Nu-ți folosește la nimic ce scrie aici, îi spuse Sir Emerik. Este o informație inutilă.

Observând că figura bărbatului arăta cam șuie, în principal datorită părului care îi lipsea complet într-o parte a capului, Edgar se strădui să-și rețină imboldul de a-i aprinde și cealaltă parte, așa încât să-i mai armonizeze cât de cât fizionomia, și totuși, sărmanul om arăta chiar oribil.

— Asta o să decid numai eu. Ce scrie pe foaie?

Sir Emerik nu putea să accepte ideea ca un puști să-i dea ordine și să-l trateze de sus. Indiferent că avea să-i dea sau nu foc părului, nu se putu abține să nu-l privească pe copil cu dispreț – o greșeală care avea să-l coste scump, în momentul imediat următor, când Edgar se hotărî totuși să-l scape și de părul din partea stângă a capului.

După ce a fost aruncat și înlăturat rapid același sac de pe capul lui Sir Emerik și s-au dispersat șuvițele înecăcioase de fum, figura acestuia a redevenit simetrică – cu toate că îi rămăsese în creștetul capului un smoc răzleț, pe care Edgar ar fi dorit nespus să-l vadă arzând.

Edgar apropie flacăra de nasul lui Sir Emerik și, foarte politicoș, îl rugă încă o dată să-i citească pagina. Exasperat și speriat, Sir Emerik consimți în cele din urmă să-i facă puștiului pe plac.

— Scrie că mai există în Atherton o carte a secretelor.

Edgar nu mai știa ce să creadă. Aflase o veste îngrozitoare, întrucât, chiar dacă exista o asemenea carte, el tot nu ar fi putut s-o citească și trebuia să se bazeze mereu pe alte persoane, pentru a căpăta informațiile mult căutate.

— Și ce altceva mai scrie? Spune unde o pot găsi?

— Nu scrie nimic altceva, îi strigă Sir Emerik râzând sinistru, învingându-și temerile și sperând că-i va anihila băiețelului orice speranță. Iar singura modalitate prin care poți să ajungi la ea este să cobori în Deșert. Exact așa scrie pe foaie. Ei, acum ce mai zici, Edgar?

Sir Emerik era foarte mulțumit de el însuși, pentru că – din cunoștințele sale – singurul mod prin care se putea ajunge în Deșert era coborârea pe stâncă – o modalitate perfectă prin care putea scăpa definitiv de băiețel. Acest băiețandru nesăbuit îl va crede cu siguranță și va porni de îndată într-acolo, lăsându-l numai pe el – pe Sir Emerik – în posesia adevărului dezvăluit în pagina misterioasă a cărții.

— Ți-am spus tot ce voiai să știi și sper să te mulțumească această informație complet nefolositoare. Acum, dă-mi imediat drumul, dihanie ce ești!

Edgar se ridică alene de pe scaun, luă pagina și se îndreptă spre ieșire.

— Edgar, nu poți să mă lași legat aici. Trebuie să-mi dai drumul, stăruind nespuse de amabil Sir Emerik – cerință în urma căreia Edgar se abținu din răspuneri să nu revină la masă și să-i ardă bărbatului și ultimele șuvițe de păr de pe cap. Calmându-se, Edgar lăsă torța pe foc, luă dintr-un castron restul iepurelui căruia îi lipsea un copan și plecă fără să-i arunce captivului măcar o privire.

Strigătele de indignare ale lui Sir Emerik se auzeau până afară, unde Edgar fu imediat întâmpinat de Maude și Briney:

— Ce i-ai făcut străinului? Zbiară de parcă ar fi în stare să omoare pe cineva!

— Ah, n-are nimic, e doar furios, răspunse Edgar, hotărât să nu menționeze nimic în legătură cu părul ars al bărbatului. Știu că vă cer prea mult, dar, îmi dați voie să iau asta cu mine? întrebă el, arătându-le iepurele fript.

Briney făcu un gest afirmativ cu mâna:

— Bineînțeles, păstrează-l sănătos. Ce ți-a spus bărbatul? Unde ai de gând să mergi?

Nimeni în Atherton nu se gândise nici măcar să încerce ceea ce intenționa băiețelul să facă.

— Trebuie să mă duc în Deșert.

Maude și Briney icniră amândoi deodată.

— Ce tot vorbești? îi zise Maude. Așa ceva e imposibil!

— Am ajuns deja acolo sus, chiar de două ori, răspunse Edgar, arătând spre Munte.

— Cum de-ai reușit una ca asta?

Edgar ridică din umeri.

— Mă pricep destul de bine la cățărare, chiar foarte bine.

— Asta e cât se poate de clar, zise Briney, trecându-și degetele printre firele aspre ale bărbii și privind uluit când la băiețel, când la peretele stâncos din depărtare.

— Ați fost foarte buni cu mine, le mulțumi cu sinceritate Edgar. Însă acum trebuie să plec.

Edgar dădu să se întoarcă, dar Maude îl opri, cerându-i să aștepte puțin. Femeia ocoli iute hanul și reveni din spatele acestuia cu un săculeț din piele de iepure.

— Înăuntru e apă – ultimele noastre porții pentru ziua de azi, dar ție îți vor fi mai necesare decât nouă.

Edgar le mulțumi încă o dată amândurora și porni la pas către marginea lumii.

Intrând în han, Briney și Maude fură surprinși de părul pârilit al lui Sir Emerik și, după ce-l dezlegară, uimirea le fu și mai mare când îl văzură pe acesta zâmbind mulțumit – întrucât străinul aflase din pagina cărții un secret grozav, de o neașteptată valoare practică. Era o informație foarte importantă, pe care avea de gând să i-o împărtășească Lordului Phineus imediat ce avea să scape din încurcătura în care intrase.

CAPITOLUL 16

HORACE ÎȘI PĂRĂSEȘTE POSTUL.

Până când dimineața a lăsat locul după-amiezii, în ținutul Muntelui se răspândise deja vestea neobișnuitei coborâri în Podiș și apăruseră tot mai multe zvonuri despre grupuri de bărbați înarmați, pregătiți să le jefuiască și să le incendieze micul lor paradis. Frica întuneca viața tuturor familiilor și se revărsa ca un potop devastator printre casele delicate din piatră și de-a lungul pâraielor argintii. Toți bărbații care au plecat în dimineața aceea cu ordine de la Sir Philip au fost asaltați în mod disperat cu întrebări de genul:

— Ce vom face dacă ne vor lua copiii? Dacă ne vor arde casele? Te vei mai întoarce oare vreodată acasă?

În timp ce bărbații se adunau într-un câmp deschis, cu săbii și cai, se întrebau dacă tot ceea ce citiseră în cărți despre catastrofa numită război, își găsisse în sfârșit drumul către Atherton.

În răstimpul în care Sir Philip se ocupa de înarmarea și instruirea oamenilor, Horace ședea în locul său obișnuit din capătul scărilor, reflectând la ceea ce văzuse și auzise noaptea trecută în Casa Puterii. După ce se odihnise câteva ore dimineața, revenise la lucru și privea spre camera principală aflată în capătul holului, încercând să afle motivul pentru care Samuel încă nu ieșise de acolo. Era un băiețel bun, care avusese nenorocul să-și piardă tatăl. De ce dorea Lordul Phineus și ceilalți să-l persecute pe sărmanul copil și să-l țină încuiat în cameră?

— Horace?

Șirul gândurilor îi fu brusc întrerupt de apariția mamei lui Samuel, care suise în liniște scările și se oprise în spatele lui. Frecându-și neliniștită pata roșie de deasupra bărbiei, îi întinse bărbatului o mică franzelă.

— Aseară am ajuns târziu acasă și am văzut că Samuel nu era în camera lui. Am întrebat peste tot în curte și în bucătărie dacă l-a văzut cineva și m-am

adresat atât Lordului Phineus, cât și lui Sir Emerik. Nimeni nu pare să știe unde a dispărut.

Horace se simțea jenat să accepte pâinea în schimbul unei informații, dar îi era totuși foarte foame. Datorită agitației din Casa Puterii, nu avusese timp să mănânce, așa că luă pâinica și îi mulțumi mamei lui Samuel.

— Nu prea ai dormit noaptea trecută, îi zise Horace.

— N-am închis un ochi, fiindcă l-am căutat pe Samuel peste tot. Podișul se apropie de noi din ce în ce mai mult și zvonurile despre intențiile celor de acolo... glasul i se pierdu încet și femeia își lăsă capul în pământ, frecându-și încă o dată pata roșie de sub buza inferioară, după care își ridică privirea și întrebă cu voce sfâșietoare:

— Mi-ai văzut băiatul, Horace?

Horace șovăi. Lordul Phineus și ceilalți doi dregători plecaseră, lăsând goale camerele și dormitoarele de la etaj.

— S-ar putea să știu unde se află, dar nu sunt foarte sigur, îi răspunse el. Dacă îl văd, o să-i spun să se întoarcă imediat acasă.

— L-ai văzut cumva seara trecută?

Horace nu dorea să-i lase impresia că știa cu certitudine unde se află Samuel.

— După cum ai observat, în Casa Puterii s-a instalat o confuzie generală. O să mă uit după el, imediat ce-mi va permite serviciul. Știu pe aici câteva locuri unde s-ar fi putut ascunde.

— Îți mulțumesc, Horace! îi zise mama lui Samuel, atingându-i stânjenită umărul și coborând câteva trepte. Am întârziat cam mult și trebuie să merg de îndată în bucătărie. Dacă îl găsești, trimite-l direct acolo, bine?

Horace îi promise și îi făcu semn să plece. După ce luă câteva înghițituri din pâine, Horace își începu căutarea. Știa că băiețelul nu era în camera principală sau într-una din cele trei dormitoare de deasupra acesteia. Dacă se afla într-adevăr în această parte a Casei Puterii, ar trebui să fie închis undeva în cămăruțele de la capătul scăriței circulare.

Ajuns în dreptul ușii unde bănuia că era închis Samuel, Horace ciocăni încet și așteptă. Auzind vag mișcări în spatele ușii, o descuie și intră. Samuel se sprijinea ghemuit cu spatele de zidul cel mai îndepărtat, privindu-l pe Horace ca un animal închis în cușcă.

— Ai venit să mă duci în camera principală? întrebă Samuel, convins că era chemat la un nou interogatoriu.

— Nu, vreau să te duc la mama ta, care e foarte îngrijorată pentru tine, îi răspunse Horace. Chiar nu-ți dai seama cât de mult ai speriat-o, ascunzându-te aici toată noaptea?

Horace se prefăcea că nu cunoaște adevăratul motiv datorită căruia fusese închis Samuel. Astfel, în caz că avea să fie luat la întrebări de Lordul Phineus, cel mai bine era să facă pe neștiutorul și să pretindă că l-a găsit întâmplător pe Samuel și i-a dat drumul gândindu-se că băiețelul, jucându-se, se încuiase din greșeală într-o cameră unde nu avea voie să intre.

— Ușile astea au un mecanism care le permite să se închidă singure, continuă Horace. Data viitoare când te mai furișezi pe aici, să-ți aduci bine aminte de lucrul ăsta.

Samuel era cât pe ce s-o zbughească din cameră, dar îl opri imediat gândul că s-ar putea să-l înhațe de după colț unul din bărbații care îl aruncaseră acolo.

— Nu mai e nimeni cu mine, Samuel, îl liniști Horace. Hai, du-te imediat în bucătărie, pentru că te așteaptă mama ta.

Samuel, văzându-se în sfârșit liber, zâmbi cât îl țineau fălcile și o zbughi spre scări.

— Și spune-i mamei tale să-mi mai trimită o bucată de pâine, fiindcă simt că nu mai am mult și mor de foame, îi strigă Horace.

Odată ajuns în curte, Samuel observă că lucrurile se schimbaseră destul de mult în răstimpul scurt în care stătuse închis. În jurul lui era o agitație generală: oamenii cărau pe lângă el coșuri pline cu merinde, bărbați cu unelte și arme se îndreptau grăbiți care încotro – și erau cu toții ocupați până peste cap. Zidurile ce împrejmuiau Casa Puterii erau păzite de o mulțime de bărbați încrâncenați, cum Samuel nu mai văzuse niciodată până atunci.

Îmbrățișându-l și plângând încetșor, mama lui Samuel străluci de bucurie imediat ce-și văzu băiețelul în bucătărie. Hotărându-se să adopte ideea lui Horace, Samuel începu să-i povestească mamei cum s-a încuiat din greșeală într-una din camerele casei și, în timp ce-și depăna povestea, aceasta îi aduse o mică baghetă și o cană cu apă.

— Trebuie să încetezi să te mai furișezi prin Casa Puterii, îi spuse mama, îngenunchind pentru a-i vedea mai bine expresia chipului. Samuel, știi ce se întâmplă cu ținutul nostru? întrebă ea, observând răspunsul din privirea pierdută a băiețelului și continuând să-i explice numai atât cât considera că era absolut necesar.

— Muntele a început să coboare spre Podiș, dar nu știm deocamdată cum ne-ar putea afecta acest lucru. Însă nu cred să aibă prea mare importanță – pentru că ești în perfectă siguranță în Casa Puterii. Stai cât mai mult în camera ta și totul va fi în regulă.

Așadar, era adevărat! Samuel se gândi imediat la Edgar și la dumbrava în care trăia acesta, precum și la o modalitate prin care putea să-și găsească prietenul. Erau câteva lucruri pe care Edgar nu le înțeleșese și pe care nu le-ar fi putut afla dacă nu citea și ultima pagină din cartea lucrurilor secrete.

— Hai, că am de pregătit foarte multă pâine, adăugă mama lui Samuel și, în acel moment, de parcă ar fi vrut să-i confirme spusele, un gardian intră grăbit în bucătărie, luă un coș plin cu pâine și lăsă altul gol în locul acestuia.

— Până când nu-ți dau eu voie să ieși afară, te rog să stai în camera ta, ai înțeles? continuă ea, frecându-și ușor cu dosul palmei vârful nasului.

Samuel dădu din cap c-a înțeles și ieși pe ușa bucătăriei direct în curte, în urma bărbatului ce căra coșul plin cu pâine.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, i se adresă băiețelul, după ce se îndepărtase suficient de mult de bucătărie și se asigurase că nu-l poate auzi mama lui.

Bărbatul își îndreptă nervos privirea spre băiat:

— Ce vrei?

— Cât de mult a coborât Muntele?

Bărbatul se depărtă și îi șopti lui Samuel privindu-l peste umăr:

— Mult mai mult decât îți poți închipui.

Reflectând iute la vorbele acestuia, Samuel reveni în bucătărie și îi ceru mamei două pâinișoare și niște apă – rugăminte pe care femeia nu se grăbi deloc să i-o îndeplinească. Samuel nu înțelegea de ce ezita, deoarece știa bine că nu au dus niciodată lipsă de mâncare sau de apă și avusese întotdeauna parte de tot ce-și dorise. Cu toate că nu-și vedea capul de treabă, în cele din urmă se înduplecă și îi dădu băiatului cele cerute, după care îl goni cât mai repede din bucătărie.

Întors în cămăruța lui, Samuel goli cana cu apă într-un recipient din piele și îl legă strâns la gură cu o sfoară. Luă apoi de sub masă un săculeț în care băgă baghetele și pungulița cu apă, după care își prinse săculețul în jurul mijlocului și porni spre poarta principală.

În preajma porții Casei Energiei era o agitație de nedescris. Călăreților li se dădeau provizii și erau lăsați primii să plece. Văzând un grup numeros de bărbați ce cărau saci și coșuri grele, Samuel se alătură acestora și se strecură printre ei. Unul dintre bărbați îl observă și zâmbi, gândindu-se în sinea lui că puștiul era un aventurier din fire.

— Încotro mergi, băiete? întrebă curios bărbatul, nedorind să-i strice cheful băiețelului.

— Vreau să văd unde se duc toți oamenii ăștia.

— Atunci ai nimerit exact unde trebuia, îi răspunse bărbatul, adresându-se imediat camarazilor săi: Ia uitați-vă, avem printre noi un mic soldățel!

Cu toate că oamenii se temeau de o eventuală confruntare armată, erau cu toții mândri, neobișnuit de emoționați și nespuse de dornici să-i arate unui viitor coleg motivul pentru care apăruse toată această agitație. Samuel merse în rând cu aceștia, punând o mulțime de întrebări și gândindu-se între timp la o modalitate prin care să se furișeze spre marginea stâncii fără să-l vadă nimeni. Nu-și dorea decât să descopere o cale sigură de coborâre și să-și găsească prietenul care-l aștepta în duminică.

În tot acest interval, pământul a continuat să trepideze, aducându-l pe Samuel din ce în ce mai aproape de o lume pe care nu o cunoscuse decât de la mare distanță.

CAPITOLUL 17

CUTREMURE ȘI FIORI.

Odată ajuns în duminică, Sir Emerik a încercat să-și pună gluga și să-și ascundă astfel porțiunile de păr ce-i lipseau de pe cap, dar aceasta i s-a lipit imediat de piele, provocându-i mâncărimi și usturimi insuportabile. Când a

trecut printre copaci, câțiva muncitori s-au holbat curioși la el. Oprindu-se în fața treptelor casei domnului Ratikan, se gândi la o minciună prin care să poată justifica absurditatea pățaniei prin care trecuse. Mulțumit de istorisirea găsită, ciocăni în cele din urmă la ușă.

— Lord Phineus, sunteți înăuntru?

Domnul Ratikan îi deschise imediat și Sir Emerik îl văzu înăuntru pe Lordul Phineus, care îl aștepta pe un scaun.

— Vai, dar ce s-a întâmplat cu dumneata? îl luă în derâdere domnul Ratikan, stând în spatele lui Sir Emerik și zgâindu-se la părul care îi mai rămăsese bărbatului pe cap.

— Hai, tacă-ți gura!

Sir Emerik tocmai se pregătea să-i descrie Lordului Phineus înfruntarea aprigă pe care o avusese cu un grup de săteni răsculați, când, deodată, podeaua casei începu să tremure. Mișcarea, domoală inițial, se transformă iute într-o trepidație tot mai violentă. Cănille și lingurile de pe masa domnului Ratikan au zdrăngănit zgomotos și au început să cadă pe podea în grupuri de trei sau patru. Cei trei bărbați au zbughit-o speriați afară, unde Sir Emerik se prăbuși în genunchi, în vreme ce Lordul Phineus și domnul Ratikan se agățară de trunchiul unui copac ce se clătina puternic. În scurt timp, casa începu încet să se dărâme.

— Casa mea! strigă domnul Ratikan. Frumoasa mea căsuță!

Lordul Phineus nu era însă interesat de năruirea casei domnului Ratikan, ci privea uimit cum se afunda în pământ căminul său din ținutul Muntelui, cu o viteză pe care nu și-ar fi închipuit-o nici în fanteziile sale cele mai negre.

— Ia uitați, le zise el, surprinzător de liniștit, arătând spre masivul ce descindea vertiginos în sol, scrâșnind și vuind sălbatic. Lordul Phineus estimă că, în acest ritm, Muntele avea să dispară în Podiș în doar câteva ceasuri.

Și, deodată – la fel de repede cum începuse – tunetul cutremurului se prefăcu într-un zumzet grav și Muntele își încetini coborârea, continuându-și domol măcinarea și sfărâmarea pământului. S-ar putea să nu avem mai mult de-o zi la dispoziție. Trebuie să acționez cât mai degrabă, gândi Lordul Phineus.

Sir Emerik se ridică de la pământ, având câteva frunze lipite într-o parte a capului:

— De-acum, în Atherton știu cu toții ce se întâmplă, de asta putem fi absolut siguri.

Domnul Ratikan era pur și simplu șocat și nu-i venea să creadă că stătea în fața fostei sale case, din care nu mai rămăseseră decât trei trepte ce duceau spre un maldăr de lemne.

— Lord Phineus, ce se întâmplă? Cum de-ați putut să faceți una ca asta? răbufni domnul Ratikan, săgetându-l înfuriat din priviri și uitându-se la conducătorul Muntelui ca la o persoană capabilă să mute și munții din loc.

Lordul Phineus îi apucă bățul și i-l smuci brusc din mână, după care făcu imediat un pas în spate și dădu să-l pocnească zdravăn pe administratorul

dumbrăvii, ratându-i de puțin capul și forțându-l să se ferească și să cadă la pământ.

— Aș prefera să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, domnule Ratikan.

Sir Emerik era nespus de bucuros când asista la câte o pedeapsă administrată unei persoane importante. Îl urâse dintotdeauna pe domnul Ratikan, în special datorită îngustimii minții acestuia și era convins că bărbatul avea obiceiul să păstreze pentru el saci întregi cu smochine ce ar fi trebuit să ajungă pe Munte. În sfârșit, își primește și el răsplata, gândi Sir Emerik.

Ținând capătul bastonului la numai un centimetru de capul domnului Ratikan, Lordul Phineus continuă:

— Mă bucur că unul din noi a avut prezență de spirit și a scos la timp chestia asta din casă, îi zise el, privind scurt spre săculețul cu țărână ce-l ținea în cealaltă mână. Îți dai seama cum va arăta dumbrava, odată ce pulberea va zbura liberă prin aer?

Sir Emerik dădu să-l întrebe ce conținea săculețul misterios pe care îl ținea în mână.

— Liniște! strigă Lordul Phineus, îndreptând bastonul către Sir Emerik – moment în care domnul Ratikan încercă să se ridice, dar vârful bastonului îi reveni iute în dreptul figurii, înainte ca acesta să apuce să scape.

— Până când mă întorc, vreau să-i ții pe oameni în frâu. Dacă se întâmplă cumva să apară o răscoală, tu vei fi cel care va plăti, îi zise el, ridicându-și încă o dată privirea către Munte, după care azvârli bățul într-o parte. Acum trebuie să mergem, dar sunt convins că vom reveni mai curând decât te aștepți.

Cât timp au mers pe sub coroanele copacilor, Lordul Phineus n-a avut deloc chef de vorbă. Sir Emerik știa bine că erau momente când nu l-ar fi avantajat cu nimic deschiderea unei discuții – așa că își ținu gura închisă pe tot parcursul drumului. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea să umble prin dumbravă, întrucât erau obligați la tot pasul să se aplece de spate și să se strecoare anevoios printre trunchiurile pomilor – ceea ce îi irita pe amândoi. Imediat ce-au ieșit dintre copaci și și-au îndreptat spinările, Sir Emerik a simțit întrebarea taciturnului său tovarăș de drum, chiar înainte ca aceasta să răsună în aer.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă Lordul Phineus, în vreme ce se îndreptau spre stâncă și Sir Emerik începea să fie îngrijorat de cu totul alte lucruri.

— Credeți că e bine să urcăm înapoi? Dacă apare o zdruncinătură la fel de puternică și se rup funiile coșului? O să murim amândoi.

Chiar dacă Muntele se mișca încetitor, cei doi bărbați îi puteau vedea și auzi clar cursul descendent și constant.

— Bine, dacă nu vrei să-mi răspunzi la ce te-am întrebat, atunci spune-mi ce părere au sătenii în legătură cu scufundarea Muntelui.

Sir Emerik răbufni în sinea lui: Din cauza ta, mi-au ars tot părul de pe cap, nebun nemilos ce ești! Recăpătându-și calmul, îi povesti minciuna născocită pe când se întorcea din Satul Iepurilor.

— Au dat dovadă de foarte multă ostilitate și m-au luat la întrebări de cum am sosit. M-au încolțit la han – un local pe care ar trebui să-l închidem cât de repede posibil – și nu cred că mai aveau de gând să-mi dea drumul să plec. M-am luptat să scap, dar ticăloșii au încercat să-mi dea foc. Lord Phineus, cred că ar trebui să ne așteptăm și să fim pregătiți pentru ceea ce e mai rău.

Lordul Phineus zâmbi crud.

— Presupun că ai dreptate, Sir Emerik. Ar fi bine să le anticipăm încă de pe acum acțiunile, nu-i așa?

Sir Emerik îl aprobă dând din cap.

— Atacul e cea mai bună apărare, întotdeauna – îi zise el, deși nu avea nici cele mai vagi cunoștințe de strategie militară, așa încât să-și poată cumva susține afirmația.

— Și n-ai aflat nimic despre băiat? întrebă lordul.

— Nu, nu l-am văzut și nimeni din sat n-a auzit de el.

Nu ar fi cu nimic exagerată afirmația conform căreia Sir Emerik putea fi considerat un mincinos neîntrecut, pentru că, datorită acestei abilități, Lordului Phineus i-a fost practic imposibil să-și dea seama că tocmai i se spusese o minciună gogonată.

Cei doi n-au mai schimbat un cuvânt în drumul lor spre peretele stâncii, în apropierea căruia păzeau coșul două gărzi. Bărbații erau responsabili cu supravegherea iazului dumbrăvii, dar Lordul Phineus le ordonase să vină și să păzească încă de dimineață locul în care era coborât coșul. Lucrurile nu mai prezentau siguranță și nu avea nici un rost să-și asume inutil riscuri.

— E totul în regulă? întrebă Sir Emerik, întru câtva iritat.

— Da, domnule – totul funcționează perfect, i-a răspuns cel mai înalt dintre paznici.

— Bine, acum duceți-vă înapoi și păziți iazul. Lucrurile s-ar putea în curând... precipita.

Sir Emerik nu-și ascundea un ușor sentiment de dispreț când le vorbea acestor oameni. Pentru el, deoarece nu știau să citească, nu erau decât niște persoane stupide și aproape incapabile. Pe de altă parte, Lordul Phineus îi vedea complet diferit. Gărzile care păzeau coșul reprezentau printre localnici o minoritate, un grup restrâns de oameni care puteau fi tocmiți să păstreze ordinea și liniștea în Podiș. Aceștia se aflau în slujba Lordului Phineus și, chiar dacă se bucurau de unele privilegii, era greu de spus cui ar jura credință în cazul unui conflict. Din acest motiv, lordul se gândi că ar fi bine să știe de pe acum dacă putea sau nu să conteze pe ajutorul lor.

— Domnilor, știți probabil că Muntele s-ar putea să ajungă în curând la același nivel cu Podișul, li se adresează el, primind din partea acestora un răspuns afirmativ. Dacă vom ajunge la o asemenea situație, doresc să vă însărcinez cu o misiune foarte importantă. Ați înțeles?

Ambii bărbați au încuviințat cu supunere, fără ca totuși vreunul din ei să fie absolut sigur de ce parte și-ar aduce serviciile, în cazul în care relațiile dintre cele două ținuturi ar fi devenit violente.

— Veți primi cât de curând instrucțiuni suplimentare.

Lordul Phineus așeză atent în coș sacul pe care îl luase din casa domnului Ratikan, după care urcă și el înăuntru. Sir Emerik îl urmă, dar nu foarte entuziast – deși alternativa pe care o avea la dispoziție îl neliniștea și mai mult. Nu putea să rămână în Podiș și să nu participe și el la crearea planului de război pe care îl puneau la cale Sir Philip și Lordul Phineus.

De parcă ar fi dorit să măsoare scurgerea timpului, colacul funiei ce se strângea în apropierea picioarelor lui Sir Emerik devenea tot mai voluminos, marcând astfel coborârea constantă a stâncii.

— Hai, Sir Emerik, urcă odată. N-avem timp de pierdut, se răsti Lordul Phineus.

Sir Emerik oftă, apucă strâns marginea coșului și sări înăuntru.

Era o senzație ciudată ca ei să urce și, în același timp, stânca să coboare odată cu ei – un sentiment foarte derutant pentru Sir Emerik, mai ales că avusese parte de-o zi foarte grea, pe parcursul căreia fusese legat fedeleș, i se dăduse foc la păr și, în plus, străbătuse kilometri întregi între dombrovă și sat. Așa că, în loc să admire priveliștea lumii ce se distanța dedesubtul lor, Sir Emerik se așeză pe fundul coșului și începu să se întrebe ce rol urma să joace sacul de la picioarele Lordului Phineus. Coșul balansă de câteva ori și Sir Emerik simți deodată cum i se strânge stomacul.

Lordul Phineus își coborî privirea spre Sir Emerik și se arătă dezgustat de lividitatea chipului, de părul părțit și de capul ars al bărbatului – o imagine insuportabilă, care îl forță să-și întoarcă imediat ochii.

— Dacă simți că ți se face rău, să nu te prind că vomți aici, îi zise Lordul Phineus, îndepărtându-se un pas de Sir Emerik, care se aplecă imediat peste marginea coșului și eliberă iepurii pe care îi înfulecase la han, apa pe care o băuse acolo și bagheta ce-i potolise foamea la micul dejun. Greața nu-l mai părăsi tot restul drumului și, odată coșul ajuns în vârf, Lordul Phineus plecă în grabă de lângă acesta, lăsându-l pe Sir Emerik să revină cum o putea în Casa Puterii.

Chiar și chinuit de suferință, Sir Emerik remarcă imediat activitatea febrilă ce-i cuprinsese pe locuitorii din ținut. Oamenii transportau pe cai provizii, porțile curții erau strașnic păzite, iar copiii erau duși la casele lor și încuiați înăuntru. Se pare că Sir Philip i-a pregătit pe oameni și i-a pus serios la treabă. Mă întreb dacă nu cumva asta i s-a urcat la cap.

Ajuns în fața ușii camerei principale, Sir Emerik descoperi că aceasta era închisă, iar Lordul Phineus și Sir Philip nu erau de găsit. Sir Emerik era însă convins că aceștia se aflau înăuntru și îl îngrijora faptul că nu fusese capabil să se întoarcă mai repede – pentru că nu avea deloc încredere să-i lase pe cei doi singuri.

Hotărât să insiste, ciocăni puternic în ușă, dar i se refuză intrarea:

— Pleacă!

— Domnule, sunt eu, Sir Emerik.

— O să te chem când sunt pregătit. Între timp, odihnește-te.

Sir Emerik se gândi să asculte la ușă, dar dacă deschideau brusc ușa și îl surprindeau acolo? Șovăi câteva clipe, după care o porni spre scările ce-l duceau în camera lui. Dacă stau bine să mă gândesc, am procedat perfect păstrând secretul numai pentru mine. Doar eu știu ce scrie în ultima pagină a cărții. Dacă vreau să profit cât mai mult de pe urma acestei informații, ar trebui să stau de vorbă cu Sir Philip între patru ochi.

Domnul Ratikan, foarte grăbit și infuriat, i-a adunat pe toți bărbații din dumbravă și le-a cerut să oprească lucrul și să se apuce imediat să-i repare casa. Astfel, nu mai puțin de treizeci de bărbați s-au străduit să-i consolideze pereții locuinței și să îndepărteze tavanul prăbușit al casei, de sub care au scos mobila – distrusă în cea mai mare parte. Domnul Ratikan a chemat apoi toate femeile și copiii din dumbravă și le-a ordonat să-i repare patul, scaunele și mesele.

Cu toții suferiseră în dumbravă stricăciuni la case, avarii pe care nu și le puteau repara. Unii mai țineau prin case câte o oaie sau o cușcă plină cu iepuri – adevărate comori pentru sârmanii oameni – și aceste animale se plimbau de-acum libere prin dumbravă și mâncau nestânjenite smocurile de iarbă de sub copaci. Domnul Ratikan se foia țanțoș de colo colo, lovindu-i pe oameni cu bastonul peste picioare, ori pe spinare, urlând când la unul, când la altul: „Pleacă imediat de lângă apă!” – sau, „Treci odată la treabă!”.

Așa au ajuns locuitorii din dumbravă să șușotească unii cu alții și să decidă să plece din dumbravă cu toții și să-l lase pe domnul Ratikan în grija neprețuitei lui case. Cruzimea i-a venit în cele din urmă de hac domnului Ratikan, pentru că oamenii l-au legat de un copac și l-au părăsit, lăsându-l fără mâncare și fără apă, chiar în fața casei sale. A blestemat și a plâns toată ziua, gândindu-se în cea mai mare parte a timpului ce va păți când se va întoarce Lordul Phineus și va vedea că a pierdut complet controlul asupra dumbrăvii.

În Satul Iepurilor, unii localnici scormoneau printre dărâmăturile caselor, în vreme ce alții, încercând în zadar să-și recupereze bunurile, goneau după miile de iepuri ce țopăiau pe cărările pietruite ale satului lovit de dezastru.

Dar mai era ceva, un lucru foarte ciudat, care îi neliniștea și mai mult pe săteni, deoarece nu se mai întâmplase niciodată să moară cineva în Satul Iepurilor. Era vorba de cineva din familia Mason – Gabriella Mason – care murise zdrobită sub unul din zidurile casei în care locuia. În Atherton nu existau cimitire și oamenii nu știau ce să facă cu trupul neînsuflețit al femeii. În cele din urmă, l-au dus în fața hanului, unde Maude l-a curățat și l-a acoperit cu saci.

În scurt timp, cele câteva sute de oameni din sat s-au adunat în jurul primei victime pricinuite de prăbușirea Muntelui și au păstrat tăcerea. Câțiva

iepuri au sărit pe corpul Gabriellei Mason, au adulmecat aerul în jurul lor și au continuat apoi să caute ceva de mâncare.

CAPITOLUL 18

SUNETUL OASELOR RUPTE.

Soarele scăpătase de cealaltă parte a Atherton-ului și arunca o umbră rece deasupra crestei la marginea căreia Edgar privea spre Deșert. Colțurile stâncii erau aici mai închise la culoare, iar netezimea și arcurile prelungi ale acestora le făceau aproape imposibil de apucat. Ajutat de agilitatea și aptitudinile sale remarcabile de cățărător, Edgar reuși să alunece cu ușurință și rapiditate printre filoanele și cutele acelor uriașe formațiuni stâncoase.

Însă, imediat ce își începu coborâșul, Edgar își dădu seama de o problemă la care până atunci nu se gândise: era imposibil – chiar și pentru el – să mai revină în Podiș. Fiecare metru pe care îl cobora devenea o distanță irecuperabilă, și băiețelului îi era din ce în ce mai clar că pustietatea misterioasă de dedesubt avea în curând să-i fie noul cămin. Odată ajuns acolo, nu mai avea cum să plece. Acest gând avea să-l urmărească pe tot parcursul coborârii spre acele locuri necunoscute și sumbre.

Știa că îi va fi dor de duminică și de Satul Iepurilor, dar nu la fel de mult cum va duce lipsa puținilor prieteni pe care îi avea acolo – Isabel, Samuel, Briney și Maude. Edgar nu crezuse că-i va fi atât de greu să se despartă de ei și se întrebă dacă nu cumva fusese o greșeală să-și facă prieteni.

În apropierea unei terase înguste, unde se putea odihni puțin, Edgar se răsuci brusc și zdrobi pentru a o suta oară iepurele fript pe care îl căra în buzunar. Se gândise să păstreze hrana pentru mai târziu, când va avea cu adevărat nevoie de ea, dar aceasta devenise unsuroasă, i se lipea de piele și începuse deja să-i facă poftă de mâncare. Așezându-se cu atenție pe marginea terasei – cu picioarele atârându-i în gol – luă iepurele rumenit din buzunarul bluzei și își spuse cu voce tare:

— Ar fi mai bine să-l păstrez doar în burtică, fiindcă acolo îmi e de mai mare folos.

Se ospătă apoi pe rând cu cele trei copane care mai rămăseseră din iepure și le aruncă oasele în gol, dar nu înainte de a le fi ros bine de carne. Nu-și putu astâmpăra curiozitatea de a se apleca și de a le privi cum dispar încet, cu mult înainte ca acestea să atingă solul Deșertului.

— Sper să nu fi nimerit pe cineva în cap, chicoti băiețelul, dându-și brusc seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre pericolele care l-ar fi putut pândi jos. Își încordă privirea și încercă să distingă mișcări sau rotocoale de fum pe terenul stâncos și sterp de dedesubt, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenția. După aceea însă nu mai aruncă oasele, ci le așeză într-o crăpătură din stâncă.

Mâna începea să i se vindece. Bășicile se spărseseră și prinseseră deja crustă, iar cu ochiul umflat putea să vadă destul de clar, fără să fie nevoit să-l deschidă forțat. Privind în sus, își aminti încă o dată de distanța aproape imensă pe care o mai avea de parcurs până în Deșert. După cum estimase,

coborâse deja cam o treime din versant, în aceeași perioadă de timp în care ar fi coborât complet din ținutul Muntelui, menținând o viteză similară.

Edgar era un băiat spontan, cu o voință neobișnuită și pe deplin hotărât să găsească a doua carte a lucrurilor secrete, deși nu se gândise deloc ce urma să facă în continuare, odată ce avea s-o descopere. Chiar de-ar fi găsit-o în ținuturile vaste ale Deșertului – ceea ce ar fi reprezentat în sine o mare realizare – el oricum nu ar fi putut s-o citească, și era puțin probabil să întâlnească pe cineva care să i-o descifreze. Nici măcar nu știa dacă trăiau oameni în Deșert.

Edgar își îndepărtă imediat acest gând sumbru. Exista posibilitatea să ajungă să trăiască într-o singurătate cum nu mai cunoscuse și pe care nu și-ar fi dorit-o vreodată.

Edgar și-a petrecut restul zilei coborând și lunecând printre filoane, fiind de câteva ori cât pe ce să cadă în gol. Seara se dovedi mai friguroasă decât amurgurile cu care era obișnuit el și, cu cât cobora mai mult, cu atât aerul devenea mai rece.

Odată cu lăsarea nopții, băiețelul găsi un loc unde putea să se întindă și să se odihnească: o scorbură aproape dreaptă, unde – chiar dacă n-a reușit să doarmă profund, de teamă ca nu cumva să cadă – în cele din urmă a picotit într-o toropeală revigorantă.

Dimineață avu surpriza să observe că trecuse cu mult de jumătatea versantului. După ce sorbi câteva guri de apă din săculețul de piele legat în jurul mijlocului, ciuguli puțin din oasele care îi mai rămăseseră în buzunar și porni din nou la drum.

În miezul zilei, Edgar se opri într-un loc din care trebuie să-l urmărim din nou cu atenție – întrucât ajunsese atât de aproape de Deșert, încât putea vedea foarte bine ținutul ce se întindea dedesubtul lui.

Înainte să descoperim ce-a văzut Edgar, trebuie să remarcăm că puștiul era de obicei un cățărător foarte atent, chiar și atunci când parcurgea trasee ușoare, pe care le cunoștea și pe care le străbătuse de mii de ori. Și totuși, orice alpinist ar spune următorul lucru: „Tocmai obișnuința de a fi mereu atent îți va provoca la un moment dat cele mai mari neplăceri”. Bineînțeles, poți foarte bine să nu fii deloc atent și să eviți problema unei eventuale prăbușiri renunțând complet la alpinism, scăpând astfel cu membrele întregi și perfect nevătămat. Dar, în realitate, exact copiii de genul lui Edgar au în cele din urmă parte de probleme dintre cele mai grave.

Nu-i deloc surprinzător faptul că Edgar avea să fie de îndată vrăjtit de priveliștea Deșertului – un ținut pustiu, împânzit cu roci și pietre tăioase, unde lumina și întunericul se îmbinau în umbre de mărimi și forme dintre cele mai variate, printre care băiețelul zări o agitație cum nu mai văzuse vreodată. Imaginea îl captivă pe Edgar atât de mult încât, pentru o clipă, nu mai fu atent unde-și pune piciorul – neatenție care urma să-l coste foarte scump.

În timp ce privea uimit ținutul ce se întindea sub el, Edgar își sprijini piciorul stâng pe un colț ce părea suficient de solid cât să-i susțină greutatea.

Reazemul cedă însă imediat ce se lăsă pe el și piciorul stâng îi alunecă în gol, bălângănindu-se în aer. Băiatul reuși pentru o clipă să-și mențină poziția, agățându-se bine cu mâinile de stâncă, dar degetele începură imediat să-i alunece și, nemaiavănd de ce se ține, Edgar se trezi alunecând iute pe denivelările rotunjite ale versantului.

Își zdreli bărbia și continuă să alunece din ce în ce mai repede, încercând cu disperare să se agațe de ceva, de orice.

Din fericire, ingeniozitatea și instinctul de cățărător iscusit i-au dat imediat soluția. Avea să fie ceva neplăcut, chiar foarte dureros, dar nu imposibil. Porțiunea peretelui din dreapta băiețelului era plină de crăpături și colțuri, cu ajutorul cărora și-ar fi putut încetini sau opri complet căderea – dacă ar fi reușit să se prindă de unul dintre acestea.

Luându-și inima în dinți și pregătindu-se sufletește pentru durerea pe care urma s-o suporte, Edgar scrută în viteză o porțiune a peretelui stâncos și își vârî mâna într-o mică fisură, exact la momentul potrivit.

O smucitură violentă îi provocă în tot corpul o durere dogoritoare, dar degetele îi alunecară din crăpătură și băiețelul continuă să alunece. Edgar încercă încă o dată și, din întâmplare, nimeri cu mâna într-o despicătură lungă, ce se îngusta tot mai mult pe măsură ce se prăvălea pe zidul stâncii.

Pereții găurii i se încleștară deodată în jurul încheieturii și umărul îi trosni puternic – moment în care Edgar se opri brusc, țipând și atârând în gol neputincios. Același umăr pe care Isabel aproape că i-l fracturase mai devreme cu o smochină neagră, era acum ferm lipit de peretele versantului.

Edgar își găsi instinctiv cu picioarele două puncte de sprijin, rămânând cu brațul imobilizat, înțepenit în crăpătura stâncii – fapt care avea să fie în avantajul lui, mai ales că Edgar intră imediat în șoc și închise ochii.

Puțin mai târziu, după ce se trezi, fu convins că-și dislocase umărul. Durerea ce-l săgeta de la cot și până la gât era aproape insuportabilă, iar mâna îi amortise complet – o mică binecuvântare, căreia îi era chiar recunoscător. Asta numai până când își scoase mâna din crăpătură și văzu cât era de însângerată – imagine care-l tulbură destul de mult, pentru că nu se mai lovise niciodată atât de grav. Însă, odată ce descoperi cauza pentru care sângerase atât de abundent, neliniștea i se transformă brusc în groază. Când își întoarse palma, Edgar observă că-i lipsea un deget – cel mic.

Își aminti cât de puternic i se zdruncinase corpul mai devreme, continuând apoi să cadă și lăsând probabil degetul mic în prima scorbură de care se agățase. Fusesse însă o reală binecuvântare faptul că încheietura mâinii i se prinsese strâns între pereții următoarei crăpături, întrucât aceasta îi oprise practic circulația spre palmă, îi blocase hemoragia și – având în vedere că, fără să vrea, băiețelul stătuse aproape un ceas cu brațul deasupra capului – îi salvase astfel viața.

Problemele însă nu aveau să dispară: umărul rănit nu mai putea suporta nici un fel de presiune, iar mâna – aceeași cu care atinsese pulberea din sac și

căreia îi lipsea de-acum degetul mic – atârna inertă în dreptul taliei, julită și zgâriată.

Pe măsură ce amorțeala dispărea, mâna îi palpita tot mai violent și sângele începu să picure încet din coaja groasă ce i se formase în locul degetului mic.

Edgar simțea că înnebunește de furie și frustrare, și se muștrului aspru pentru neatenția de care dăduse dovadă. O sarcină extraordinar de grea, devenise deja mult mai dificilă – întrucât era nevoit să continue coborârea fără ajutorul degetului mic, și nu era deloc sigur că va putea face acest lucru.

Privind din nou spre ținutul Deșertului – răsucire care-i provocă o durere cumplită în mână și umăr – își aminti brusc imaginea pe care o văzuse înainte să alunece pe versant și își dădu imediat seama de ce îl șocase aceasta atât de mult.

Mișcările și viermuiala de la sol nu erau ale unor ființe umane.

Pe fundalul umbrelor, se profilau zeci de urme subțiri și scânteietoare, asemenea unor frânghii verzi strălucitoare, încurcate și încolăcite unele peste altele. Din locul unde stătea, băiețelul nu putea să distingă trăsăturile creaturilor – sau ce-or fi fost ele – dar vedea foarte bine iuțeala cu care se mișcau acestea. Dedesubtul lui numără șapte astfel de viețuitoare, ce mișunau și șerpuiiau la sol, poticnindu-se sau trecând din când în când una peste cealaltă.

Dincolo de aceste ciudate animale, Edgar zări crestele neregulate ale câtorva formațiuni stâncoase și un ținut vast, absolut pustiu – de o tăcere și o imensitate înfiorătoare – un covor de roci și pământ uscat, de o primitivitate ce-i tăia băiețelului respirația.

Restul zilei se scurse foarte încet, după cum era și normal, dar Edgar cobori constant, la aproape jumătate din viteza cu care coborâse până atunci. Dacă nu ar fi trebuit să suporte durerea aceea chinuitoare, poate că i-ar fi făcut chiar și plăcere provocarea de a încerca să coboare în trei și nu în patru membre. Își reproșă amarnic faptul că nu încercase niciodată până atunci să exerseze și să se specializeze în astfel de coborâri.

Edgar, un băiețel rănit și singur pe lume, la numai cei unsprezece ani ai săi, nu și-a plâns o dată de milă și nici nu s-a arătat nemulțumit de lipsa hranei și apei – dar, de această dată, ajunsese într-o situație în care n-a putut să-și oprească următorul gând: Nu o să mai pot rezista aici încă o noapte. Sunt prea obosit să mai înfrunt și întunericul. Și totuși, gândurile de acest gen l-au stimulat în fața celor mai potrivnice situații. Viața i se împotrivi aproape la fiecare pas, obligându-l astfel să-și capete obiceiul de a găsi de fiecare dată o soluție care să-i permită să meargă mai departe. Astfel, experiențele sale modeste din trecut i-au fost de mare folos pe ultima porțiune a coborârii, traseu pe care l-ar fi străbătut fără nici un fel de probleme, dacă nu ar fi fost din nou foarte surprins în apropierea bazei stâncii.

Întunericul cuprinsese deja ținutul Deșertului, și Edgar nu mai avea decât șase metri de coborât. Băiețelul însă nu știa concret cât mai trebuia să

coboare, ci doar simțea că ajunsese destul de aproape de sol. Nu era prima dată când ajungea la baza unei stânci după căderea nopții și simțea o schimbare a temperaturii, un anumit miros și alte indicii fine, care îi stârneau imediat simțurile.

Deodată, în beznă răsună un zgomot cumplit, cum Edgar nu mai auzise vreodată – asemănător sunetului a mii și mii de oase ce trosnesc toate în același timp. Pocniturile se auzeau destul de aproape și păreau să vină de undeva de sub el. Edgar se răsuci brusc, icni cu putere și nu mai apucă să distingă nimic – pentru că în momentul întoarcerii simți în umăr o durere atât de cumplită, încât dădu drumul colțului de stâncă și se prăvăli spre pământ, parcurgând cei șase metri până la sol rostogolindu-se pe zidul neaccidentat al versantului. La contactul cu pământul, Edgar se simțit de parcă i s-ar fi dislocat toate organele interne și creierul i-ar fi explodat în zeci și mii de particule ce i s-ar fi împrăștiat în toate părțile a craniului.

Auzind din nou acel sunet oribil, mult mai aproape de data asta, Edgar închise ochii și rămase complet nemișcat.

CAPITOLUL 19

IDEEA PĂSTORULUI.

În Satul Dumbrăvii se dărarăseră multe case în urma cutremurului, dar unele rezistaseră surprinzător de bine și, în cea mai spațioasă dintre acestea, era o activitate de nedescris. Domnul Ratikan era în continuare legat de un copac și nu-i putea împiedica pe locuitorii din cele trei sate să se întâlnească pe parcursul nopții. Din Satul Oilor veniseră două femei și un bărbat, Briney și Maude reprezentau Satul Iepurilor, însă participanții cei mai numeroși erau cei din dumbravă.

Isabel ședea afară la o masă, în apropierea ușii, și împletea alături de alte două fete șnururi pentru praștii, din fâșii subțiri și mlădioase, decojite din scoarța copacilor. Devenise un fel de mică regină pentru ceilalți copii, întrucât îi îndruma în culegerea smochinelor negre și depozitarea acestora în sacii din spatele casei. Când și când, copiii i se adresau ca unei împărătese și îi cereau fel și fel de sfaturi suplimentare: Se lasă întunericul, ce facem, mai căutăm? Am găsit tot ce se putea la pomișorii de doi ani, unde să mai mergem? Mă înveți și pe mine cum să arunc o smochină neagră la fel de puternic ca și tine? Printre ceilalți copii, povestea Isabellei căpătase aproape statutul de legendă – prietenia riscantă cu un băiat alpinist, măiestria cu care folosea praștia. Unii șușoteau și erau convinși că Isabel fusese cea care distrusese casa domnului Ratikan și eliberase dumbrava de sub tirania acestuia.

Cei din casă discutau și se întrebau ce-ar putea face cu sacul plin cu otravă pe care îl aduseseră Briney și Maude, când, deodată, Wallace, un bărbat păros din cap și până în picioare, care locuia în Satul Oilor și care se săturase de atâtea discuții, spuse:

— Eu cred că ar trebui să mergem la el, dacă vrem să știm adevărul în această chestiune.

Știau cu toții la cine se referea Wallace și unde era de găsit respectiva persoană. Toți cei prezenți au fost de acord și un mic grup – format din Briney, Wallace și Charles, tatăl Isabellei – a pornit imediat spre domnul Ratikan.

— Cum merge treaba, Isabel? o întrebă tatăl ei, în timp ce pășea pragul casei.

— Foarte bine! Avem o mulțime de saci plini cu smochine negre și o să adunăm și mai multe. Iar colegele mele se pricep de minune la împletit, îi răspunse Isabel, arătând din cap spre cele două fete, care îi zâmbiră mândre. Am făcut deja douăzeci de praștii și începem să ne obișnuim să lucrăm tot mai repede.

— Ne vor trebui mult mai multe de-atât, îi zise tatăl, arătându-se ușor îngrijorat. Ce-ar fi să vă ajute la împletit și câțiva adulți?

Fetele l-au privit încruntate pe tatăl Isabellei, ca și cum părintele ar fi insultat-o îngrozitor pe regina lor binevoitoare, după care s-au uitat imediat spre Isabel, în speranța că nu vor pierde această îndatorire eroică, în favoarea adulților din sat.

— Avem suficient de multe smochine negre, îi răspunse Isabel, căutând să păstreze gloria pentru supușii ei loiali, așa că o să chem și alți copii la împletit și o să mai vorbim după aceea. Lăsați-ne răgaz de un ceas.

Cei trei bărbați au lăsat-o pe Isabel cu treburile ei și și-au văzut de drum prin dumbravă, oprindu-se puțin mai târziu la iaz, unde au băut apă în voie – întrucât paznicii își dăduseră seama de greșeala pe care o făceau: loialitatea acestora față de ținutul Podișului era mult mai puternică decât bucuria momentană pe care le-o produceau câteva smochine în plus, căpătate în schimbul muncii efectuate pentru Lordul Phineus.

Charles umplu o cană cu apă înainte de a pleca și continuă să străbată dumbrava, ajungând în scurt timp împreună cu ceilalți doi bărbați la copacul de care era legat domnul Ratikan. Susținut de frânghii, sărmanul om dormea locului, ținându-și bărbia aplecată în piept. Charles își băgă degetele în cană și-l stropi pe domnul Ratikan. Văzând că domnul Ratikan continuă să sforăie, Charles îl strigă pe nume – după care îl lovi în fluierul piciorului.

— Pleacă imediat de lângă casa mea, nenorocitul! strigă domnul Ratikan. Gâtul îi era uscat ca țărâna și bărbatul se chinui să înghită, moment în care observă cana în mâna lui Charles.

— Ce-ai acolo? întrebă domnul Ratikan, pe un ton șoptit și dogit. Nu băuse toată ziua un strop de apă și urlase până când aproape că-și pierduse glasul.

Charles îi ignoră întrebarea:

— Tu i-ai otrăvit pe cei doi oameni în dumbravă?

Domnul Ratikan își arată pe chip surprinderea – Cum de-au putut afla? – dar negă imediat acuzația și le ceru să-l elibereze. Briney se apropie și îi arată sacul.

— Știi ce se află în sacul ăsta? întrebă Briney.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspuse domnul Ratikan, cu toate că forma și mărimea sacului semănau foarte bine cu sacul pe care, din câte știa el, Lordul Phineus trebuia să-l fi dus deja în ținutul Muntelui.

Briney desfăcu sacul, având grijă să nu-i împrăștie conținutul, după care luă de pe jos un bețișor, îi cufundă unul din capete în cana cu apă și apoi în sac. Domnului Ratikan i se tăie răsuflarea la vederea prafului portocaliu ce acoperea capătul bețișorului. Briney îi dădu lui Charles bețișorul și legă strâns sacul la gură.

— Se pare că ești cam însetat, îi zise Charles, sorbind din cană și plescăindu-și sugestiv buzele umede. Vrei și tu puțină apă?

— N-am băut un strop toată ziua, răspuse el.

Charles cufundă capătul bețișorului în apă, formând în cană un mic vârtej portocaliu, după care apropie cana de bărbia domnului Ratikan, așa încât să poată sorbi din aceasta.

— Ia imediat chestia asta de lângă mine! N-o să beau pentru nimic în lume așa ceva!

Domnului Ratikan îi era de-acum foarte clar faptul că bărbații intraseră în posesia sacului plin cu frunze și pulbere din dumbravă și știau bine că el se făcea vinovat de acest lucru. De ce-a permis Lordul Phineus să ajungă sacul pe mâna unor muncitori din dumbravă?

— Te mai întreb o singură dată, îi zise Charles, retrăgându-i puțin cana din dreptul chipului. Tu i-ai otrăvit pe cei doi bărbați din satul nostru?

— Lordul Phineus e de vină! El m-a obligat să fac asta!

Celor trei bărbați nu le-a mai trebuit mult până să afle de la domnul Ratikan intențiile Lordului Phineus în privința sacului plin cu pulbere portocalie. Când au plecat spre casă, pentru a le spune și celorlalți veștile aflate, domnul Ratikan nu și-a putut opri un gând: Lordul Phineus o să fie foarte furios. Oare ce va avea de gând să-mi facă?

Ocupați cu pregătirile pentru un posibil război, membrii din grupul căruia i se alăturase Samuel se plictisiseră de curiozitatea și întrebările acestuia și uitaseră complet de băiețel. Samuel se simți ușurat când scăpă de sub privirile lor și se ascunse printre copacii înalți de la marginea crestei Muntelui, unde stătu pitit toată ziua, dorindu-și nu o dată să-și fi luat cu el o carte, pentru a-i trece timpul mai repede.

Odată cu lăsarea nopții, Samuel termină ultimele guri de apă și hotărî să pornească în căutarea unui pârâu. Se strădui să înainteze cu greu prin iarba înaltă și gălbuie, până când se sătură de efortul depus și porni din nou spre marginea crestei.

Când ajunse în cele din urmă la hotarul câmpului auriu, despărți tulpinile ierbii înalte și descoperi că se afla în apropierea apei ce se prăvălea de pe Munte, în mijlocul căreia zări o persoană.

Cu toate că lumina era destul de slabă, Samuel observă că bărbatul nu era altul decât Lordul Phineus. Acesta stătea foarte aproape de punctul de vărsare a apei ce-i unduia ușor printre genunchi și vărsa în aval o pulbere

dintr-un sac. Când goli sacul pe jumătate, bărbatul se opri, legă strâns sacul la gură și ieși din apă, pornind spre cealaltă parte a canalului.

De parcă ar fi fost o nălucă, Lordul Phineus se furișă iute prin iarba înaltă și se făcu nevăzut, lăsându-l pe Samuel să se întrebe încotro dispăruse acesta și ce avea de gând să facă.

Cei trei bărbați își continuau drumul spre casă, aplecându-se atenți pe sub crengile joase ale pomilor din dumbravă. Charles și Briney erau chiar vorbăreți, dar, pentru că Wallace nu scosese un cuvânt tot drumul, cei doi începuseră să se întrebe ce se întâmplă cu noul lor prieten – uitând probabil că acesta își petrecuse nenumărate zile pe câmpuri și pășuni, numai în compania oilor, și se obișnuise să fie o fire tăcută și gânditoare.

— Wallace, nu te simți bine? întrebă Briney.

Wallace le făcu semn prietenilor săi să se oprească.

— Charles, farsa ta cu țărâna din sac mi-a dat o idee, îi zise Wallace, scărpinându-și cu dosul palmei barba roșcată și zburlită, după care continuă:

— M-am gândit toată noaptea la lucrul ăsta, și anume cum să ne folosim de ce e în sac, fără să ne afecteze și pe noi praful ăla? Bineînțeles, ar putea fiecare să ia câte un pumn de pulbere și s-o arunce direct în fața atacatorilor, dar asta nu ar fi o armă practică.

— Așa e, răspunse Briney. Și pentru noi este o armă la fel de periculoasă, cum e și pentru dușmanii noștri. Dar, cel puțin, Lordul Phineus nu o mai poate folosi împotriva noastră, așa cum plănuia.

— Când te-am văzut însă băgând bețișorul în cana cu apă și apoi în sac, zise Wallace, m-am întrebat imediat: N-am putea să procedăm la fel și cu smochinele negre?

Briney pricepu imediat:

— O idee excelentă. Pulberea s-ar usca astfel pe smochine și le-am putea folosi apoi ca pe niște proiectile împotriva celorlalți.

Charles interveni la obiect:

— Dar niciunul dintre noi nu știe să folosească o praștie și există posibilitatea să ne lovim unii pe alții, în aceeași măsură în care ne putem nimeri și dușmanii.

Afirmația acestuia îi mai temperă lui Briney entuziasmul, dar Wallace era de neclintit:

— În cazul ăsta, trebuie să ne întoarcem cât mai repede. Fiica ta are multe să ne învețe și nu ne-a mai rămas prea mult timp la dispoziție.

Cei trei grăbiră pasul prin dumbravă, hotărâți să o găsească imediat pe Isabel și să pună la încercare ideea lui Wallace. În apropierea satului, Briney îl întrebă pe Charles dacă auzise de un băiat extraordinar, pe nume Edgar.

— Firește! Este un orfan al dumbrăvii și un muncitor foarte destoinic. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, nu prea l-am mai văzut în ultimul timp pe aici.

— A plecat să caute ceva, răspunse Briney.

— Ce vrei să spui? Ai vorbit cu el? întrebă Charles.

— Da. Și nici n-o să-ți vină să crezi încotro a plecat. Ai putea crede că te mint.

Cei trei nu știau, dar tot ce-au discutat a fost auzit și de altcineva, care se furișase în duminică în apropierea lor. După ce i-a pus la treabă pe ceilalți copii, Isabel a început să se întrebe încotro plecase tatăl ei. Fetița cunoștea duminica la fel de bine cum știa Edgar stâncile din împrejurimi și se furișă printre copaci la fel de tăcută ca o adiere de vânt. Fără să-i bănuiască nimeni prezența, fetița l-a ascultat pe Briney povestind despre întâlnirea lui Edgar cu străinul din ținutul Muntelui, despre felul în care i-a ars Edgar părul bărbatului și cum a plecat apoi prietenul ei spre ținutul Deșertului.

Isabel reveni pe furiș în sat, înainte de a i se observa lipsa.

De această dată, prietenul ei mersese prea departe. Fetiței îi era clar acest lucru și începu să se întrebe dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Edgar.

CAPITOLUL 20

CURĂȚĂTORII.

Ar putea fi dificil de înțeles la prima vedere, dar Edgar avusese parte, în egală măsură, atât de ghinion, cât și de foarte mult noroc. A fost o lovitură cumplită a sorții faptul că nimerise într-un loc unde scăpaseră și colcăiau câteva creaturi dezgustătoare, cu șiruri de dinți ascuțiți, încovoiați, și guri enorme. La fel de adevărat era și faptul că băiețelul căzuse de două ori – rănindu-se grav de fiecare dată – și ajunsese în preajma unor fiare ce pândeau îndeaproape și care ar fi fost încântate să-l devoreze.

Trebuie spus însă, că norocul lui Edgar îi întrecea cu mult ghinionul, pentru că se afla în apropiere un vânător care urmărea de ceasuri bune aceste bestii periculoase și imprevizibile. Era un bărbat cu chip sobru și cu un păr ce i se rărise în creștetul capului, dar care îi curgea lung și încâlcit peste urechi. Hainele lui negre îl ajutau să-și camufleze prezența, cu excepția nasului borcânat și încovoiat, ce i se arcură amplu spre buze. Pe vânător îl chema Vincent.

Vincent îl zări în amurg pe Edgar coborând peretele stâncos și se întrebă foarte mirat cum de reușise să ajungă la o asemenea distanță și, de asemenea, ce dorea de fapt acel străin. Nu putu de la depărtare să-și dea seama de vârsta intrusului și nu avea de unde să știe dacă acesta avea el însuși probleme, ori venea să le facă lor necazuri. Vânătorul înaintă foarte prudent și nesigur pe sine, întrebându-se dacă pericolul cel mai mare îl reprezentau creaturile pe care le vâna sau străinul ce tocmai își făcea apariția în Deșert.

După căderea spectaculoasă a băiețelului, Vincent se gândi că ar fi poate mai bine să-l lase pe intrus în voia fiarelor, dar nu-i stătea totuși în fire să accepte un act de-o asemenea cruzime. În plus, mai era și problema creaturilor propriu-zise, care își pierdeau complet simțul orientării în întuneric – și era greu de spus dacă gurile înfiorătoare ale acestora aveau să-l nimerească sau nu pe Edgar. Cel mai bine era să nu se abată de la planul pe care și-l făcuse: va omorî mai întâi cele patru fiare și va vedea apoi ce are de făcut cu străinul prăbușit la pământ.

Cele patru bestii erau ceea ce Vincent numea Curățători – viețuitoare înfricoșătoare și extrem de importante în Atherton, despre care vom avea suficient timp să vorbim mai târziu. Pentru moment, să mai zăbovim în prezența neliniștitoare a acestor jivine, fiecare având o lungime egală cu înălțimea a doi oameni maturi, cu foarte multe picioare și dinți ce clănțnesc asemenea unor oase zdrobite. Vincent omorâse Curățători în numeroase rânduri, dar, chiar și așa, trebuia să aibă grijă să nu greșească, pentru că altfel putea avea neplăceri foarte mari. Cu toate că era înarmat cu o sulită lungă, foarte bine ascuțită, aștepta întotdeauna lăsarea întunericului pentru a-și duce la îndeplinire munca dezagreabilă pe care și-o alesese.

Motivul pentru care dihăniile puteau fi atacate în lipsa luminii se datora simplului fapt că, deși înspăimântătoare vederii și sălbatice peste măsură, aceste fiare nu aveau nici măcar un dram de inteligență. Perechile multiple de picioare le permiteau să se miște foarte repede, dar nu erau într-atât de istețe încât să-și schimbe direcția imediat ce-și vedeau gâturile amenințate cu o sulită, ci își rânjeau în schimb, colții strâmbi și se năpusteau violent spre atacator, permițându-i acestuia să le străpungă fără nici o problemă.

Erau trei lucruri pe care fiecare vânător trebuia să le cunoască, în cazul întâlnirii cu aceste animale:

În lipsa unei sulite, nu există aproape nici o șansă de supraviețuire în fața unui grup de curățători. Nu pleca niciodată de acasă fără să iei cu tine o sulită sau chiar două, dacă este posibil.

Nu ataca mai mult de un singur curățător odată. Dacă întâlnești trei sau patru, aceștia se vor repezi la tine din direcții diferite și, chiar dacă vei reuși să ucizi una sau două fiare, celelalte s-ar putea să-ți devoreze din corp porțiuni pe care ți le dorești cu certitudine intacte. Cel mai bine este să-i desparti momindu-i cu ceva și să-i ataci apoi unul câte unul.

Dacă îi descoperi de la distanță – ceea ce se întâmplă deseori, întrucât sunt jivine foarte zgomotoase – pândește-i până la amurg, deoarece au un văz nemaipomenit de prost, când lumea se cufundă în beznă. De asemenea, curățătorii au noaptea probleme și cu auzul, cu mirosul și cu orientarea – deficiențe care nu fac decât să sporească șansele de reușită ale vânătorului.

Vincent urmă cu strictețe aceste reguli și reuși să scape cu ușurință de primii doi Curățători – de care n-a trebuit decât să se apropie și să-și înfigă sulita în gurile larg deschise ale acestora. Din nefericire, când Vincent s-a apropiat de a treia lighioană, afară se întunecase tot mai mult și, ca urmare, crescuseră și șansele ca vânătorul să nu-și mai nimerească ținta cu precizie. Când și-a împins sulita, aceasta a ricoșat în dreapta, rănindu-l pe Curățător și obligându-l să se zvârcolească și să urle asurzitor.

Țipătul i-a surprins atât pe ceilalți Curățători, cât și pe Edgar – care se trezise și începuse să facă la rândul lui o mulțime de zgomote. Mai întâi se auzi un strigăt și, apoi, câteva gemete, tânguiri pe care Vincent le-a bănuțit ca fiind provocate de cel de-al patrulea Curățător, care începuse probabil să-i devoreze unul din brațele sau picioarele băiețelului. Glasul lui Edgar l-a speriat însă pe

Vincent, care a înțeles îndată că în Deșert nu coborâse o persoană matură, ci un copil. Vincent nu și-ar fi putut ierta niciodată neglijența, dacă băiatul ar fi fost cumva rănit de un Curățător – posibilitate ce nu părea departe de a se împlini. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile, dacă ar fi apărut în ținutul lor un bărbat băgăreț și curios, dar sosirea aceluia băiețel nevinovat era ceva cu totul surprinzător și diferit.

Vincent trecu imediat la acțiune. Era o sarcină foarte periculoasă, deoarece Curățătorul rănit se zvârcolea violent în toate părțile și căuta să sfârtece cu dinții orice ar fi prins în gură, dar vânătorul îi curmă iute suferința, cu o serie de lovituri năprasnice aplicate direct în cap.

Ultima lighioană se îndepărtase puțin și rămăsese nemișcată în beznă. Vincent se apropie, ascultându-i atent scrâșnetul și clănțănitul dinților. Deși nu putea să-l vadă, fiara se uita direct la el și căuta să se apere, amenințând instinctiv cu dinții.

— Ce e chestia aia? întrebă Edgar, care sărise în picioare și se poziționase pe furiș în spatele lui Vincent. Glasul băiatului îl asmuți pe Curățător spre ei și Vincent trebuia să acționeze imediat.

— Ține-ți puțin întrebarea, îi zise Vincent, împingându-l pe Edgar în spate. Nu trebuie să-l las să-mi scape.

Fiara ratase atacul, dar se întorsese iute și pornise deja un al doilea atac. De această dată, Vincent era pregătit și, imediat ce îi auzi troncănitul puternic și navalnic al dinților, ținti, își împlântă sulita și termină astfel și cu ultima lighioană.

Vincent se întoarse liniștit spre Edgar. În beznă care îi înconjura nu putea să-i distingă bine trăsăturile, dar reuși totuși să vadă că băiețelul avea un ochi umflat și aproape complet închis, ca și cum ar fi primit o lovitură direct în față.

— Cum de-ai reușit să ajungi până aici? îl întrebă Vincent, uitându-se surprins spre vârful Podișului. Este ceva imposibil. N-a mai reușit nimeni așa ceva.

Edgar se așeză ostentiv. Ciotul care îi mai rămăsese din degetul mic îi pulsa violent, iar umărul îl deranja și mai mult.

— Se pare că n-ai ajuns până aici întru totul nevătămat, continuă Vincent. Când ți-ai pierdut degetelul?

Inițial, când Edgar îl văzuse pe Vincent luptându-se cu lighioanele, i se păruse un bărbat turbat și sălbatic. Dar, acum, Edgar observă că Vincent avea un chip de om bun și, în spatele nasului ce arăta ca un cârlig, băiețelul desluși în întuneric un surâs plin de sinceritate.

Edgar îi povesti lui Vincent cum căzuse în noapte, cum își rupsesse degetul mic și cum căpătase durerea sfâșietoare din umăr. Vincent îl aprobă compătimitor.

— Da, umărul ți-a ieșit din articulație. Mă lași să mă uit puțin la el? Am în acest sens ceva cunoștințe, care ți-ar putea fi de folos.

După ce Edgar își dădu consimțământul, Vincent îi ridică ușor brațul și începu să-l miște încet într-o parte și alta. Edgar țipă de durere, dar Vincent reuși să-i aducă băiețelului brațul deasupra capului.

— Întinde-te, îi ceru Vincent.

Edgar, copleșit de durere și extenuare, se prăbuși pur și simplu într-o parte. Vincent îi ținu drept brațul, îl deplasă cu grijă până când îi găsi poziția corectă și, deodată, cu suficient de multă forță și viteză, i-l împinse puternic în umăr. În momentul când acesta pocni, Edgar țipă din nou.

Edgar își pierdu cunoștința imediat ce articulația îi reveni la normal și, astfel, Vincent obținu fără probleme cele două lucruri pe care le dorea. Băiatul avea febră, pierduse sânge și organismul îi era foarte slăbit ca urmare a lipsei de apă și mâncare. Când îl ridică, Vincent se arătă foarte mirat de cât de puțin cântărea puștiul.

— Ce cauți la noi? întrebă Vincent cu voce tare, știind bine că Edgar nu-l poate auzi. Vânătorul își ridică ochii spre zidul monstruos ce se înălța până în ținutul Podișului, după care își coborî surprins privirea spre băiețelul care îi atârna neputincios pe brațe. Vincent își clătină capul. Oare chiar să fi coborât singur până aici?

Ceea ce-a urmat a fost un drum lung în noapte, o călătorie pe care Edgar și-a petrecut-o dormind nevătămat, în brațele unui bărbat din Deșert, care îl ducea într-un loc pe care nu și l-ar fi putut imagina vreodată.

CAPITOLUL 21

SURPRIZA LUI SIR EMERIK.

Odată întorși în sat, Briney, Charles și Wallace avură plăcuta surpriză de a vedea în jurul Isabellei un cerc format din doisprezece copii care ședeau pe pământ și împleteau șnururi pentru praștii. În timp ce bărbații îi priveau pe copii, doi puști se apropiară din spatele acestora, cărând câțiva saci plini cu smochine negre.

— În ultima oră, am mai făcut nouăsprezece praștii, li se adresă Isabel. Și vom munci toată noaptea, dacă vom fi nevoiți, nu-i așa? Isabel privi spre copiii strânși în jurul ei și aceștia încuviințară cu toții. Un băiețel, care nu părea să aibă mai mult de cinci ani, intră în cercul copiilor, ținând strâns între degete o mulțime de petice din piele.

— Încă douăzeci de pielicele de iepure pentru voi, spuse băiețelul, mulțumit de progresul pe care îl făcuse. Mergând în cerc, înmână peticele pe rând și copiii începură imediat să le lege de capetele șnururilor împletite, așa cum îi învățase Isabel.

— Se pot descurca și fără tine? întrebă tatăl Isabellei, luând o praștie și uitându-se atent la ea, conștient de faptul că ar putea avea până dimineață câteva sute de praștii – un număr probabil mult prea mare pentru folosul lor. Cred c-a sosit vremea să învețe și oamenii mari cum să folosească cheștiile astea.

Încântată să-i ajute, Isabel plecă îndată cu cei trei bărbați, lăsându-i pe ceilalți copii de vârsta ei cu gura căscată, de felul cum se comporta cu adulții în acele vremuri de mare pericol.

Pe tot parcursul nopții, sute de oameni veniră în dumbravă din Satul Iepurilor și din Satul Oilor. Unii își petrecură ore întregi înmuind smochinele în apă și în pulberea otrăvitoare din sac, protejându-și mâinile cu piei de oaie și umplând saci întregi de sâmburi cu crustă neagră. Sub îndrumarea și sfaturile Isabellei, aproximativ o sută de persoane învățară binișor să folosească o praștie, în vreme ce alții exersară în aruncarea smochinelor negre cu mâna, protejându-și palmele cu piei de iepure.

Odată cu revărsarea zorilor, sătenii reveniră la casele lor dărăpănate, fiecare dintre ei purtând asupra-i un săculeț cu smochine negre otrăvitoare și o praștie sau o piele de iepure. În zorii noii zile, văzură cu toții cât de mult coborâse ținutul Muntelui, care ajunsese atât de aproape, încât arborii măreți de pe marginea crestei semănau cu un zid de intimidare alcătuit din niște gârzi aflate la o aruncătură de smochină. Sătenii fuseseră cu toții de acord să stea la adăpostul caselor lor șubrede. Dacă erau într-adevăr nevoiți să iasă afară, știau că trebuie să se prefacă și să se comporte ca și cum ar fi bolnavi. Însă le era foarte greu să-și înfrâneze impulsul de a privi temători spre ținutul cârmuitorilor, teritoriu pe care nu-l văzuseră niciodată.

În Satul Oilor, Wallace, la fel ca orice cioban, își făcea griji în privința animalelor pe care le avea în pază. Era un loc liniștit, calm și plin de verdeață, întins la poalele stâncii. Trepidația pământului devenise atât de constantă, încât animalele păreau să n-o mai bage de seamă. Cu excepția dumbrăvii, era singurul loc unde îi era permis ierbii să crească, și, cu toate acestea, Wallace se învârtea nervos încoace și încolo, scărpinându-și burta păroasă și roșiatică, liniștindu-și cu blândețe animalele:

— Nu vă faceți griji. N-o să pățiți nimic. De-acum vă pot apăra mult mai bine, pentru că am învățat și eu să folosesc o praștie, le spuse el, cufundându-se în tăcere și așteptând gânditor coborârea Muntelui.

Odată cu venirea zorilor, Lordul Phineus privi destul de neliniștit peste marginea Muntelui și observă că acesta coborâse, față de seara trecută, mult mai mult decât își imaginase – fapt datorită căruia era nespus de mulțumit că-și terminase treaba la cele trei cascade cu puțin înainte de înserat.

Știa că localnicii își vor bea cât de curând cana cu apă la răsăritul soarelui și va putea apoi să le ordone tuturor bolnavilor să se țină cât mai departe de ei – căpătând astfel suficient răgaz, cât să-și impună voința asupra unei lumi ce trecea printr-o schimbare totală. Liniștit de aceste gânduri, lordul se îndepărtă agale de marginea crestei.

Lordul Phineus, Sir Emerik și Sir Philip așteptau călare undeva între Satul Dumbrăvii și Satul Iepurilor, postură ce nu-i convenea deloc lui Sir Emerik. Acestuia nu-i plăcuseră niciodată caii și, spre deosebire de Sir Philip, nici nu se obosise să învețe să călărească – fapt pentru care îl necăjea la culme lejeritatea cu care Sir Philip își strunea armăsarul.

— Suntem pe deplin pregătiți? întrebă Lordul Phineus.

— Da, domnule, absolut pregătiți, răspunse Sir Philip.

Dorind să ajungă mai aproape de cei doi, Sir Emerik se învârti de câteva ori în cerc și își opri calul cu spatele la aceștia. Crustele de pe cap și lipsa părului îl făceau să arate și mai ridicol.

— Coboară de pe cal, Sir Emerik, îi spuse Lordul Phineus. Dacă mai poți.

În timp ce se consulta și discuta călare cu oamenii, Lordul Phineus era neobișnuit de binedispus și părea mulțumit de întâlnirea cu o lume care se aflase până atunci dedesubtul său.

Sir Philip începu să-i prezinte strategia pe care o va folosi, în vreme ce Sir Emerik descălecă și ținu calul de frâu, bucuros că se afla din nou pe propriile picioare.

— Avem câte patruzeci de călăreți în dreptul fiecărui sat, începu el. Sunt cu toții foarte pricepuți în mânăuirea săbiei și au fost instruiți să atace la cea mai mică provocare.

— Foarte bine, zise Lordul Phineus. Dar s-ar putea să descoperi că ți i-am potolit eu.

Sir Philip se arătă ușor uimit:

— În cazul în care nu se vor supune la venirea noastră, oamenii mei îi vor astâmpăra fără nici o dificultate.

Lordul Phineus aprobă dând îngăduitor din cap. În sinea lui spera să nu fie necesare aceste măsuri de precauție.

— În curând, vor cerși în genunchi să le dăm apă, interveni Sir Emerik, observând nivelul scăzut al apei din canale.

Însă Lordul Phineus nu era interesat de părerea lui Sir Emerik:

— Mă gândesc că poate ar fi fost bine să-i fi învățat să citească, pentru că, uite, acum ne-ar fi fost mult mai ușor, dacă i-am fi putut avertiza în scris, nu credeți?

Umorul negru îl tulbură pe Sir Philip, dar pe Sir Emerik părea să nu-l deranjeze deloc.

— Treceți la posturile voastre, continuă Lordul Phineus. Când vom ajunge suficient de aproape cât să ne audă, trebuie să le spunem că viața lor nu se va schimba cu nimic. Vor rămâne în continuare supușii noștri și vor trebui să ne asculte, pentru că altfel vor plăti foarte scump.

Lordul Phineus urma să le dea aceste ordine sătenilor din duminică, Sir Philip celor din Satul Oilor și Sir Emerik va proceda la fel în Satul Iepurilor. Sir Emerik era mulțumit că se afla la jumătatea drumului spre postul său și că nu va mai avea prea mult de călărit.

— Sir Philip, îi zise Sir Emerik, înainte să pleci, îmi poți spune cum să strunesc mai bine fiara asta?

— Sir Philip, dă-i omului o mână de ajutor, interveni și Lordul Phineus. După ce termini și pleci spre postul tău, să treci mai întâi pe la mine. S-ar putea să-ți mai dau ceva de făcut.

Lordul Phineus își îmboldi calul și se îndepărtă în galop. Măreția cu care își călărea armăsarul ce galopa năvalnic îi dădea o prestanță ce-l înfioră pe Sir Emerik.

După ce Lordul Phineus plecă, Sir Philip se întoarse către Sir Emerik.

— Nu pot să pricep cum de n-ai reușit până acum să te deprinzi cu arta simplă de a struni un cal, îi zise Sir Philip, dând dezgustat din cap. Hai, odată! Dacă vrei să te ajut, urcă mai întâi pe cal.

— Am o idee mai bună, îi spuse Sir Emerik. Ar fi mai bine să cobori tu, pentru că am ceva de discutat cu tine. Ceva personal.

Sir Philip descălecă, exasperat și intrigat de cerința lui Sir Emerik.

— Sir Philip, ai făcut o treabă foarte bună, îl măguli Sir Emerik. Este o realizare impresionantă, aș zice.

Sentimentul însă nu era reciproc, pentru că Sir Philip își dorea mai mult ca orice să scape de Sir Emerik. Când îl văzuse mai devreme călărindu-și calul, cu părul ars și zburlit, aceasta nu făcuse decât să-i confirme bănuiala că bărbatul era un prost și nu avea ce căuta în cercul lor restrâns. Sir Emerik își pierdea tot mai mult din respectabilitate și, în curând, era convins că va rămâne pe dinafară.

— Ce ai de spus, Sir Emerik? Avem treburi foarte importante și nu am timp de pierdut.

— Am auzit o informație care cred că te-ar interesa foarte mult, îl momi Sir Emerik.

Se aflau la o înălțime de treizeci de metri de Podiș și Sir Emerik îi făcu semn să-l urmeze în apropierea crestei.

— Trebuie să păstrăm distanța de ceilalți, ca nu cumva să ne audă.

Sir Philip îl urmă destul de șovăielnic, mai mult din curiozitate. Cei doi se opriră foarte aproape de marginea crestei, la doar câțiva pași distanță.

— Ce informație ai aflat? întrebă Sir Philip.

— Când am fost ieri în sat, am găsit pagina lipsă la băiatul ăla, Edgar.

— Ce?!

Sir Emerik își urmă cu atenție scenariul pe care și-l pregătise dinainte:

— Sir Philip, știm amândoi că Lordul Phineus este mult prea puternic pentru noi. Nici eu și nici tu nu-l vom putea întrece vreodată, dar, împreună, îl putem ține sub control – sau, și mai bine, îl putem chiar înlătura de la putere.

Sir Philip n-a schițat un gest, dar și-a dat seama în acel moment că sărmanul om tânjea cu disperare după o poziție pe care nu o va putea avea vreodată. Să-l detroneze pe Lordul Phineus? Era ceva de neînchipuit și era curată nebunie să se gândească la așa ceva o persoană atât de incapabilă cum era Sir Emerik. Dar Sir Philip era un bărbat isteț și se gândi imediat cum ar putea folosi acest prilej pentru a întoarce lucrurile în favoarea lui.

— Și, ai reușit să afli ceva ce Lordul Phineus să nu cunoască deja?

Este absolut perfect, gândi Sir Emerik. E chiar mai prost decât mi-am închipuit.

— Mai întâi vreau să-mi promiți că rămâne totul între noi și că ne vom asocia împotriva lui. Ești de acord?

Sir Philip consimți, ținându-și podul palmei în capul mânerului săbiei, așa încât să-l poată aresta pe Sir Emerik imediat ce-i divulga toate datele trădării.

— Am citit pagina care lipsea și știu unde s-a dus puștiul.

De teamă ca nu cumva să-l trădeze Sir Philip, Sir Emerik își opri brusc destăinuirile. În ochii bărbatului apăruse o licărire aparte și, în plus, era ciudat că-și tot ținea mâna pe mânerul săbiei. În ceea ce-l privea pe Sir Philip, istețimea acestuia nu-i întrecuse lui Sir Emerik spiritul de observație – și își subestimase cu mult adversarul în ceea ce privea ambiția.

Sir Emerik își aplecă deodată umărul deasupra crestei.

— Ai auzit?

— Ce să aud? întrebă Sir Philip.

— Zgomotul de dedesubt. Ia te uită, sunt chiar sub noi!

Sir Philip făcu în acel moment greșeala fatală de a se întoarce și de a privi în jos, pierzându-l astfel din ochi pe Sir Emerik. În acea clipă de neatenție, Sir Emerik se poziționează iute în spatele lui Sir Philip și-l împinse violent, cu toată forța lui. Bulbucându-și speriat ochii, Sir Philip reuși să-și scoată sabia, dezechilibrându-se și încercând cu disperare să-și mențină balansul. Era însă prea târziu, pentru că Sir Emerik se avântă încă o dată spre el și Sir Philip se prăbuși cu spatele în gol.

Sir Emerik privi cum trupul bărbatului plonjă într-o parte, bătând neputincios aerul cu membrele, până când se izbi puternic de sol.

Mai am să scap de unul singur și voi deveni apoi unicul conducător.

Sir Emerik se liniști, se chinui apoi să urce pe cal și o porni spre postul care i se repartizase, unde îi așteptau ordinele patruzeci de luptători.

CAPITOLUL 22

UN BĂTRÂN CU URECHILE PLEOȘTITE.

Edgar se trezi înfrigorat până în măduva oaselor. Cu toate că era învelit cu o pătură, simțea cum frigul îl făcea ușor să dărdăie. Aerul rece din Deșert radia din pământ până spre mijlocul dimineții, când ținutul stâncos începea încet să se încălzească și puteai să mergi desculț pe afară, bucurându-te de răcoarea revigorantă din aer.

Durerea chinuitoare din umăr i se atenuase într-o palpitație difuză. În schimb, degețelul – sau, mai bine zis, locul unde fusese acesta – era o cu totul altă problemă, pentru că îi provoca o durere cumplită și îl făcea să-i simtă intens lipsa. Însă, din câte se părea, cineva îi acoperise rana cu o bucățică de pânză ponosită.

Plimbându-și ochii pe tavanul stâncos al încăperii, Edgar își dădu seama că se afla undeva sub nivelul solului și simți dintr-odată cum îl cuprinde panica. De când se știa dormise sub coroanele pomilor din dumbravă, iar acest nou loc i se părea ca un coșciug din care nu mai avea scăpare. Dacă s-ar putea

întoarce acasă, i-ar asculta cu bucurie până și urletele domnului Ratikan. Pentru prima dată în viață, băiatului îi păru rău că învățase să se cațere.

Edgar știa că nu era deloc bine să stea întins pe spate, atunci când îi venea să plângă, deoarece până și cea mai mică lacrimă i s-ar fi prelinș pe obraz direct în pavilionul urechii. Edgar își aminti de acest lucru din perioada când, copil fiind, se simțea foarte singur, după ce toți ceilalți plecau la casele lor. Își făcuse și o mică strofa, pe care o repeta privind cerul nopții printre miile de frunze ce i se legăneau deasupra capului.

Nu-i nimeni aici, doar eu și copacii, În voie mă legăn, atât cât doresc.

Nimeni nu-i aproape și nu mă zărește.

N-am de ce plânge, ori de-a mă teme.

Obișnuia să apuce de deasupra capului câte o crenguță și o legăna ușor într-o parte și alta, rostind versurile până când vântul îi usca ochii și îl cufunda în brațele somnului, obligându-l să se întindă și să uite tot ce-l neliniștise.

Întins pe spate, în timp ce mâna îi zvâcnea chinuitor și mintea îi era plină de gânduri sumbre, băiețelul începu să-și repete în șoaptă strofa, întorcându-și încet capul spre lumina ce pătrundea în cameră.

Edgar nu se afla sub pământ, așa cum bănuise inițial, ci era într-o peșteră spațioasă, iar lumina ce se strecura înăuntru și devenea tot mai intensă, era doar efectul dimineții ce se așternea pe tot cuprinsul Deșertului. Caverna era o cavitate naturală, cu tavan înalt, ce se prelungea într-un tunel lung și, după cum își imaginase Edgar, avea forma unei smochine coapte, tăiată în lungime și așezată pe orizontală. Edgar se afla în porțiunea cea mai spațioasă a grotii.

Privind spre cercul de lumină dinspre capătul îngust al camerei și întrebându-se cum ar putea să scape, Edgar zări la intrare o siluetă întunecată ce se apropia încet de el.

În timp ce inima îi bătea nebunește și simțea în urechi un clipocit deranjant, Edgar își țintui încă o dată privirea în tavan, răstimp în care străinul se apropie și se opri la picioarele patului.

— Nu ești obișnuit cu frigul, se auzi vocea bărbatului, care îl înveli pe Edgar cu încă o pătură.

Edgar riscă și își miji ochii așa cum fac copiii atunci când vor să dea impresia că dorm. Îi fu însă suficient ca să vadă prin desigurul genelor și pâcla apoasă a ochilor.

Bărbatul stătea deasupra lui Edgar. Băiatul nu-i putea distinge trăsăturile chipului, dar se simțea neobișnuit de confortabil în prezența străinului. Simțea adeseori apropierea pericolului și, chiar dacă acum tremura vizibil, se simțea totuși liniștit.

Edgar clipi de două-trei ori și privi direct în ochii bărbatului aplecat deasupra lui.

— Așadar, te-ai hotărât să te trezești, eh? îi zise străinul. Chiar începusem să mă întreb dacă nu cumva căderea ți-a venit de hac în cele din urmă.

— Tu cine ești? șopti Edgar.

— Vincent. Ne-am întâlnit seara trecută, deși înțeleg foarte bine de ce nu-ți mai amintești. Erai într-o situație, hai să-i spunem, destul de neplăcută.

Edgar își aminti de momentul prăbușirii și îl recunoscuse imediat pe bărbatul care venise în apropierea lui când se trezise.

— Unde mă aflu?

Vincent își lungi capul și privi interiorul camerei stâncoase, după care se uită la băiețel ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze.

— Aici locuiesc eu. Este singurul loc unde Curățătorii nu pot să intre. Îngrozitoare creaturi.

Curățătorii. Edgar își aminti de lighioanele înfiorătoare pe care le văzuse în întuneric. Crezuse că sunt doar născociri ale coșmarurilor sale.

— Ce sunt fiarele alea?

— Văd că ai multe întrebări! Am și eu una și cred că a venit acum și rândul meu.

Vincent își avea îndoielile sale în ceea ce privea apariția unui străin în Deșert.

— Tu de ce-ai venit aici? întrebă Vincent încruntându-și sprâncenele. Și cum ai reușit să cobori?

Edgar dădu să-i răspundă și, exact în acel moment, atenția le fu atrasă de un zgomot pe care cineva – sau ceva – îl făcea în afara peșterii. Câteva umbre unduiră pe zidul din apropierea luminii de la intrarea în grotă și Edgar simți dintr-odată cum îl cuprinde neliniștea.

— Ziceați că fiarele alea nu pot să intre aici!

Edgar încercă să se ridice în capul oaselor și tresări îndurerat imediat ce se sprijini în brațul rănit. Dar, spre ușurarea băiețelului, silueta ce se apropia se dovedea a fi a unei ființe umane.

— Ah, Vincent! Pe unde ai umblat toată noaptea? îi strigă străinul. Mi-am făcut griji pentru tine. Sper totuși să ne fi adus ceva de mâncare. Umblu pe afară dinainte de ivirea zorilor și acum sunt convins că...

Bărbatul se opri îndată ce se apropiase suficient de mult, cât să-l vadă pe Edgar întins pe pat. În răstimpul unei pauze îndelungate, străinul nu făcu decât să-l privească uimit pe băiețel. Era un om în vârstă, o persoană bătrână, cum Edgar nu mai văzuse niciodată până atunci și, în timp ce acesta privea fix în ochii puștiului, Vincent întrerupse tăcerea, lămurindu-l scurt:

— În timp ce vânam, l-am văzut coborând peretele stâncii.

Bătrânul avea nasul mare și rotund, cu urechi proeminente, ce-i atârnavă clăpăuge de capul acoperit cu păr cărunt. Când Vincent i-a răspuns, bătrânul l-a privit uimit, parcă nevenindu-i să creadă, întorcându-și capul atât de repede, încât urechile i-au fâlfâit de câteva ori într-o parte și alta. S-a uitat apoi la Edgar cu doi ochi căprui și senini, ce păreau mult prea tineri pentru chipul pe care îl întregeau.

— Cum te cheamă? întrebă el, vădit interesat atât de persoana din fața lui, cât și de modul în care ajunsese aceasta în Deșert.

— Edgar.

Liniștea a fost deodată întreruptă de răsuflarea profundă a bătrânului, care și-a întins mâna și l-a apucat pe Vincent de braț.

— Lasă-ne singuri, îi spuse el. Vincent plecă fără să obiecteze și, odată ajuns la ieșirea din peșteră, bătrânul îi strigă: și adu-ne două farfurii cu Negru și Verde.

După ce Vincent a ieșit, bătrânul a traversat încăperea și a revenit în apropierea patului cu un scaun pe care să șadă. Era vizibil mișcat de puștiul plâpând din fața lui: de ochiul umflat al acestuia, de degetul care îi lipsea, de corpul atât de subțirel al puștiului, încât se simțea chiar jenat de sine însuși și de faptul că era un om cu o greutate normală.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred cum de-ai putut ajunge până aici, îi spuse el plin de compasiune. Era genul de om energetic și vioi, căruia îi plăcea să-și consume energia îndeosebi prin intermediul graiului. Și, astfel, următoarele cuvinte surprinzătoare, le-a exprimat exact așa cum îi stătea în obicei – rostindu-le iute și stângaci, copleșit de emoții:

— Edgar, sunt eu. Nu-ți mai aduci aminte? Eu te-am adus aici cu mulți ani în urmă. Sunt eu „Luther... dr. Luther Kincaid.

Cei doi s-au privit tăcuți și contrariați, dar fiecare din motive complet diferite. Edgar nu putea să creadă că era posibil așa ceva. Oare acesta să fi fost bărbatul a cărui amintire o păstrase vie în mintea lui? Ce căuta în Deșert? De ce îi stărnise apariția acestuia un amestec atât de ciudat de sentimente? Supărare: Cum de-a fost atât de aproape și m-a lăsat singur vreme atât de îndelungată? Cum de-a putut să mă îndrume pe căi atât de primejdioase? Nesiguranță: Nu numai că nu ține la mine, dar se pare că a dorit cu orice preț să mă omoare! Bucurie: în sfârșit, l-am găsit. Se vede însă că ține la mine și trebuie să aibă grijă de mine.

Și, în ceea ce-l privea pe eminentul și dificilul dr. Kincaid, acesta era copleșit de un cu totul alt val de sentimente și întrebări. Surprindere: Cum de-a fost capabil să coboare până aici? Este ceva imposibil și, totuși, iată-l în fața mea, în carne și oase. Bucurie: E viu și nevătămat – doar puțin rănit și foarte slăbit, dar e totuși în viață. Vinovăție: O să mă urască de moarte, pentru ce i-am făcut. Chiar m-aș mira să nu mă urască. Cum aș putea să-i explic?

— Vino cu mine, Edgar, îi spuse dr. Kincaid. Hai să mergem pe afară, unde e cald și plăcut și unde poți să mănânci ceva. Avem la dispoziție toată ziua să discutăm.

Dr. Kincaid îl ajută pe Edgar să se ridice și băiețelul se zbatu să iasă cât mai repede de sub pături.

— Te rog, vrei să-ți pui asta?

Luther îi confecționase iute un bandaj pentru braț și întâmpinată ceva dificultăți în a-i imobiliza băiețelului brațul, deoarece nu-i dispăruse încă durerea din umăr. Cu toate că umărul nu-l mai deranja suspendat în bandaj, alinarea de care avea parte nu făcea decât să-i reamintească faptul că palma îl

durea și mai pătrunzător. Dr. Kincaid încercă să-i îndrepte băiețelului atenția spre lucruri mai pozitive.

— Te-ai făcut băiat mare! îi spuse Luther, văzând că Edgar era aproape cât el de înalt și dându-și seama pentru a mia oară că, de fapt, el era un bătrân foarte scund.

— Tu ești cu adevărat? întrebă Edgar cu lacrimi în ochi, încercând să-l înțeleagă pe bărbatul care tocmai reapăruse în viața lui.

Dr. Kincaid îl liniști pe Edgar și îl luă de umăr, lăsându-se îndată copleșit de emoții. Adevărul fie spus, era un bătrân sentimental, așa că l-a îmbrățișat pe Edgar cu aceeași dragoste cu care un bunic își îmbrățișează nepotul pe care nu l-a mai văzut de ani de zile.

Revederea neobișnuită și tulburătoare dintre cele două suflete avea să se prelungească pe tot parcursul dimineții, așa încât să înțeleagă amândoi de ce și pentru ce s-au întâmpnat toate acestea.

CAPITOLUL 23

O FARFURIE CU NEGRU ȘI VERDE

— Hai, Edgar... nici nu-ți poți închipui ce mâncare bună avem aici. Și avem apă din belșug! Pentru că aici nu folosește nimeni apă, în afară de mine și de Vincent. Eh, ce zici?

Se înțelege de la sine că Edgar era foarte impresionat. Odată ce-au ieșit afară, dr. Kincaid n-a mai pierdut vremea și l-a invitat pe băiețel să se așeze la masă. Edgar nu mai văzuse niciodată mese și scaune din lemn negru, fapt pe care dr. Kincaid l-a remarcat imediat și a căutat să-i astâmpere puștiului curiozitatea:

— Sunt multe lucruri cu care nu ești obișnuit, îi zise el, neștiind când și cum să-i explice toate noutățile și ciudățeniile celei mai de jos lumi din Atherton. Avem în deșert câteva lucruri neobișnuite, pe care ți le voi explica la momentul potrivit, întrucât nu cred că acesta ar fi modul cel mai potrivit pentru a începe o astfel de conversație.

Dr. Kincaid îi urmări privirea băiețelului, care își ridicase ochii spre vârful peretelui stâncos, ce se înălța mult în aer.

— Întotdeauna iau micul dejun afară, așa încât să privesc lumea de sus și să mă întreb ce se întâmplă oare acolo.

Masa și scaunele erau așezate pe o porțiune dreaptă de pământ, împrejmuită de stânci uriașe – fiecare cam de mărimea casei domnului Ratikan – ce-l străjuiau pe Edgar asemeni unor ouă diforme, ale căror vârfuri se înălțau spre cer în toate direcțiile. Bolovani ușor distanțați arătau ca un gard strâmb, ridicat la întâmplare de câțiva giganți. Aglomerarea stâncoasă era străbătută de-o cărare ce cobora dincolo de marginea acesteia – întrucât căminul doctorului Kincaid se afla mult deasupra nivelului solului. În spatele stâncilor, intrarea în peșteră era întunecată – de parcă s-ar fi cufundat într-un somn profund și dorea să nu fie deranjată.

În mijlocul mesei se afla un vas plin cu apă, iar Edgar și dr. Kincaid s-au așezat în fața câte unei mari căni din lemn. Edgar însă nu era foarte sigur dacă

organismul său putea asimila o cantitate atât de mare de apă, așa că începu să soarbă încet din cană, savurând răcoarea, limpezimea și abundența apei – care îi trezi instantaneu toate simțurile. Sorbi și înghiți lacom câteva guri de apă, permițându-și chiar și luxul de a-și introduce degetul în cană și de a forma mici vârtejuri ce clipeau cristalin. Amuzându-se o perioadă în acest fel, Edgar – trezit parcă dintr-un vis acvatic – observă cu surprindere cana goală și își îndreptă imediat atenția spre dr. Kincaid.

În mintea băiețelului zburdau în voie zeci de gânduri și îi era dificil să aleagă unul dintre acestea. Dr. Kincaid părea să aibă și el o problemă similară, așa că și-a întins brațul, i-a luat cana și a umplut-o, cufundând-o în vasul cu apă, după care a așezat-o înapoi în fața lui Edgar.

— Cred că ar trebui să vă spun cum am ajuns aici și motivul pentru care am venit, începu Edgar șovăielnic. Totul a început datorită unei amintiri pe care o aveam în legătură cu un obiect ascuns undeva în stâncă, un lucru pe care am încercat să-l găsesc de multă vreme.

— Da, e vorba de carnetelul pe care ți l-am lăsat! l-a întrerupt dr. Kincaid. Ți-ai amintit de micuța noastră conversație și ai găsit caietul imediat ce acesta a ajuns la tine, așa cum am și sperat.

Simțindu-se în acel moment foarte mândru de el însuși, dr. Kincaid își dădu brusc seama de implicații:

— Ceea ce înseamnă că Muntele a coborât cu adevărat, nu-i așa?

Edgar îi confirmă:

— Da, însă am găsit cartea înainte, pentru că urcam și o căutam zilnic în crăpăturile peretelui stâncos.

Informația băiețelului a venit ca un trăsnet pentru dr. Luther Kincaid. Nu-și imaginase că băiatul își va risca viața și va porni cu adevărat în căutarea cărții pe care i-o ascunsese.

— Așadar, te-ai cățărât pe Munte, ai găsit cartea și apoi ai coborât până aici?

— Nu, mai întâi a trebuit să mă duc până în ținutul Muntelui, ca să caut pe cineva care să mi-o citească. De-abia după aceea am venit aici, pentru a găsi a doua carte a lucrurilor secrete.

Dr. Kincaid era devastat. Îl trimisese pe sărmanul copil pe un drum foarte primejdios.

— Credeam că vei aștepta până va coborî Atherton-ul și nu m-am gândit o clipă că vei pleca tu în căutarea cărții! Trebuia să o găsești ascunsă în scorbura cu simbol numai după coborârea Muntelui, nicidecum înainte. Ascunderea cărții a fost o nesăbuintă din partea mea. Se pare că am făcut o mare greșală să-ți las această...

Glăsuț i se pierdu încet și dr. Kincaid începu să-și frece lobul urechii între arătător și degetul mare.

— Edgar, să știi că te-am adus în Atherton pentru că țin la tine și pentru că era locul unde puteai trăi în deplină siguranță, în toată această perioadă în care am stat despărțiți, n-am încetat o clipă să mă gândesc la tine și am fost

sigur că, într-o bună zi, ne vom reîntâlni. Însă nu mi-am închipuit că această zi avea să vină atât de curând.

— Cum rămâne cu a doua carte a secretelor? E la dumneavoastră? întrebă Edgar.

— Nu știu despre ce vorbești. Eu n-am scris nimic despre așa ceva.

Edgar luă din buzunarul din față ultima pagină a cărții. Foaia, zdrențuită și mototolită, era totuși lizibilă.

— Dar scrie chiar aici! insistă Edgar. Tocmai de aceea am venit – să găsesc și cealaltă carte a secretelor. Poate că nu vă mai amintiți...

Dr. Kincaid luă pagina din mâna lui Edgar, o netezi pe genunchi și, după ce o citi cu atenție, i-o înmână băiețelului înapoi.

— Acum v-ați convins! continuă Edgar. De-aia sunt aici... să găsesc cartea.

Dr. Kincaid știa că l-ar putea răni pe băiețel prin ceea ce avea să-i spună, așa că ezită:

— Edgar, cine ți-a citit pagina?

— De ce mă întrebați?

Edgar nu-și închipuise o clipă că bărbatul de la han l-ar fi putut minți.

— Îmi pare rău, îi răspunse dr. Kincaid. Eu nu te-aș fi îndrumat pentru nimic în lume să cobori aici, în căutarea unei cărți. Este ceva extrem de primejdios. Nici acum nu-mi vine să cred că ai reușit. Ar trebui să fii mândru de această realizare! Ai reușit ceva ce nu cred că va mai izbuti cineva vreodată – nici măcar dr. Harding! Ai coborât până aici. Ai reușit să mă găsești!

Dr. Kincaid îi zâmbi și își vântură brațul prin aer.

— În orice caz, să știi că am o mulțime de secrete și ți le voi dezvălui pe toate. De-acum, fiind împreună, avem la dispoziție tot timpul din lume.

Edgar încremenise. Se autoexilase în Deșert, își pierduse un deget pe parcursul coborârii și nu va mai vedea niciodată dumbrava și nici pe Isabel, Samuel, Briney sau Maude – și, cu aceste gânduri, l-au podidit din nou lacrimile.

— Ce scrie pe foaie?

Dr. Kincaid se gândise între timp ce să-i spună băiețelului și găsise răspunsul cel mai potrivit.

— Edgar, îți promit, o să afli tot ce scrie în pagină. Dar, te rog, ai încredere în mine – e mai bine să mai aștepți puțin. Consider că e mai nimerit să-ți arăt ce scrie acolo și, deocamdată, nu pot face acest lucru.

Edgar își șterse ochii înlăcrimați. Faptul că nu își înăbușise plânsul îl făcea să se simtă mai bine și, deodată, îi trecu prin minte gândul că lucrurile ar fi putut ieși mult mai rău. Ar fi putut foarte bine să-și piardă brațul în întregime, ori să nimerească direct între fălcile fiarelor care mișunau pe pământul Deșertului. În plus, se afla de-acum în compania persoanei care scrisese cartea numai pentru el. Călătoria pe care o începuse cu atât de multă vreme în urmă, ajunsese, în multe privințe, la final.

Scărpinându-și cu bandajul vârful nasului, Edgar inspiră profund și îi adresează întrebarea pe care până atunci se temuse să i-o adreseze:

— Dr. Kincaid, dumneavoastră sunteți tatăl meu?

Dr. Kincaid știa că era inevitabilă această întrebare și, la auzul ei, simți totuși că nu-i era deloc ușor să răspundă.

— Din păcate, nu, Edgar, îi zise el. Dar m-am străduit să mă port ca un părinte. Știu că te-am pus într-un mare pericol, însă, crede-mă, n-am intenționat nici o clipă acest lucru. N-am urmărit decât să te protejez, întrucât știam că vei fi mult mai în siguranță în duminică, în grija domnului Ratikan, decât dacă ai fi locuit în Deșert, în preajma acelor fiare care pândesc la tot pasul. Speram să rezolv până acum problema Curățătorilor, dar am dat greș în eforturile mele de a-i controla. Îmi pare rău, Edgar.

Edgar simți regretele sincere ale bătrânului. Era adevărat că informațiile din cartea misterioasă a acestuia îl trimiseseră pe Edgar într-o călătorie foarte riscantă, însă băiețelul, spre marea lui surpriză, începea să se simtă din ce în ce mai bine în preajma doctorului Kincaid și devenea tot mai mulțumit de această nouă turnură a sorții.

— Nimeni nu se poate cățara mai bine ca mine, se laudă Edgar. Eu sunt cel mai bun.

Remarca părea să-l fi reînșuflețit pe dr. Kincaid, care îl îndemnă pe Edgar să continue.

— Dacă nu mi-ați fi lăsat cartea, mi-aș fi petrecut întreaga viață în duminică, unde m-ar fi chinuit zilnic domnul Ratikan. Îmi place la nebunie să mă cațăr. Chiar în clipa asta m-aș duce la peretele stâncii și aș începe să-l escaladez, dacă n-ar fi creaturile alea și chestia asta, spuse băiețelul, aruncându-i mâinii sale o privire nostalgică. Mi-ați dăruit un lucru destul de ciudat, care n-a dus la rezultatele la care probabil vă așteptați, însă acesta mi-a oferit totuși o aventură la care alții nu pot decât să viseze.

Dr. Kincaid zâmbi ușurat, ca și cum tocmai ar fi scăpat de-o povară copleșitoare. Edgar i-a spus apoi tot ce s-a întâmplat în lumea de deasupra și bătrânul l-a ascultat foarte atent. Băiețelul i-a povestit despre Lordul Phineus, despre sacul plin cu otravă, despre duminică, despre Satul Iepurilor, și așa mai departe, oprindu-și șirul amintirilor cu puțin înainte de aflarea veștii că există o a doua carte a secretelor – moment în care Vincent apăru pe potecă, ducând în mâini o tavă.

— Ahhh... uite că ne-a sosit și micul dejun, observă dr. Kincaid. Cred că o să-ți placă foarte mult ce avem aici.

— Deja v-ați și împrietenit? întrebă Vincent, punând pe masă două farfurii acoperite cu pânză și întorcându-se apoi imediat spre dr. Kincaid:

— Văd că deocamdată nu i-ai spus.

— Ce să-mi spună? întrebă Edgar.

Dr. Kincaid îl fulgeră din priviri pe Vincent, dar îi vorbi așa cum o fac doi vechi prieteni, atunci când împărtășesc amândoi un secret.

— Tu n-ar trebui să pleci la vânatoare? Este deja destul de târziu.

Vincent îi zâmbi cu subînțelele doctorului Kincaid și porni spre peșteră, de unde ieși câteva clipe mai târziu, având la spate două sulite.

— O să mă întorc înainte de lăsarea întinericului, pentru că azi nu mai vânez nimic. Am vânat aseară destul.

Imediat după plecarea lui Vincent, dr. Kincaid își frecă palmele nerăbdător și dezveli teatral ambele farfurii.

În farfuria din fața lui Edgar se aflau două produse: unul negru și cărnos, ce nu aducea cătuși de puțin cu carnea de iepure sau de oaie; celălalt arăta ca o bucată mare de budincă verde și semăna foarte bine cu ceea ce văzuse Edgar că eliminau pe nas bolnavii din dumberavă, atunci când smochinii de trei ani nu erau tăiați la timp.

Dr. Kincaid luă cu mâna carnea din farfurie, îi cufundă unul din capete în budinca verde, o ridică spre băiețel, ca și cum ar fi înălțat un pahar și s-ar fi pregătit să țină o urare, și mușcă o îmbucătură atât de mare, încât Edgar se miră cum reușise totuși bătrânul să nu se înece cu ea. În răstimpul în care dr. Kincaid își terminase aproape toată mâncarea, Edgar nu schițase o mișcare.

— Hai, Edgar, mănâncă. Sunt convins că o să-ți placă, îl îndemnă el cu gura plină, mestecând cu poftă acel terci cleios, imbold prin care nu reuși decât să-i sporească puștiului dezgustul pentru mâncarea pe care o avea în față.

Edgar nu se mai simțise de multă vreme atât de infometat – ceea ce nu era deloc un lucru de neglijat, având în vedere că suferise mai toată viața de foame. Șovăielnic, Edgar ridică bucata de carne și dădu să muște, dar dr. Kincaid se încruntă și îl dezaprobă verbal, arătându-i puștiului că trebuie mai întâi s-o combine cu budinca verde.

— Dintr-un singur motiv i-am dat mâncării denumirea de Negru și Verde, îi zise el. Acestea două se combină perfect și ar fi păcat să le mănânci separat.

Edgar a fost cât pe ce să-l întrebe ce erau bucatele acelea negre și verzi, dar ceva îi spunea că era mai bine să nu afle. Urmând exemplul doctorului Kincaid, Edgar înmuie carnea în budincă și descoperi în scurt timp că era o combinație foarte gustoasă – sărată și dulce în același timp, mult mai sățioasă decât tot ce mănucase până atunci.

În timp ce puștiul își savura bucatele negre și verzi din farfurie, dr. Kincaid știa că nu-i mai rămânea decât să înceapă să-i povestească lui Edgar despre lumea în care trăia. A fost dificil la început, întrucât dr. Kincaid s-a folosit de noțiuni și termeni pe care Edgar nu-i putea înțelege: microștiință, biomecanică, ADN, metalurgie și mașini. Întrucât dr. Kincaid părea să-i vorbească într-o limbă complet necunoscută, Edgar se întinse plictisit pe spătarul scaunului.

— E foarte gustoasă carnea asta, din ce e? schimbă Edgar subiectul, înghițind ultimul dumaticat, fără a fi înțeles o iotă din i lămuririle doctorului Kincaid.

— Din Curățători – din fiarele alea care erau cât pe ce să-ți vină de hac noaptea trecută.

Edgar râse cu poftă și-l înveseli atât de mult pe dr. Kincaid, încât acesta continuă pe același subiect:

— Adevărul e că sunt creaturi extraordinare – invenția aceleiași minți care a creat și Atherton-ul.

— Dumneavoastră ați creat Atherton-ul? întrebă Edgar, forțându-i lui Luther un zâmbet trist.

— Nicidecum. Această lume e mult prea complicată și de neînțeles, chiar și pentru mine.

Dr. Kincaid era cât pe ce să înceapă să-i explice originea Atherton-ului în termeni științifici, dar reuși să se oprească. Trebuie să vorbesc cât mai simplu, așa încât să mă înțeleagă și să nu-l sperii.

— Edgar, hai să-ți explic în felul următor. Tu nu te-ai născut în Atherton, ci într-un cu totul alt loc. Nu are importanță unde se află acest loc, întrucât nu te mai poți întoarce acolo – și, te asigur, nici nu ți-ai dori să te întorci.

Cu toate că nu sunt tatăl tău, sunt totuși protectorul tău și nu aș fi fost de acord să vii în Atherton, dacă nu ți se permitea să locuiești împreună cu mine.

— Nu înțeleg, spuse Edgar, simțind că va mai repeta acest răspuns în răstimpul în care îl va asculta pe dr. Kincaid.

— De acolo de unde vii tu, copacii au dispărut aproape în întregime. Îți poți închipui un loc atât de diferit de dumbrava în care ai trăit până acum? Aerul e foarte murdar și sufocant. Sunt oameni care încă trăiesc acolo – chiar foarte mulți – dar nu mai e aceeași lume frumoasă de odinioară. Dacă vrei să știi, locul respectiv poartă numele de Planeta Întunecată și se află mult mai aproape decât îți imaginezi.

— Cum am ajuns aici? Cum de-am ajuns cu toții aici? Și de ce nu-mi amintesc nimic de viața pe care am trăit-o înainte de Atherton?

Dr. Kincaid i-a răspuns folosind termeni pe care Edgar nu a putut să-i priceapă. I-a vorbit despre computere, despre mecanisme automate și despre ceva numit al treilea val – până când Edgar a clătinat nedumerit din cap. Referirile la știință, la televiziuni, la zgârie-nori, la poluarea produsă de automobile n-au făcut decât să-i provoace puștiului o stare de confuzie. Din câte se părea, sârmanul dr. Kincaid nu putea găsi un mod de exprimare cât mai simplu.

— Încercați din nou, îi sugeră Edgar. Gândiți-vă că sunteți un băiețel, ca și mine. Poate o să vă fie mai ușor așa.

Înainte de a continua, dr. Kincaid se gândi o clipă la această recomandare.

— A existat o vreme când, împreună cu un grup de savanți – persoane foarte învățate, care caută să rezolve fel și fel de probleme – ne-a venit ideea construirii unei lumi noi, în care oamenii să poată avea o viață complet diferită de cea cu care se obișnuiseră pe Planeta Întunecată. După o muncă îndelungată, în cele din urmă am descoperit că nu făceam decât să ne învărtim

în cerc, fără să ajungem la vreun rezultat. Dar am reușit să găsim pe cineva care ne putea ajuta.

Bătrânul sorbi o înghițitură de apă și cufundă apoi cana în vasul de pe masă.

— Era vorba de un băiețaș, un copil foarte isteț, orfan ca și tine, Edgar. Numele său era Max.

Edgar își dădu seama că destăinuirea făcea probabil parte din povestirea pe care Samuel i-o citise în cartea lucrurilor secrete.

Gândul la acel băiețel părea să-i însenineze chipul doctorului Kincaid, însă Edgar se simțea ușor îndurerat – deoarece pricepuse îndată că era orfan în două lumi, nu doar într-una.

— La început îi spuneam cu toții Max, continuă dr. Kincaid. Dar foarte curând aveam să-i spunem numai dr. Harding.

— În glumă? Pentru a-l ajuta să nu se simtă stingher în mijlocul vostru?

— Nu, ce-am vrut să spun este că era mult mai iscusit decât noi în a repara și a crea tot felul de lucruri.

Dr. Kincaid devenea tot mai priceput în folosirea unor cuvinte pe care Edgar putea să le înțeleagă.

— Ce anume îl făcea pe Max să fie atât de deosebit? întrebă Edgar.

— Drept să-ți spun, când băiatul a împlinit vârsta de douăzeci de ani, niciunul din noi n-a mai reușit să priceapă în totalitate la ce lucra Max.

Dorind să-l ajute pe Edgar să înțeleagă mai bine acest lucru, doctorului Kincaid îi veni o idee prin care îl putea lămuri foarte ușor.

— Pe Planeta Întunecată există un lucru ce poartă numele de avion. Edgar, știi ce este un avion?

În speranța că ar putea ști, Edgar se gândi o clipă, dar își dădu imediat seama că n-are habar și dădu din cap în semn că nu.

— Avioanele, creații ale oamenilor, sunt aparate cu care poți zbura prin aer. Aceste mașinării sunt foarte complicate, iar multe dintre ele sunt de câteva ori mai mari decât stâncile din jurul nostru. La construirea unui astfel de aparat lucrează sute de oameni și fiecare dintre ei se ocupă de realizarea unei mici porțiuni din avion – pentru că nu poate nimeni să-l construiască de unul singur. Fiecare muncitor știe foarte bine ce are de făcut în propriul domeniu de activitate, dar niciunul nu știe să construiască avionul în întregime. Ar fi mult prea multe informații pentru o singură persoană.

Nu era foarte sigur că băiețelul îl înțelegea în totalitate, dar, bănuind că se descurca destul de bine, dr. Kincaid continuă:

— Edgar, imaginează-ți acum ceva mult mai complicat decât un avion, un lucru atât de complex încât, pentru crearea acestuia, ar fi nevoie de mii de oameni inteligenți care să lucreze împreună și să creeze un lucru extraordinar. În plus, încearcă să-ți închipui că această minune este creația unei singure persoane, un om care a proiectat-o în cele mai mici amănunte, înainte să împlinească vârsta de treizeci de ani. Dacă îți poți imagina toate astea, atunci vei înțelege de ce am început să-i spunem lui Max, dr. Harding.

— Înseamnă că dr. Harding a creat Atherton-ul, nu-i așa?

— Într-un cuvânt: da. Însă au apărut... câteva complicații.

— Ce complicații?

Dr. Kincaid se gândi o clipă, înainte să răspundă.

— Hai să spunem că dr. Harding nu era întru totul normal și avea oarece... probleme.

— Ce probleme?

Nu mai avea rost să se ascundă, pentru că, mai devreme sau mai târziu, puștiul tot ar fi aflat adevărul.

— Edgar, dr. Harding era ceea ce am putea numi un „savant nebun”. Ne-a ascuns foarte multe lucruri – pe unele, de-acum le cunoaștem, pe altele, nu. Mi-e teamă că, de aici înainte, povestea devine oarecum tristă. Vrei să continui?

Edgar nici că și-ar fi putut dori altceva – poate doar cu excepția unei noi porții de Negru și Verde – și, astfel, dr. Kincaid a început să-i dezvăluie misterul ce-l învăluia pe dr. Maximus Harding.

CAPITOLUL 24

MUNTELE NU MAI EXISTĂ

— Isabel.

— Da.

— Ești pregătită?

— Da, tată, sunt gata.

Pipăindu-și săculețul cu smochine atârnat la șold, fetița aruncă o privire luminii ce se strecura pe sub ușa cămăruței.

— Rămâne așa cum am vorbit, da?

Isabel încuviință:

— O singură lovitură, după care fug și mă sui imediat în pom. Charles își încurajă fetița apropiindu-o de el și gândindu-se în sinea lui că poate nu era deloc bine să o lase să iasă din casă.

Când au ieșit, cei doi au găsit satul complet pustiu, cufundat într-o liniște sinistră, ce-i tăia Isabelei respirația.

Copiii fuseseră trimiși să se ascundă printre crengile copacilor din dumbravă și nu se mai auzea sunetul familiar și cristalin al glasurilor acestora. Isabel se întrebă dacă ducea cu adevărat dorul acelor sunete, dar își dădu imediat seama că nu era vorba de asta. Era o tăcere mai mult înnebunitoare decât liniștitoare – era sunetul tăcut al unei lumi ce urma să cadă pradă uscăciunii.

Nu existase zi în care Isabel să nu audă freamătul cascadei, dar acum sunetul încetase. Lordul Phineus oprise complet cursul apei și, astfel, în Podiș sunetul însuflețitor al apei ce se prăvălea pe stâncă avea în curând să fie un lucru de domeniul trecutului. Vor vorbi o vreme despre aceasta ca despre un vis și vor încerca s-o păstreze vie în amintirea lor, dar sunetul urma să fie dat uitării cât de curând.

Isabel își ridică ochii spre Munte și zări de-a lungul marginii un zid de călăreți, suficient de aproape cât să le poată vedea expresia chipurilor și să audă sunetele ciudate scoase de animale.

— Aia nu sunt oameni, bombăni fetița răgușită. Sunt bestii uriașe, cu patru picioare și două brațe!

Charles nu se gândise s-o avertizeze pe Isabel în privința acestor creaturi ciudate, pe care le văzuse și el pentru prima oară, puțin mai devreme în aceeași zi, imagine care îi provocase un adevărat șoc.

— I-am urmărit azi, în timp ce se apropiau, îi spuse părintele. Nu e vorba de un singur animal. Fiarele alea sunt călărite de oameni – la fel ca atunci când erai mică și te urcam pe o oaie și te plimbam de colo, colo. Ți mai aduci aminte?

Isabel nu-și amintea, dar, surprinsă de faptul că bărbații aceia erau capabili să strunească animale atât de mari, fetița începea să aibă îndoieli în privința ideii de a-i ataca.

— Tată, nu facem o greșeală? întrebă Isabel. Poate ar fi mai bine să-i ascultăm și să facem tot ce spun. Dacă ne supunem lor, Podișul poate nu se va schimba prea mult... Vom putea apoi să reconstruim casele și ai putea să conduci tu dumbrava.

Charles ingenunche lângă Isabel.

— Mi-e teamă că e prea târziu, răspunse părintele cu tristețe în glas, privind dumbrava din spatele lor. O să-mi fie tare dor de viața simplă pe care o duceam în dumbravă, de zilele în care curățăm și îngrijeam copăceii, continuă el, privind-o pe Isabel cu flăcări în ochi. Dar, pentru nimic în lume nu mai vreau să te văd suferind de foame și de sete din cauza acelor oameni.

Stomacul fetiței chiorăi, dorind parcă să întărească vorbele tatălui ei. Isabel însă nu-și putea spune dacă era datorită foamei sau neliniștii.

— Ești prea mică pentru a-ți fi pătată curățenia sufletească, continuă tatăl. Și este nedrept să ne otrăvească pe toți – inclusiv pe copii. Adevărul e că, în ținutul Muntelui, trăiesc oameni foarte cruzi, care nu doresc decât să ne supună cu forța.

În timp ce în minte îi răsuna înfiorător acest gând, Isabel privi spre călăreți, așteptându-se să vadă răutate și cruzime pe chipurile acestora – caracteristici pe care însă nu le observă. Pentru un scurt moment, fetița se întrebă dacă nu cumva și ei erau la fel de uimiți de coborârea Muntelui, așa cum erau toți locuitorii din Podiș. Încrezătoare în vorbele tatălui ei, fetița aruncă priviri de foc și mânie asupra rândului de bărbați de pe creastă – și, exact în clipa aceea, pământul se zgudui puternic.

Urmă un sunet înspăimântător, un vuiet ce semăna cu al unor șiruri imense de dinți ce scrâșneau la unison, și Muntele se prăbuși spre Podiș, ca și când ar fi dislocat de sub el ultimul obstacol care îl mai ținea ridicat.

Caii se împrăștiară care încotro. Unul dintre aceștia, neatent la pericolul din preajma marginii, se apropie atât de mult de aceasta, încât căzu cu picioarele din spate peste muchia stâncii. Câteva clipe mai târziu, Muntele se

opri clătinându-se la trei metri de nivelul Podișului, azvârlindu-l violent la pământ pe cal și pe călăreț – căzătură în urma căreia cei doi scăpară cu viață, rănindu-se ușor. Calul căzuse într-o parte și fornăia jalnic, în vreme ce călărețul se chinuia să-și tragă piciorul de sub patruped.

Călăreții de pe marginea crestei s-au întors iar la pozițiile lor și Isabel i-a auzit strigând:

— Nu vă apropiați! înapoi!

Privind în spate, Isabel îi văzu pe bărbații și pe femeile din dumbravă alergând grăbiți la locurile lor, unde urmau să ajungă nu mai târziu de un minut – răstimp în care aveau să se petreacă multe lucruri.

— Isabel! Hai, nu mai pierde timpul! strigă tatăl fetei.

Isabel privi iute șirul de călăreți și observă în mijlocul lor un bărbat care ieșea în evidență. Bărbatul purta o mantie neagră ale cărei falduri atârnavă pe trunchiul calului și se legănavă puțin deasupra ghetelor negre ale călărețului. Vârful ascuțit al tunsorii bărbatului era ațintit în jos, direct spre Isabel, iar pe chipul acestuia era o privire triumfătoare, ca și cum ar fi provocat-o pe fetiță să îndrăznească să se răzvrătească împotriva sa. Bărbatul nu era altul decât Lordul Phineus – exact ținta pe care o căuta Isabel.

Fetița avea deja în praștie o smochină acoperită cu pulbere și începu s-o învârtă deasupra capului cu o viteză și un șuierat înfiorător, ce părea să reducă întreaga lume la tăcere. Răspândindu-se în evantai în spatele fetei, localnicii din dumbravă s-au oprit și au așteptat. Odată ce călăreții de pe Munte au observat-o pe această fetiță îndrăzneată, strigătele le-au fost curmate de un amestec de sentimente, uimire, indignare și curiozitate. Timpul părea să fi înghețat, vibrând în așteptare.

O să-mi fie dor de el. Știu bine că o să-i duc lipsa, gândi Isabel, în timp ce învârtea tot mai repede praștia deasupra capului.

Ridicându-se semeț pe cal, Lordul Phineus părea amuzat de jocul copilei. Aruncând o privire în ținutul din spatele său, își dorea ca Muntele să-și fi terminat coborârea, așa încât să poată călări printre localnici, rotindu-și amenințător sabia deasupra capului. Se și închipuia îmboldindu-și bidiviul într-un salt grandios peste marginea Muntelui, săritură în urma căreia calul ar putea scăpa fără să-și rupă picioarele și i-ar permite astfel să-i conducă pe cei patruzeci de călăreți cu vitejia unui general de armată.

În schimb, a ales să le vorbească:

— Dacă mă auziți, vă ordon să vă retrageți imediat! Nici prin gând să nu vă treacă să intrați în teritoriul Muntelui. Se va lăsa cu vărsare de sânge, dacă îndrăzniți așa ceva!

Încântat de autoritatea propriului glas, ce răsunase prin sat și dumbravă, a fost totuși șocat de faptul că oamenii nu erau deloc bolnavi, așa cum se aștepta. Pe parcursul coborârii Muntelui, lordul era pe deplin convins că va fi victorios, cu toate că îi era deja clar faptul că dăduse greș în planul pe care și-l făcuse.

Deodată: poc!

Isabel, obișnuită de mică să folosească praștia, urmări atentă smochina neagră, în zborul acesteia spre țintă.

Lordul Phineus avusese nechibzuința de a nu da atenție pericolului pe care îl reprezenta fetița și observă smochina prea târziu, cu doar o clipă înainte ca aceasta să-l lovească.

Lordul reuși să se întoarcă în ultimul moment, dar smochina, pe care Isabel o trimisese spre pieptul bărbatului, îl izbi pe acesta drept în mușchiul umărului.

Durerea, instantanee și pătrunzătoare, l-a obligat pe Lordul Phineus să se aplece spre grumazul calului și, un moment mai târziu, să se trezească în fața unui norișor de praf portocaliu. Vânturându-și brațele, își simți gâtul contractându-i-se și începu să tușească așa cum nu o mai făcuse niciodată.

Isabel fusese de acord să azvârle o singură smochină, dar numai pentru a le arăta celor din ținutul Muntelui de ce sunt capabili localnicii din duminică și pentru a-i avertiza să nu intre pe teritoriul lor. În tensiunea confruntării, fetița nu și-a putut înfrâna intenția de a mai lovi o dată, gândindu-se că, printr-o nouă lovitură, ar scăpa astfel de conducător și dorința de luptă i-ar părăsi îndată pe restul călăreților. Când Lordul Phineus își ridică privirea, Isabel își învârtea deja praștia deasupra capului și, deodată... se auzi un nou plesnet!

Lordul a tras în acel moment frâiele calului, obligându-și armăsarul să se ridice pe picioarele din spate. Smochina nimeri în grumazul animalului, împrăștiind în aer câteva firișoare de praf. Lordului Phineus i se îndeplini dorința de a sări peste marginea crestei și de a deveni un vârful de lance pentru luptătorii săi, pentru că, imediat ce calul reveni cu picioarele la sol, acesta țâșni ca o săgeată și cei doi zburară peste buza Muntelui.

Calul ateriză surprinzător de bine și, odată ce simți pământul sub picioare, se năpusti ca turbat spre duminică, în vreme ce Lordul Phineus tușea și hârcâia pe spinarea acestuia. Niciunul dintre călăreți nu i-a urmat însă exemplul. Oamenii doreau probabil să aștepte până când stâncă mai cobora puțin și distanța până la sol devenea mai mică. Unii se gândeau deja să se retragă, la vederea celor o sută de femei și bărbați din Podiș, ce se alinaseră în fața lor și își pregăteau de-acum praștiile.

Muntele își reluă coborârea, și de această dată zgomotul a fost atât de puternic, încât toți cei din Podiș și-au acoperit urechile, privind uimiți dispariția ultimilor trei metri din stâncă. Căii s-au speriat și au început să gonească în toate direcțiile, până când Muntele mai avea doar câțiva centimetri până la nivelul solului – moment în care s-a oprit, zguduindu-se violent și continuând apoi să coboare lin, producând un gălgâit înfundat.

Muntele dispăruse.

În apropierea primilor copaci din duminică, dându-și seama că nu va putea călări drept, fără să riște să se izbească de prima creangă întâlnită în cale, Lordul Phineus se agăță strâns de grumazul calului, în timp ce armăsarul galopa furtunos printre copaci, până când pulberea portocalie îi infectă atât de mult plămâni, încât îl opri imediat din alergat. Văzându-și bidiviul clătinându-

se pe picioare, Lordul Phineus descălecă iute și, încovoindu-și spatele, începu să tușească atât de tare, încât se prăbuși în genunchi. Când se ridică, își văzu calul întins pe o parte, horcăind chinuit.

În preajma poieniței unde fusese casa domnului Ratikan, Lordul Phineus își scoase înfuriat sabia din teacă, hotărât s-o folosească și să-și descarce furia pe oricine i-ar fi ieșit în cale. Plămâni i se strânseseră atât de mult, încât nu-i permiteau să alerge – ceea ce însemna că avea cale lungă până la oamenii săi, rămași mult în spate. Simțind nevoia să bea neapărat câteva guri de apă, își dori pentru o clipă să nu fi oprit în Podiș alimentarea cu apă.

— Domnule Ratikan? strigă el, simțind în gât o durere și mai cumplită, la pronunțarea numelui acestuia. Unde ești?

În loc de răspuns, auzi câteva clipe mai târziu tusea unui bărbat și, întorcându-se în stânga, îl văzu pe domnul Ratikan legat de copac.

— N-ai auzit când te-am strigat? întrebă chinuit și răgușit Lordul Phineus, apropiindu-se mâniat de domnul Ratikan.

— Dormeam... răspuse domnul Ratikan, dorindu-și să nu fi adormit, dar era deja prea târziu.

— M-ai dezamăgit. Localnicii au luat toată pulberea pe care ai adunat-o de la copaci, îi zise Lordul Phineus, începând să tușească violent și eliminând pe gură un cocoloș portocaliu, mare și dezgustător, ce i se prelinse pe bărbie și căzu pe pământ, după care bărbatul se șterse la gură cu mâneca mantiei.

Lordul Phineus îl ascultă pe domnul Ratikan înfierându-i pe oamenii care lucrau pentru el și promițându-i că va readuce numaidecât lucrurile la normal, dacă va binevoi să-l dezlege de pom. Lordul Phineus îi răspuse îndreptându-și vârful săbiei către domnul Ratikan, care începu îndată să ceară îndurare – fapt care nu făcu decât să-i întărească și mai mult cruzimea Lordului Phineus.

Și astfel, din acest punct al povestirii, nu vom mai auzi nimic despre josnicul domn Ratikan.

Iscușința care îi permitea lui Sir Emerik să urce cu ușurință treptele puterii, nu-l ajuta cu nimic pe câmpul de luptă, unde avea să capete un dezgust total față de arta conducerii oamenilor în luptă, întrucât localnicii din Satul Iepurilor n-au pierdut vremea și au azvârlit sute de smochine otrăvitoare spre Sir Emerik și călăreții acestuia. Până când Muntele a ajuns la nivelul Podișului, Sir Emerik avea îndoieli serioase în privința capacității sale de a-i supune pe săteni.

Jumătate din cei patruzeci de bărbați tușeau atât de cumplit, încât de-abia se mai puteau ține pe spinarea armăsarilor, în vreme ce restul călăreților șovăiau și nu știau cum să răspundă situației. Când le-a ordonat oamenilor să pornească atacul, Sir Emerik i-a mobilizat pe aceștia întorcându-și calul și năpustindu-se direct spre refugiul și siguranța pe care i le oferea Casa Puterii. Restul călăreților au îndurat vitejește un val necruțător de smochine negre, până când și-au dat seama că nu le mai rămâne decât șansa retragerii.

Totuși, printre aceștia, doi bărbați cu adevărat violenți n-au acceptat retragerea și s-au năpustit spre sat cu săbiile scoase, reușind să treacă prin

puzderia de smochine ce se revărsau asupra lor. Însă, doi călăreți, chiar și înarmați cu săbii, nu aveau nici o șansă în fața câtorva zeci de săteni furioși. Briney și Maude îi instruiseră pe localnici să nu arunce smochine otrăvitoare în apropierea satului, pentru a se proteja de efectele toxice ale acestora. În schimb, îi învățaseră să folosească bâte și ciomege făcute din crengile copacilor.

Ceea ce nu știau cei doi atacatori era faptul că exista o a doua linie de apărare și, imediat ce-au pătruns prin aceasta, și-au dorit să nu fi făcut greșeala de a se apropia de sat – întrucât au fost imediat înconjurați de săteni și loviți fără cruțare, până când s-au prăbușit de pe cai. Odată ce călăreții au căzut la pământ, caii s-au îndepărtat în galop, lăsându-și stăpânii să înfrunte singuri mulțimea de bărbați înarmați cu bâte.

— Ajunge! strigă Briney, oprindu-i pe sătenii ce tocmai se pregăteau să-i bată pe cei doi până când își aruncau săbiile la pământ.

— Lăsați-vă armele și plecați, continuă el, privindu-i pe cei doi atacatori, care se așezaseră spate în spate și nu păreau să cedeze cu una cu două. Nu vă facem nici un rău, dacă lăsați armele aici, le zise el, arătând spre săbii.

Unul din ei părea dornic să li se supună, dar celălalt – întrucât îi privise întotdeauna ca pe niște slujitori pe locuitorii din Podiș – se avântă mâniat cu sabia spre Briney. Acest atac avea să-i fie și ultimul, pentru că mai multe bâte l-au lovit direct în cap, doborându-l la pământ. Cel de-al doilea bărbat și-a aruncat imediat sabia și s-a îndepărtat cu spatele, continuând apoi să fugă într-un suflet până la Casa Puterii.

* în absența lui Sir Philip și a ordinelor acestuia, cei patruzeci de călăreți din apropierea Satului Oilor au avut parte de rezultate similare celorlalte grupuri de luptători. Lipsa de experiență într-ale războiului n-a făcut decât să le amplifice confuzia, când au văzut azvârlite în direcția lor sute de obiecte negre și dure, glazurate cu otravă. Cu toate acestea, n-au avut plăcerea de a fi în prezența unei persoane ca Sir Emerik, a cărui lașitate i-ar fi gonit spre casă mult mai repede decât s-ar fi așteptat. Cu excepția a numai trei călăreți, toți au fost loviți cel puțin o dată – iar unii chiar și de trei ori – de smochinele ce zburau prin aer și de pulberea portocalie răspândită de acestea. Un cor de tuse și horcăituri cumplite au întezit încheștarea și zarva bătăliei, în momentele când călăreții s-au avântat prin norul de smochine azvârlite spre ei și au întâmpinat o rezistență crâncenă.

În Atherton, violențele au fost amplificate de această bătălie și de conflictul care urma să aibă loc în dăbravă. În încăierarea din Satul Oilor au căzut bărbați de ambele părți, dar, odată ce lupta a luat sfârșit, majoritatea celor din Casa Puterii au suferit leziuni și răni de tot felul. Din cele trei confruntări, aceasta a fost singura luptă în care au fost capturați și câțiva cai din ținutul Muntelui – reușită datorată oierilor, persoane ce acordau multă atenție animalelor și apreciau necondiționat frumusețea și blândețea acestora.

Când Lordul Phineus reuși într-un târziu să ajungă înapoi la trupele sale, își dădu imediat seama că lupta nu decursese deloc așa cum sperase. Mulți din luptătorii micuței sale armate căzuseră răpuși de bâte și ciomege, iar pe cai nu

mai rămăseseră decât vreo zece oameni. Restul, din câte se părea, fie dăduseră bir cu fugiții, fie zăceau nemișcați la pământ.

Un singur călăreț pornise în căutarea conducătorului lor și se apropiase de dumbravă. Atât armăsarul, cât și omul păreau nevătămați. În pofida durerii teribile pe care o simțea în piept, Lordul Phineus porni în goană spre bărbat și îi ieși acestuia în cale, la jumătatea drumului.

— În sfârșit, aici erați! strigă călărețul. V-am căutat peste tot!

— Dă-te imediat jos de pe cal! îi ordonă Lordul Phineus.

Gândindu-se că nu va putea scăpa cu viață dacă rămânea în teritoriul celor pe care îi atacase, bărbatul ezită să descalece și, în schimb, îi întinse mâna stăpânului său.

— Ne putem retrage împreună în siguranță. Luați-mă de mână, își oferi bărbatul ajutorul.

Scotându-și sabia, Lordul Phineus îi ceru încă o dată să descalece, moment în care auzi din dumbravă un nou plesnet!

O fracțiune de secundă mai târziu, o smochină îl izbi pe călăreț direct în frunte. Lovitura îi smuci capul pe spate și îl prăbuși apoi pe grumazul calului, de unde alunecă într-o parte și căzu la pământ.

Lordul Phineus încălecă și, lovind brutal armăsarul cu călcâiele, auzi în dumbravă un nou plesnet! Zgomotul răsună imediat ce bărbatul porni călare, dar smochina neagră rată ținta și trecu șuierând mult deasupra capului acestuia. Lordul Phineus privi peste umăr și o zări pe Isabel fugind după el.

Fetița asta mi-a făcut azi numai probleme!

Lordul Phineus își întoarse iute calul, numai pentru a observa în acel moment că Isabel își încărcase deja praștia și o învârtea cu forță deasupra capului.

Lordului Phineus îi era clar că fusese învins, iar acest gând n-a făcut decât să-l înfurie și mai mult. Și totuși, mai avea o soluție, cunoscută numai de el, modalitate care îi permitea să-și mențină puterea. Pentru aceasta nu trebuia decât să ajungă înapoi în Casa Puterii.

Revigorat, trecu în goană printre oamenii săi fără să le adreseze o vorbă, urmat numaidecât de cei care mai erau în putere, auzind din spate strigătele triumfătoare ale localnicilor din dumbravă.

CAPITOLUL 25

PLANETA ÎNTUNECATĂ.

Dr. Kincaid și-a împins scaunul și s-a ridicat de la masă. Cu toate că era bătrân, mai exact în vârstă de 73 de ani, se bucura de o condiție fizică surprinzător de bună. Bătrânețea își pusese amprenta pe chipul bărbatului, dar restul corpului părea să treacă mult mai lent prin acest proces.

— Ei, ce zici, mergem înăuntru și ne adăpostim de soare pentru o vreme? i-a spus bătrânul, ajutându-l pe Edgar să se ridice, deși băiețelul începea să se simtă tot mai în putere – deoarece dormise toată noaptea, băuse mai multă apă ca niciodată și își umpluse stomacul cu hrană consistentă. Pentru un băiat de

condiția lui Edgar, acest concurs de împrejurări îi adusese mai mult noroc decât avusese parte în întreaga lui viață.

Când au intrat în peșteră, nu se vedea mai nimic. Dr. Kincaid, cu obișnuința unei persoane care își cunoaște foarte bine căminul, porni iute prin întuneric și luă dintr-un colț singura lampă aprinsă, începând apoi să aprindă și celelalte lămpi din cameră. După ce-a terminat, a revenit la fiecare și le-a acoperit pe rând cu câte un tub din sticlă – material nemaivăzut în Atherton sau, mai bine spus, necunoscut lui Edgar. Lumina se revărsă în încăpere cu o strălucire cum Edgar nu mai văzuse vreodată.

— Ce sunt alea?

Dr. Kincaid i-a spus câte ceva despre proprietățile de refracție ale sticlei, lămuriri în urma cărora Edgar și-a dat seama că întrebările despre obiectele ciudate din încăpere nu făceau decât să-l determine pe noul său prieten să-i dea tot felul de explicații îndelungate, ce erau peste capacitatea sa de înțelegere. Asemenea zgomotului cascadei din apropierea dumbrăvii, glasul doctorului Kincaid se auzea în fundal ca un murmur distant și neobișnuit de liniștitor, în vreme ce Edgar privea mesele din fața lui, pline cu fel și fel de obiecte necunoscute. Edgar însă nu și-a putut explica la ce folosea nici măcar unul dintre acele lucruri. De asemenea, întru câtva stânjenit, puștiul observă mulțimea de cărți și caiete ce erau împrăștiate peste tot.

— Ai întreat mai devreme ce sunt Curățătorii, nu-i așa? întrebă dr. Kincaid, captându-i băiețelului atenția imediat ce folosise cuvântul „curățători”. Problema e că am să-ți clarific foarte multe lucruri și trebuie să ne concentrăm asupra celor mai importante dintre ele – iar Curățătorii reprezintă unul dintre acestea.

Dr. Kincaid îi făcu semn să meargă spre camera principală a peșterii și îl sfătui pe Edgar să se odihnească pe pat.

— Curățătorii ți se par înfiorători, nu? întrebă dr. Kincaid.

— Da, chiar sunt, îi răspunse Edgar, surprins că ar putea cineva să creadă contrariul.

— Într-adevăr, i-am fi putut înfrumuseța puțin și i-am fi putut face să nu fie atât de periculoși, dar se descurcă totuși de minune în a curăța absolut totul. Tocmai de aceea i-am și creat – pentru a păstra curățenia în Atherton. Edgar, tot ce cade de sus, sfârșește în Deșert, iar creaturile pe care le-ai văzut pot devora tot ce le iese în cale, lăsând în urma lor doar niște dăre inodore, de un verde aprins, complet inofensive. În lipsa Curățătorilor, mă tem că Atherton-ul nu ar fi cu mult mai bun decât Planeta Întunecată.

— Atunci de ce ați mai făcut lumea asta și nu le-ați dat drumul acolo? De ce nu i-ați lăsat să curețe Planeta Întunecată?

— Excelentă întrebare! Admirabilă! Din păcate, după cum ți-am spus, fiarele astea pot să mănânce orice. În Atherton, această stare de lucruri este acceptabilă, atâta vreme cât animalele rămân în hotarele Deșertului. În schimb, pe Planeta Întunecată există riscul ca aceste fiare să se înfrupte cu ființe mult mai importante, cum ar fi de pildă copiii.

Edgar se bosumflă:

— Atunci, voi de ce n-ați fost mâncați până acum?

— Pentru că animalele astea mișună numai prin apropierea stâncii, acolo unde au parte de resturile ce sunt aruncate de sus. Peștera noastră este situată la o distanță apreciabilă și, în plus, este protejată de faptul că se află mult deasupra solului. Curățătorii nu sunt capabili să se cațere, cu picioarele osoase și subțiri pe care le au.

— Și nu mai e nimeni aici, în afară de dumneavoastră și de Vincent?

— Nimeni, doar noi doi. Vincent a fost trimis aici pentru a mă proteja; în vreme ce eu am fost trimis din cu totul alte motive.

Edgar era bucuros să lase pentru moment deoparte subiectul referitor la Curățători.

— Știu că îți este foarte greu să înțelegi tot ce-ți spun, continuă dr. Kincaid, așa că voi încerca să fiu cât mai simplu, încearcă să mă asculți cu atenție, da?

Întrucât dorea să afle cât mai multe lucruri, Edgar îi confirmă dând din cap, deși își dădea seama că nu va înțelege în totalitate multe din informațiile ce aveau să-i fie dezvăluite.

— Când Atherton-ul se afla în primele stadii de dezvoltare – și ajunsese cam de mărimea unei case – am observat că începuse deja să se formeze cele trei niveluri și l-am întrebât pe dr. Harding ce părere are în legătură cu acest fenomen ciudat. El ne-a spus că centrul va fi punctul de rezistență al lumii și restul nivelurilor se vor dezvolta separat unul de celălalt. Porțiunea de jos trebuia să fie foarte grea, așa încât să o putem îndepărta de Planeta Întunecată și, odată lansată, să rămână în spațiu exact în poziția în care doream. Cu timpul, această lume și-a dezvoltat propria atmosferă și a început apoi să orbiteze în jurul Planetei Întunecate. Uite, am un desen care te poate ajuta să înțelegi mai bine, îi spuse dr. Kincaid, după care traversă camera și reveni cu un carnețel, pe care îl răsfoi și îi arătă lui Edgar desenul.

— Din moment ce suntem atât de aproape de ea, de ce nu vedem niciodată Planeta Întunecată? întrebă Edgar imediat ce văzu în desen cât de mare era acea lume și întrebându-se cum de era posibil să nu o poată vedea pe cer.

— Pentru că ne aflăm în direcție opusă Planetei Întunecate. Gravitația exercitată de aceasta împiedică Atherton-ul să se piardă în spațiu și ne menține lumea într-o singură poziție. Cu alte cuvinte, partea de jos a Atherton-ului se află întotdeauna direcționată spre Planeta Întunecată. Dacă te apleci peste marginea Deșertului, poți vedea fără nici o problemă Planeta Întunecată.

Edgar își dori în acel moment să meargă numaidecât acolo.

— Mă duceți și pe mine, să văd și eu lumea mea natală?

Dr. Kincaid șovăi, gândindu-se că s-ar putea să-i fi dezvăluit prea multe lucruri, într-un timp prea scurt, informații care l-ar putea impulsiona pe băiețel să plece singur într-acolo și să riște să cadă peste marginea lumii.

— Hai mai bine să-l așteptăm pe Vincent și să-l întrebăm dacă vrea să ne însoțească până acolo. Vom fi mai în siguranță în prezența lui.

Pentru moment, mulțumit de răspuns, Edgar îi adresează o întrebare ce-i stătea de mai multă vreme pe suflet.

— Dr. Kincaid, de unde au venit toți acești oameni și de ce nu vorbește nimeni despre Planeta Întunecată?

— O nouă întrebare excelentă! spuse dr. Kincaid. Nici nu-ți poți imagina protestele celor care au vrut să ajungă în Atherton și n-au putut. N-a existat om care să nu dorească să ajungă aici. Era în definitiv o lume nouă, curată și luminoasă, plină de copaci și verdeață, și, nu uita, Planeta Întunecată este exact așa cum îi spune și numele: sumbră, murdară și stearpă.

Acolo e foarte greu de respirat, atâta timp cât nu stai undeva înăuntru, unde să beneficiezi de aerul purificat de aparate.

— A existat însă un mic aspect din pricina căruia Atherton-ul nu era chiar atât de dorit. De fapt, ca să fiu pe deplin sincer, aceasta reprezenta o problemă majoră pentru majoritatea oamenilor.

— Despre ce-i vorba?

— Ei bine, cine dorea să ajungă aici, trebuia mai întâi să treacă printr-un antrenament, o perioadă de... hai să-i spunem pregătiri mintale.

— Ce sunt aceste pregătiri mintale? La ce ajută ele?

— Datorită lor ajungi să fii convins că ești un locuitor al Atherton-ului și să uiți complet de Planeta Întunecată. Chiar dacă îți amintești unele lucruri – mai vechi sau mai noi – te vei simți în principal ca și cum Atherton-ul e singurul loc pe care l-ai cunoscut vreodată, dar continuând totodată să fii tu însuși – în cea mai mare parte. Foarte mulți oameni au considerat că nu vor mai fi ei înșiși, atâta vreme cât nu-și pot aminti de experiențele și persoanele pe care le cunoscuseră în viața anterioară – cum ar fi rudele și persoanele dragi, zilele de fericire sau trăirile neplăcute, care le-au fost învățătură de minte. Din acest motiv, am ales îndeosebi oameni care nu se simțeau prea legați de Planeta Întunecată: persoane fără copii și cu foarte puține legături față de societate, ori persoane care doreau să-și uite complet trecutul – și, astfel, este foarte posibil ca în selecțiile pe care le-am făcut să se fi strecurat câțiva indivizi de natură mai îndoielnică. Dar, în definitiv, dr. Harding a dezvoltat acest sistem de pregătire mentală și a insistat să-l pună în aplicare și să aleagă singur cine merită și cine nu merită să locuiască în Atherton. Cine poate ști ce-i trece unui nebun prin minte, de la o zi la alta.

Dr. Kincaid adăugă apoi faptul că el n-a trecut prin acest proces de pregătire mentală și spera să nu treacă vreodată. El ajunsese pe Atherton numai pentru că ajutase la crearea acelei lumi și fusese trimis acolo pentru a supraveghea bunul mers al lucrurilor.

— Cu toate că dr. Harding nu se ferea să vorbească despre proiectele la care lucra – dar, firește, numai despre cele bune – nu sufla totuși o vorbă despre lucrurile rele pe care le făcea pe ascuns.

— Ce lucruri rele? întrebă Edgar, deși nu era foarte convins că ar fi dorit să afle răspunsul.

— Edgar, Atherton-ul se află în continuă transformare, deoarece nu este finalizat. Dr. Harding ne-a convins că este pus la punct, dar ne-a păcălit și ne-a folosit ca pe niște cobai – așa le spunem pe Planeta Întunecată animalelor folosite în experimente științifice. Edgar, lumea aceasta este un loc periculos și complet nepotrivit pentru oameni – cel puțin deocamdată.

Șezând pe scaunul fără spătar din fața patului, dr. Kincaid începu să se întrebe dacă nu cumva îi spusese băiețelului prea multe.

— Dr. Kincaid, cât de bătrân este Atherton-ul?

— Luna trecută a împlinit treizeci și doi de ani, dar oamenii au venit aici de-abia în urmă cu doisprezece ani. În primii douăzeci de ani era nelocuibil și, în plus, existau și alte probleme. L-am vizitat de multe ori – pentru că exista o modalitate prin care se putea ajunge aici, dar, crede-mă, nu o poți înțelege – și ultima vizită am făcut-o împreună cu tine, în urmă cu șapte ani, iar de atunci nu am mai plecat.

Era ceva imposibil de crezut. Lumea pe care Edgar o considera antică – unica lume de care băiețelul avea habar – nu era cu mult mai vârstnică decât el. Întrebările se înmulțeau cu o asemenea viteză, încât Edgar simțea că nu le mai poate ține socoteală.

— De ce nu v-ați mai întors acolo, așa cum ați mai făcut-o și înainte?

Pentru prima oară, dr. Kincaid părea să nu știe ce să răspundă. Erau nespuse de multe lucruri pe care băiețelul nu le putea înțelege și, în tot acest răstimp, el n-a reușit să-i dezvăluie decât o foarte mică parte din acestea. S-a hotărât totuși să-i răspundă la fel de sincer, deși își dădea seama că va da astfel naștere unor noi întrebări, la care nu știa cum i-ar fi putut răspunde.

— Nu mai pot să mă întorc, i-a spus dr. Kincaid cu atâta dezamăgire în voce, încât nimeni altcineva nu i-ar fi putut înțelege regretele. Legătura dintre Atherton și Planeta Întunecată s-a întrerupt și, din cunoștințele mele, nu există nici o modalitate prin care aceasta să mai poată fi restabilită.

Deodată, afară se auzi un sunet bubuitor, asemenea tumultului unui val uriaș, un vuiet pe care dr. Kincaid îl cunoștea și îi amintea de vremurile când trăise pe Planeta Întunecată. Edgar, bineînțeles, nu știa cu ce să-l compare în amintirile sale pe care le avea într-o lume unde nu existau mări și oceane. Zgomotul deveni și mai puternic, zăngănind în suporturi tuburile de sticlă ce protejau flăcările, până când unul dintre ele se rostogoli pe masă și se sfărâmă de podea.

— Vino! Muntele trebuie să-și fi încheiat deja coborârea în Podiș și ai acum ocazia să vezi ce scria în ultima pagină din cartea pe care ți-am lăsat-o.

Au alergat amândoi până la ieșirea din peșteră, unde lumina zilei îl întâmpină orbitoare pe Edgar, obligându-l să aștepte câteva clipe, până să i se obișnuiască ochii.

— Acolo, uite! În ultima pagină din carte am prevăzut acest lucru! strigă dr. Kincaid, îngenunchind la auzul scrâșnetului asurzitor al stâncii, ce răsuna

mult mai cumplit decât în peșteră. Edgar își îndreaptă privirea spre locul în care îi arăta dr. Kincaid.

Podișul se cufunda în Deșert.

Au ascultat și au privit timp de jumătate de minut căderea, până când zgomotul se opri brusc și în jurul lor se lăsă tăcerea.

Liniștea nu-l calma deloc pe Edgar, năpădit dintr-odată de o mulțime de griji pentru Isabel și Samuel. Nu știa nimic despre luptele care au izbucnit în lumea de sus, despre rolul pe care l-a jucat Isabel sau despre victoriile neașteptate izbândite de săteni. Singurul lucru pe care Edgar îl cunoștea era faptul că lumea se schimbase.

Și își continua transformarea.

Doi Curățători păcăneau în tăcere cu picioarele la baza stâncii. Străbătând mare parte din Deșert, animalele reușiseră să-l evite pe Vincent și ajunseseră în sfârșit la peretele stâncos ce se înălța spre Podiș. Căutând ceva de mâncare, fiarele au început la un moment dat să roadă până și colțurile rocii, când, deodată, s-au dat speriate în spate. Apropiindu-se din nou de stâncă, au adulmecat blocul de piatră cu boturile lor umede și scârboase, privind apoi cum masivul muntos începe să se afunde lin în pământ.

Fiarele au fost inițial surprinse de mișcarea stâncii și, în scurt timp, curioase să vadă ce se întâmplă, au început să-și trosnească și să-și clănțâne dinții tot mai puternic. Ușor tulburați, Curățătorii păreau să-și dea seama foarte bine că peretele stâncos coboară spre ei și au început îndată să se agite la gândul că s-ar putea cât de curând să aibă parte de hrană proaspătă.

Prietene, văd în ochii tăi dorința, curiozitatea și speranța așteptării de a-ți dezvălui secretul ce mi-e cunoscut. Așa ceva nu se va întâmpla.

Dr. Frankenstein.

Frankenstein, 1818 de Mary Shelley.

PARTEA A.

TREIA

— Îți dai seama, nu o vom mai aduce niciodată înapoi.

În tăcerea înnebunitoare din cameră se auzi doar murmurul respirației.

— Dr. Kincaid e un om bun, interveni altcineva. Dar nu e un vrăjitor și nu poate schimba cursul lucrurilor. Ce se mai aude în legătură cu dr. Harding?

În cameră răsună clinchetul unui pahar așezat pe o masă metalică.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată ce urmărea cu adevărat.

— Și nu putem face nimic? Este în joc soarta Planetei Întunecate.

Credeam că ne vom descurca mai bine.

Urmă o nouă tăcere îndelungată.

— Poate am fi reușit, dacă nu ne-ar fi lăsat pe cap atâtea probleme, înainte să înnebunească.

În conversație interveni încă o persoană, ce nu părea deloc mulțumită de natura pesimistă a dialogului:

— Este de neacceptat pierderea Atherton-ului! Știți foarte bine asta. Trebuie neapărat să găsiți o cale prin care să-l puteți recupera, altminteri

umanitatea este sortită pieirii! Nu mai putem schimba faptul că au scăpat printre noi adevărați monștri – dar avem totuși posibilitatea să ajungem la Atherton și să-l aducem înapoi pe dr. Kincaid! Numai el îi cunoaște mintea doctorului Maximus Harding.

— Dr. Kincaid deține secretul salvării noastre. Trebuie să-l găsim numaidecât.

CAPITOLUL 26

UN STRĂIN ÎN DUMBRAVĂ.

În timp ce Isabel îl urmărea pe Lordul Phineus și pe oamenii acestuia fugind înapoi în teritoriul Muntelui, privirea i-a fost atrasă de o siluetă ce se mișca la mare depărtare de sat. Cineva se apropia de dumbravă, iute și pe furiș. Isabel, fără să depășească liziera copacilor, porni spre străin și se opri cu puțin înainte ca acesta să ajungă în raza de bătaie a praștiei. Fetița potrivea o smochină în praștie și așteptă, întrebându-se dacă intrusul era o iscoadă sau reprezenta începutul unui al doilea atac.

În scurt timp observă că intrusul nu era un luptător, ci un băiețel, care se încumetase să străbată iute o porțiune de teren deschis și încerca să ajungă în dumbravă fără să-l vadă nimeni. Imediat ce puștiul s-a apropiat suficient de mult, Isabel l-a avertizat:

— Întoarce-te de unde ai venit! Nu vrem să vii la noi!

Băiețelul nu era altul decât Samuel. Surprins de strigătul fetei, puștiul se împiedică și plonjă pe burtă direct în țărână, ridicând un norișor de praf în jurul lui. Ridicându-se imediat pe coate, scrută marginea dumbrăvii, dar nu văzu pe nimeni. După vocea persoanei care îl zărise, băiețelul își dădu seama că aceasta nu putea să aparțină unui adult, ci tot unui copil.

— Nu vreau să-ți fac rău! strigă Samuel, gândindu-se că apariția sa îl speriasse probabil pe un copil mai mic decât el ca vârstă. Te rog, lasă-mă să intru în dumbravă!

Isabel cumpăni situația, dar fără să poată înțelege motivul pentru care puștiul încerca să fugă din ținutul Muntelui. Ar fi putut foarte bine să fie un intrus, trimis să împrăștie printre săteni un alt săculeț cu otravă, pe care ea și Edgar nu reușiseră probabil să-l descopere. Ori, la fel de posibil, putea să fie un impostor pe care adulții din teritoriul Muntelui l-au trimis în scopuri numai de ei știute. Din moment ce localnicii nu s-au dat în lături și au apelat la ajutorul Isabellei în eforturile lor de a contracara un dușman cotropitor – de ce nu ar proceda la fel și adulții din teritoriul Muntelui?

— Dacă încerci să te apropii, te plesnesc direct în cap! îl avertiză Isabel, ieșind din spatele copacilor și începând să învârtă praștia deasupra capului.

Samuel observă că, într-adevăr, era vorba de o fetiță ale cărei sprâncene negre începeau să se încrunte tot mai mult, văzându-l ridicându-se încet în picioare. Imediat ce băiețelul se ridică de la pământ, Isabel azvârli cu forță o smochină neagră și îl izbi pe Samuel direct în tibie. Durerea îl fulgeră până în talpă și Samuel căzu iarăși în țărână. Când își îndreptă privirea spre fetiță, Isabel își reîncărcase deja praștia și o învârtea din nou deasupra capului.

— Țsta a fost doar un mic avertisment, îi zise ea. Dacă te mai ridici o dată, lovitura următoare va fi cu o smochină otrăvită.

Nici vorbă să fi dat peste o fetiță timidă, așa cum crezuse, dar, cu toate acestea, Samuel simțea că ar fi putut primi din partea ei mai mult ajutor decât de la orice adult pe care l-ar fi întâlnit. Așa că insistă să-l ajute.

— Știi vreun băiat pe nume Edgar? strigă Samuel, observând îndată licărul confirmării pe chipul Isabelei. Eu îl cunosc foarte bine! A venit și la mine, pe Munte. Nu vreau decât să-l gădesc!

— Cum adică îl cunoști? De unde poți tu să-l cunoști pe Edgar?

— Crede-mă, chiar a venit la mine – de două ori, de fapt – și vreau neapărat să vorbesc cu el.

Isabel încetini rotirea praștiei și o coborî într-o parte.

Acesta să fi fost oare băiatul despre care îi povestise Edgar – puștiul care îi citise cartea? Nu-i venea totuși să creadă că băiețelul pornise în această călătorie primejdioasă numai pentru a-l găsi pe Edgar și, fixându-l atentă cu privirea, simțea că nu era deloc sigură de adevăratele lui intenții.

— Atunci spune-mi cum arată, îi ceru poruncitoare Isabel. Dacă greșești, în locul unui ochi o să te alegi cu o smochină neagră.

Samuel se bâlbâi puțin, încercând să-și adune gândurile.

— Hai odată! urlă Isabel, observând în depărtare mai mulți oameni venind în direcția lor.

— Are părul negru, la fel ca tine. Are nasul mic, ochi mari și căprui; poartă pantaloni vechi și o bluză cu un buzunar mare, aplicat în față. Arăta la fel de murdar ca și tine, de parcă nu s-ar fi spălat de multă vreme și...

— Bine, gata. E suficient, îi zise Isabel. Se simțea jignită de faptul că băiatul îi spusese că e murdară, dar recunoscu în sinea ei că puștiul știa cu adevărat cum arată Edgar și, prin urmare, el trebuie să fi fost cel în care Edgar avusese încredere deplină. Fetița îi făcu semn s-o urmeze în dumbravă.

Adulții nu se apropiaseră într-atât de mult încât să-i observe lui Samuel cureaua, bluza albă și pantalonii cenușii, vestimentație care le-ar fi dat imediat de înțeles că era un copil venit din teritoriul Muntelui. Isabel reuși să-l ajute să se cațere iute și să se ascundă printre crengile unui copac.

— Să nu scoți o vorbă, îl sfătui ea. Și să nu te miști, până când nu-ți spun eu, ai înțeles?

Din spatele desişului frunzelor verzi, Samuel îi confirmă aproape imperceptibil din cap și Isabel o zbughi spre capătul şirului de copaci, ieşind în câmp deschis, unde fu imediat întâmpinată de părinții ei și de câțiva săteni.

— Isabel! Am reușit! îi strigă tatăl. Am izbutit să-i gonim!

După o scurtă reuniune și câteva felicitări la fel de sumare, Charles o întrebă cu cine vorbise mai devreme.

— Ah, era doar un băiețel din dumbravă. A plecat să-și caute părinții.

Răspunsul fetiței părea să-i fi potolit curiozitatea părintelui ei și grupul porni spre sat.

— Trebuie să merg și în celelalte sate, să văd cum s-au descurcat ceilalți, îi zise tatăl, privind spre centrul Atherton-ului, fascinat de liniștea și frumusețea celestă a acestuia. Cu toate că e foarte tentant să tragem o fugă și prin ținutul Muntelui.

— Asta mai poate aștepta, interveni mama Isabellei. Fiind o femeie practică, nu vedea nici un motiv pentru care să se apropie deocamdată de dușmanii lor. În ceea ce o privea, trebuiau mai întâi să se pregătească pentru lăsarea serii, întrucât era posibil ca Lordul Phineus să-și adune călăreții și să pornească într-un nou atac.

— Ar trebui să trimitеți pe cineva în dăbravă, le zise Isabel. Domnul Ratikan este în continuare legat de copac și mă tem că Lordul Phineus n-a fost deloc mulțumit de rezultatele acestuia.

— Vrei să spui... dădu să întrebe mama fetei, dar fără să mai fie nevoită să continue, pentru că Isabel îi confirmă din cap, având pe chip o expresie ce-i spunea limpede că nu avea să-l găsească în viață pe domnul Ratikan.

— Înseamnă că trebuie să rezolvăm această problemă, înainte s-o descopere și alți copii, spuse tatăl. O să pun câțiva oameni să se ocupe de această chestiune, după care voi pleca spre Satul Iepurilor, să mă întâlnesc cu Briney și Maude.

Isabel nu-și văzuse niciodată părintele atât de entuziasmat. Tatăl fetei arăta mai însuflețit ca oricând și îi dădea impresia că tocmai se pregătea să pornească în aventura vieții sale.

După ce tatăl Isabellei a plecat, mama fetei și-a luat copila de umăr și au pornit împreună spre sat, dorind parcă să nu-și lase fetița să se îndepărteze nici măcar un pas. Odată ce-au ajuns în sat, Isabel a avut surpriza să vadă că au existat săteni care plătiseră cu viața în lupta din dăbravă. Tatăl ei nu-i dăduse de înțeles acest lucru. În apropierea casei lor dărâpanate, fetița a trăit un adevărat șoc, când a văzut alți trei oameni ce-și pierduseră viața.

— Unde vor ajunge acum? întrebă nedumerită Isabel – nelămurire ce-i apăruse de undeva din străfundurile ființei, dintr-un spațiu complet gol.

— Ce vrei să spui? întrebă mama fetei.

— Din moment ce i-a părăsit viața, ce se va întâmpla cu ei?

Mama Isabellei se gândi la un răspuns și începu să-i dea copilei o explicație, dar amintirea îi deveni ca o șoaptă ce se îndepărta tot mai mult și, în numai câteva clipe, își dădu seama că nu are ce să-i răspundă. Ridicând nedumerită din umeri și luându-și fiica de braț, s-au așezat amândouă în fața căsuței, pe o bancă făcută din trunchiurile copacilor.

În timp ce ședeau pe bancă, au simțit un tremur ce se transformă iute într-o trepidație puternică. Senzația le tăie respirația și au avut pentru moment impresia că le-a fost smuls pământul de sub picioare. De undeva foarte, foarte departe răsună un vuiet abisal și prelung, la auzul căruia și-au strâns neliniștite mâinile.

Din moment ce Muntele își încheiase coborârea, Isabel era convinsă că zguduirile vor înceta. Fetița își privi întrebătoare mama, așteptând o

explicație pe care, nici de această dată, femeia nu putea să i-o ofere. Îndepărtându-și îngrijorarea din minte, s-au concentrat asupra treburilor pe care le aveau de făcut.

— Mami, îi zise Isabel, vreau să fiu și eu de folos. Lasă-mă să îi ajut pe ceilalți copii la adunatul smochinelor negre. S-ar putea ca la noapte să avem nevoie de ele.

Ținându-și în continuare fata de mână, femeia privi visătoare copacii înalți și iarba aurie din ținutul Muntelui.

— Ar fi frumos să mergem acolo, nu? întrebă ea.

— Nu știu, îi răspunse Isabel. Poate. Dar eu nu vreau să părăsesc dumbrava. Aici este căminul nostru.

Mama își privi fetița și își dădu imediat seama că, în ultimele zile, Isabel se maturizase mult, pentru vârsta ei. Știa că va trebui să-i dea voie să plece – micuței regine a dumbrăvii.

— E mare păcat că lucrurile au trebuit să decurgă în acest mod, continuă mama Isabellei. Spunem că vrem să fim tratați corect, dar, când privim spre ținutul Muntelui, nu ți se pare că nutrim sentimente cu totul diferite?

Isabel, deși nu foarte sigură, bănuia la ce se referea mama ei.

— Dorim acel teritoriu pentru noi. Înainte să ajungă atât de aproape, nici prin gând nu ne treceau astfel de lucruri. Iar acum îl vrem numai pentru noi. Și văd clar această dorință în ochii tatălui tău, îi spuse mama.

Nedumerită, Isabel nu găsi un răspuns. Știa însă că, dincolo de copaci și de iarba aurie, acolo trăiau oameni cruzi, cu săbii și cai. Dar, totodată, exista apă din belșug, locuințe sigure și bucurii la care Isabel nici nu visase – și cine știe câte locuri pline de aventură.

Mama îi eliberă fetiței brațul și își așeză palmele în poală, privind melancolică spre copacii din depărtare.

— Să ai grijă, Isabel. Să nu te depărtezi de sat și de dumbravă. Și vreau să te întorci aici peste un ceas, așa încât să știi că ești teafără.

Isabel nu mai așteptă ca mama ei să se răzgândească și se ridică într-o clipă, furișându-se iute spre copacul unde îl cocoșase pe Samuel.

Un sunet îndepărtat răsună prin dumbravă și Samuel își dădu brusc seama că pomul în care stătea ascuns părea să se afunde în pământ. Odată cu încetarea mișcării, băiețelul își dori ca fata să revină cât mai repede și să-i țină companie, dar, în scurt timp, sătul să mai aștepte, hotărî să renunțe la siguranța locului unde se cocoșase și să plece singur în căutarea lui Edgar. Imediat ce-a coborât, Samuel s-a trezit față în față cu Isabel.

— Ți-am spus să rămâi în copac până când mă întorc, îl dojeni Isabel, savurând statutul de regină, convinsă fiind că, la un singur strigăt, copiii din dumbravă s-ar fi ivit printre copaci asemenea unor mici zâne, pregătite să-i îndeplinească îndată poruncile.

— Ai lipsit foarte mult, se apără Samuel, dar Isabel îl speriasse deja pe băiețel. Gura i se uscă brusc și băiețelul continuă cu glas tremurat: Voiam doar să mă uit puțin prin împrejurimi, după care mă întorceam imediat aici.

Isabel se mai îmbună față de Samuel, întrucât își dăduse seama că nu mai avea nici un rost să-l muștruluiască. Gândindu-se cum să schimbe cât mai repede subiectul, Samuel își drese glasul și o întrebă:

— Ai simțit și tu – când s-a mișcat pământul sub noi?

Isabel îi confirmă dând din cap, gest prin care Samuel observă că fetița începea să aibă cât de cât încredere în el.

— Ce crezi că a fost? continuă el, întrebându-se dacă știa și ea la fel de multe ca și el.

— Nu știu.

— Cum te cheamă? Eu sunt Samuel, îi spuse băiețelul, dându-și seama că nu se prezentaseră.

— Isabel, îi răspunse ea.

— Știi unde aş putea să-l găsesc pe Edgar? Am ceva foarte important de vorbit cu el.

— A plecat din dumbravă și nu s-a mai întors, îi spuse Isabel, nefiind încă pregătită să-i destăinuie băiețelului informația primită de la Briney.

— Unde s-a dus? întrebă Samuel, ușor îngrijorat.

— Nu știu sigur, răspunse Isabel, îndoielnică în privința intențiilor lui Samuel.

— Chiar nu știi unde a plecat? Trebuie neapărat să-l găsesc.

Isabel nu-l putu privi fix în ochi pe Samuel și băiețelul își dădu imediat seama că fata îi ascundea ceva.

— Ar putea fi în mare pericol, insistă Samuel. Trebuie să vorbesc cu el – este numai spre binele lui.

— Nu cred că-l vei putea găsi în Podiș, îi zise Isabel, a cărei determinare începuse să slăbească.

— Ce vrei să spui? Sper că nu s-a întors înapoi în ținutul Muntelui, să mă caute – asta ar fi o veste îngrozitoare.

Isabel îi făcu semn că nu, răspuns care îl nedumeri și mai mult pe Samuel.

— Atunci, unde e? Unde s-a dus Edgar?

Isabel îi arată spre pământ:

— Acolo.

Samuel nu-i înțelese răspunsul și privi spre sol, moment în care, scărpinându-se în cap, îi pricepu îndată vorbele.

— Doar nu vrei să spui că...

— A coborât în Deșert, îl lămurii Isabel. Sau, cel puțin, asta a încercat să facă.

— Nu se poate! Ce l-a îndemnat să facă una ca asta?

Au rămas amândoi gânditori pentru câteva clipe, după care au zâmbit cu reținere la isprava de care dăduse dovadă prietenul lor, Edgar.

— Mi-aș fi dorit să cobor cu el, spuse Samuel.

— Numai Edgar ar fi putut să coboare până acolo. Cum crezi că ai fi reușit să-l însoțești? Ai impresia că te-ar fi cărat în spate până jos? îi zise

Isabel, surprinsă cumva că intra în competiție pentru sentimentele nutrite față de Edgar. Samuel doar îi zâmbi.

— Nu știu de ce a făcut acest lucru, dar aș da orice să-l fi găsit înainte de a pleca. Mă întreb dacă știe ce scria în ultima pagină din cartea lucrurilor secrete.

Samuel îi dezvăluise astfel secretul său și Isabel îi ceru îndată o lămurire:

— Despre ce pagină vorbești?

Puștiul o privi pe Isabel și hotărî să-i destăinuie tot ce știa, întrucât era o informație mult prea importantă, ca s-o păstreze numai pentru el.

— În pagina respectivă se află o informație pe care nu cred s-o cunoască prea mulți oameni, îi spuse Samuel. Poate că Edgar a coborât acolo în speranța că va găsi pe cineva care să i-o citească. Sper totuși să nu se fi întâmplat acest lucru.

— Ce scria în pagina pe care i-ai dat-o lui Edgar?

Sosise momentul ca Samuel să-i împărtășească informația pe care o aflase. Îi era totuși greu să înceapă, deoarece își imaginase că va purta această conversație numai cu Edgar și nu cu o fetiță pe care n-o cunoștea mai deloc.

— Podișul se scufundă în Deșert, îi zise Samuel. Poate că zguduitura de mai devreme a fost numai începutul prăbușirii, în pagină scria că Atherton-ul va continua să coboare, chiar și după ce Muntele și Podișul vor ajunge la același nivel.

Isabel amuți și, pentru câteva clipe lungi, nu mai știu ce să răspundă. Se gândi la momentele pe care și le petrecuse mai devreme alături de mama ei și se simți deodată ușoară ca un fulg. Liniștea îi fu însă brusc tulburată de un alt gând:

— Ce mai e acolo jos? în afară de Edgar?

Samuel, deși nu ar fi vrut, știa că trebuie să-i dezvăluie și această informație.

— Nu știu sigur, îi răspunse băiatul. Dar, chiar dacă Edgar a reușit să ajungă acolo, se află în mare pericol.

Isabel îi repetă întrebarea, de această dată cu mai multă autoritate:

— Ce este acolo jos?

Samuel nu voia s-o sperie pe fetiță, dar era conștient de faptul că locuitorii din Podiș trebuiau să știe la ce să se aștepte.

— Un fel de... animale, îi spuse Samuel. Sau... mai bine zis, niște fiare, care nu s-ar da în lături să ne facă rău.

Isabel simți că i se oprește respirația, când și-l imagină pe Edgar singur în acel ținut atât de primejdios. Acestui gând îi urmă imediat realizarea faptului că, într-o bună zi, Podișul avea să ajungă la același nivel cu Deșertul. Oare vor pătrunde creaturile și în dumbravă?

— Îmi doresc să nu fi plecat acolo de unul singur, îi spuse Isabel.

Isabel și Samuel se priviră în acel moment de parcă și-ar fi pierdut amândoi cel mai bun prieten.

— Trebuie să le spun și celorlalți ce mi-ai zis, îl anunță grăbită Isabel, zbughind-o spre sat, să-și înștiințeze tatăl, și lăsându-l pe Samuel să reflecteze singur la pericolul în care ajunsese Edgar.

CAPITOLUL 27

CASA PUTERII.

Odată ajuns în apropierea Casei Puterii, Sir Emerik se simți oarecum îngrijorat de faptul că ar putea fi privit ca un laș. Lordul Phineus nu era de găsit, iar poarta era păzită numai de doi bărbați. Sir Emerik coborî cu mare greutate de pe cal și își urmări oamenii trecând călare spre grajdul din preajma Casei Puterii. Nu era nimeni care să-i ia frâiele și nu știa ce să facă cu armăsarul, așa că îi dădu drumul și îl privi pornind la trap spre ceilalți cai.

— Sir Emerik! se auzi strigat din spate, când tocmai se pregătea să intre pe poartă și să se îndrepte spre Casa Puterii. Iată că vine și Lordul Phineus!

Unul din străjeri îi arătă dincolo de intrarea principală, spre câmpul verde din depărtare, unde gonia spre ei un călăreț înveșmântat complet în negru. Sir Emerik simți de la distanță privirea ca de gheață a bărbatului și se gândi pentru o clipă să închidă cât mai grabnic porțile și să-și lase stăpânul afară – dar, în schimb, Sir Emerik încremeni și așteptă în apropierea porții sosirea Lordului Phineus.

— Ai vreo veste de la Sir Philip? îl întrebă Lordul Phineus, a cărui intoxicație părea să fi dispărut. Aerul proaspăt îi curățase aproape complet plămâni.

— Nu știm nimic despre el, stăpâne, îi răspunse Sir Emerik. Noi suntem primii care am ajuns.

Lordul Phineus descălecă și își coborî privirea spre bărbatul scund din fața sa, uitându-se cu tot mai multă răceală la rănile și cojile de pe capul lui Sir Emerik.

— Ați izbândit în încercarea de a-i supune pe săteni?

Sir Emerik își alese cu mare grijă cuvintele, pentru că știa foarte bine că privirea de pe chipul bărbatului din fața lui aparținea unui om ce se afla la numai un pas de a-și revărsa furia.

— Îmi pare rău, dar am dat greș. Localnicii au folosit o metodă de apărare necunoscută nouă. Și nu doar atât, ci au fost capabili să contraatace. Am luptat din greu, dar am fost siliți să facem cale întoarsă – însă nu înainte de a reuși să descopăr lucrul pe care îl căutam.

Explicația părea să-l fi liniștit pe Lordul Phineus și chiar să-i fi stârnit interesul. Dar, mai întâi, se întoarse să-i ocărăscă pe toți bărbații care nu arătau să fi luptat într-adevăr cu dârzenie.

— M-ați dezamăgit! urlă Lordul Phineus, începând să tușească și încercând să-și dreagă gâtul ce-l durea cumplit, tânjind după găleata cu apă ce-l aștepta în cameră.

— De-acum nu veți mai da greș! Treceți imediat înăuntru!

Cei cincizeci de bărbați au dat să se apropie de poartă, dar Lordul Phineus le făcu semn să se îndepărteze:

— Cine a venit cu Sir Emerik să rămână afară și să stea de pază. Nu am de gând să permit unei gloate de fricoși să-mi mănânce mâncarea și să-mi bea apa!

Bărbații care veniseră cu Sir Emerik se îndepărtară, privindu-se neliniștiți unii pe alții. Erau foarte oboșiți și însetați, iar Lordul Phineus oprise curgerea apei în ținutul Muntelui. Când le va îngădui oare să intre?

Lordul Phineus, dregându-și încă o dată glasul, scuipe și se depărtă de restul oamenilor, făcându-i semn lui Sir Emerik să-l urmeze.

— Așadar, ai găsit pagina, șopti Lordul Phineus.

— Da! Era la bărbatul care ținea hanul unde poposisem ultima oară. În toiul înclășării, printre miile de smochine ce ne loveau din toate direcțiile și săbiile ce tăiau în stânga și-n dreapta, l-am recunoscut imediat pe hangiu și l-am doborât la pământ. El mi-a oferit pagina, în schimbul vieții, și am considerat că e un târg corect.

— Și băiatul? Unde e?

— Hangiul nu știa cu siguranță, dar bănuia că puștiul s-a întors probabil în dumbravă. Acum însă nu mai are importanță – pentru că avem tot ce ne trebuie!

— Dă-mi imediat pagina, îi ceru Lordul Phineus, întinzând palma și așteptând ca Sir Emerik să-i înmâneze foaia. Sir Emerik însă nu luase în calcul această posibilitate și se văzu nevoit să născocească iute o altă minciună, care să acopere minciunile pe care deja le înșirase.

— Stăpâne, știți, ăăă... nu e chiar atât de simplu, se bâlbâi Sir Emerik. Ei bine, am citit pagina, dar nu am păstrat-o. Stăpâne, aveți încredere în mine; era un lucru mult prea important, pentru a-l ține asupra mea. Dacă pieream pe câmpul de luptă și o găsea altcineva?

Lordul Phineus îi acceptă povestea și hotărî să continue discuția mai târziu, între patru ochi. Luptătorii săi îi așteptau ordinele de cealaltă parte a porții, dar Lordul Phineus se adresă mai întâi oamenilor lui Sir Emerik.

— Nu uitați, sătenii din dumbravă au încercat să ne otrăvească! Fiți necruțători data viitoare, le strigă el, convins că doar domnul Ratikan știuse de planul său de a-i otrăvi pe oameni, secret pe care intenționa să-l păstreze numai pentru el.

Lordul trecu apoi cu pași mari pe lângă Sir Emerik, târâindu-și în spate poalele robei. Împinse de patru bărbați, ușile uriașe din lemn masiv începură să scârțâie și să se închidă încet, iar Lordul Phineus îi strigă lui Sir Emerik un ordin de bun-rămas:

— Stai cu oamenii tăi până la sosirea lui Sir Philip, după care veniți amândoi la mine. Avem de discutat treburi foarte importante.

Auzind cum erau zăvorâte ușile în urma sa, Lordul Phineus simți din plin gravitatea situației. Se așteptase la vești mai bune din partea lui Sir Emerik și tare se temea că lucrurile decurseseră la fel și pentru Sir Philip.

În timp ce oamenii săi se strânseseră în fața porții și discutau între ei, Sir Emerik era frământat de cu totul alte gânduri și se întreba câtă vreme va mai

putea păstra secretul pe care îl aflate din ultima pagină a cărții. Era o informație grozavă și se simțea chiar încântat de faptul că numai el o cunoștea. Ha, ha! băiatul ăla, Edgar, trebuie să fi pierit cu siguranță în încercarea lui nesăbuită!

Își pipăi ușor capul plin de coji și, deodată, îi veni o nouă idee: Samuel îi zisese că nu citise cartea, dar Sir Emerik nu se putea încrede în spusele băiețelului. Era posibil ca Samuel să fi aflat aceeași informație pe care o cunoștea și Sir Emerik. Trebuie să scap de el, înainte ca Lordul Phineus să apuce să-l interogheze încă o dată.

Capetele săltărețe ale unor călăreți au despicat în depărtare câmpul verde din fața lor. Se apropiau cei câțiva oameni care mai rămăseseră din grupul lui Sir Philip.

— Ah, e Sir Philip! strigă unul dintre străjerii de la poartă. Bine că revine teafăr printre noi.

— Într-adevăr, zise Sir Emerik, mijindu-și ochii și scrutând în depărtare ținutul Muntelui. Sper să nu fi pățit nimic rău.

Singur în camera principală, Lordul Phineus, supraveghind poarta de la fereastră, se arătă foarte tulburat când nu-l zări printre cei câțiva călăreți pe generalul său cu dinte strâmb. Încruntându-se, Lordul Phineus luă mai multe înghițituri de apă și traversă încăperea până la capul lui Mead. Punând mâna pe părul din piatră al sculpturii, începu să-i vorbească statuii ca și cum ar fi fost vie.

— Domnule Mead, de unde ai mai apărut și tu? întrebă el, având în glas iritarea și stridența unui nebun. Stai zi de zi aici și nu vezi absolut nimic. Ce se va alege din tine?

Sculptura existase dintotdeauna în Casa Puterii și Lordul Phineus îi știa numele numai pentru că era cioplit în lateralul gâtului din piatră.

În timp ce Lordul Phineus conversa cu capul lui Mead, Sir Emerik străbătu în goană curtea, urcă iute scările și, fără să-i adreseze o vorbă, trecu val vârtej pe lângă Horace, profilând pe ziduri o umbră diformă. Fără să piardă timpul, se năpusti într-un suflet pe treptele înguste ale scării la capătul căreia se afla camera unde se aștepta să-l găsească pe Samuel. Înainte să intre, își scoase din gheată un pumnal, cu intenția vădită de a-l ucide pe băiețel și de a arunca vina pe Sir Philip. Pumnalul, al cărui tăiș era ascuțit ca un brici, făcea parte din cele câteva arme foarte prețioase în Atherton – a căror origine era un mister pentru majoritatea locuitorilor.

A deschis ușa atât de încet, încât a reușit să simtă până și mirosul prafului din aer. Privind în cameră, a descoperit cu mare surprindere lipsa băiețelului.

Mama puștiului trebuia să fi știut cu siguranță unde se ascundea Samuel, așa că Sir Emerik se hotărî să-i facă îndată acesteia o vizită. Coborî iute scările înguste și îl găsi în capătul acestora pe Lordul Phineus.

— Horace mi-a spus că Samuel a reușit să-l păcălească și să scape, îl întâmpină Lordul Phineus. Din câte se pare, puștiul a făcut o hărmălaie de

nedescriș și, când Horace s-a dus să vadă ce se întâmplă, băiatul l-a mințit că s-a încuiat din greșeală în cameră, adăugă Lordul Phineus, devenind dintr-o dată foarte gânditor. Pe viitor trebuie să fim mai deschiși față de gărzile noastre. Horace habar n-avea că puștiul ne era de mare folosință.

Sir Emerik îl aprobă și dădu să plece în drumul lui, dar Lordul Phineus se postă în fața treptelor, blocându-i ieșirea și împiedicându-l pe Sir Emerik să treacă pe lângă el.

— Sperai să obții vreo informație de la Samuel? îl întrebă el tăios și acuzator.

— Nicidecum, răspunse Sir Emerik, netulburat de această acuzație. Voiam doar să văd ce face.

Lordul Phineus eliberă capătul scării și porni spre camera principală.

— Nici măcar maică-sa nu știe unde a dispărut. Unii spun că s-ar putea ca puștiul să fi căzut în Podiș.

Această informație îl mulțumi enorm pe Sir Emerik, ale cărui frământări în privința secretului pe care l-ar fi putut deține și Samuel dispărură imediat ce schimbă subiectul către probleme mult mai presante.

— Oamenii mei păzesc în continuare poarta, așa cum le-ați poruncit, i se adresă Sir Emerik. Mă tem însă că Sir Philip nici măcar nu și-a condus oamenii în lupta împotriva celor din Satul Oilor. Stăpâne, se pare că ne-a părăsit și a dezertat.

Ce încântare a trăit în acel moment Sir Emerik, văzând mirarea și neîncrederea pe chipul stăpânului său. Având șansa de a se dezvinovăți, Sir Emerik n-a pierdut această ocazie.

— N-am vrut să vă spun mai devreme, în fața oamenilor, începu Sir Emerik, dar să știți că Sir Philip nu părea deloc sigur pe sine, când l-am văzut ultima oară, înainte să plece la postul său. Mă întreb dacă nu cumva l-a părăsit curajul în cele din urmă.

Odată intrați în camera principală, Lordul Phineus traversă încăperea și se așeză la masă. Nu avusese parte de-o zi bună, iar pierderea lui Sir Philip, aliatul său de nădejde, părea să-i amplifice indispoziția. Până și Sir Emerik se arătă îngrijorat de faptul că stăpânul său nu-și manifestase răspicat mânia, la auzul așa-zisei dezertări a lui Sir Philip.

— Sir Emerik, zi-mi tot ce știi, îi ceru Lordul Phineus. Spune-mi tot ce-ai citit în ultima pagină din carte.

Sir Emerik simți o apăsare ciudată în piept. Mlădițele verzi și încâlcite ale iederei ce acoperea zidul din spatele stăpânului său păreau să năpădească și chipul sumbru ce-i ședea în față. Nu-l văzuse niciodată pe Lordul Phineus atât de dornic să facă rău. Sir Emerik se simțea de parcă toți lăstarii din cameră i-au împresurat brusc inima și i-au înghețat-o atât de mult, încât nu mai avea niciodată cum să-și recapete căldura.

Sir Emerik își privi stăpânul în ochi:

— Atherton-ul nu și-a încheiat transformarea. Așa cum scria și în carte, Muntele a dispărut, dar mai urmează și alte schimbări.

Sir Emerik păstră pentru moment suspansul.

— Ce schimbări? întrebă Lordul Phineus, pierzându-și răbdarea. Zi-mi odată!

— Podișul urmează să se cufunde în Deșert. E numai o chestiune de timp.

Lordul Phineus reflectă câteva clipe la această informație.

— Era cumva specificată și data la care se va întâmpla acest lucru?

— Nu sunt foarte sigur, dar cred că deja a început. Ați simțit pe parcursul zilei zguduitura aceea ciudată, ca și cum v-ar fi smuls cineva pământul de sub picioare?

Lordul Phineus simțise mișcarea. Era ca și cum ar fi plutit în aer pentru câteva clipe și stomacul i s-ar fi ridicat direct în gât. Crezuse însă că era doar o amețală, provocată de inhalarea otrăvii portocalii.

— Și mai e ceva, continuă Sir Emerik, a cărui inimă era cuprinsă tot mai mult de norul negru al răutății. În Deșert trăiesc fiare de tot felul – creaturi fioroase, care devorează orice întâlnesc în cale.

— Orice? întrebă Lordul Phineus.

Sir Emerik îi confirmă din cap.

— Dar au totuși un cusur, o deficiență care vine în avantajul nostru.

— La ce te referi? întrebă Lordul Phineus.

— La faptul că nu se pot cățara, nici pe stânci și nici pe ziduri, răspunse Sir Emerik.

Lordul Phineus reflectă la această informație înfricoșătoare. Era înfiorător gândul că fiarele le-ar putea invada teritoriul, devorând pe oricine le-ar ieși în cale. O părticică din el își dorea să salveze Atherton-ul de acest dușman necunoscut, dar, în același timp, perfidia ce-i clocotea în inimă îl ademenea cu beneficiile de care s-ar bucura într-o lume în care nu ar mai avea nici un dușman. În Casa Puterii avea la dispoziție apă și grădini, precum și foarte multe provizii de alimente. Ar putea apoi să lase creaturile să moară de foame. Nu are nici un rost să piară cu toții – eu, cel puțin, nu am de ce să mor.

— Povestea asta îți va aduce negreșit sfârșitul, dacă este cumva una din scornelile tale, îl avertiză Lordul Phineus, iscodindu-i chipul cu ochii injectați.

— Stăpâne, vă jur că nu mint, îi spuse Sir Emerik. Și, din ce-am citit, se pare că de această dată va decurge totul mai repede.

— Ce vrei să spui?

— Podișul va coborî mai rapid în Deșert. În pagina din carte scria că scufundarea va fi mai accelerată decât cea a Muntelui.

Cei doi bărbați s-au privit tăcuți în liniștea lugubră a camerei. Lordul Phineus aflase o informație catastrofală, pe care intenționa cu disperare s-o păstreze numai pentru el, cât de mult posibil. Îi trecu prin minte ideea să-l ucidă îndată pe Sir Emerik, așa încât să fie sigur că rămâne numai secretul său. În cele din urmă, se calmă și își dădu seama de importanța unei persoane ca Sir Emerik. Cu toate că era un mincinos fără pereche, Lordului Phineus îi

rămăseseră puțini aliați și avea nevoie ca Sir Emerik să-l mai ajute pentru o vreme.

— Câți din bărbații care slujesc în Casa Puterii au familii în ținutul Muntelui? întrebă Lordul Phineus.

Sir Emerik habar nu avea. Nu era genul de informație care să-l fi interesat.

— Nu pot spune cu siguranță, răspunse el. De ce vreți să știți acest lucru?

— Află răspunsul cât mai repede posibil. Cei care au familii și muncesc în Casa Puterii trebuie trimiși imediat la casele lor. Spune-le că le-am dat o zi liberă și scapă de ei cât mai degrabă. Nu pot pune bază pe devotamentul bărbaților cu soții și copii, pentru că am nevoie de oameni care să-mi fie credincioși numai mie.

— Nu înțeleg, zise Sir Emerik. Ce intenționați?

— A sosit vremea să ne apărăm singuri, în spatele acestor ziduri, continuă Lordul Phineus. Muntele și Podișul formează de-acum un singur teritoriu și, în cele din urmă, toți se vor închina la picioarele mele. Altminteri, își vor lua gândul de la apă.

Pricepând intenția stăpânului său, Sir Emerik schimonosi un zâmbet hidos. Sursa apei se afla înăuntrul Casei Puterii, tăinuită într-un loc știut numai de Lordul Phineus. Odată ce se vor baricada în spatele porților, vor avea la dispoziție câtă apă doresc. Aceasta le va da autoritatea să ceară tot ce poftesc și tot ce au nevoie. Nu vor mai fi astfel nevoiți să păstreze relații de prietenie cu lumea exterioară. Muntele dispăruse și nu mai rămăsese decât un singur teritoriu – cel al Podișului – ținut în care toți localnicii se aflau sub comanda Casei Puterii.

Mai era un detaliu esențial, care îl încânta nespus pe Sir Emerik – și anume visul acestuia de a cârmui singur în Atherton, năzuință pe care începu îndată s-o pună în aplicare, gândindu-se la modalitatea prin care să descopere sursa apei și maniera în care va scăpa de Lordul Phineus, atunci când va sosi timpul.

CAPITOLUL 28

LEGEA GRAVITAȚIEI.

Dorind să vadă dacă se mai poate cățăra la fel de bine având umărul rănit și un deget lipsă, Edgar de-abia aștepta să-și pună la încercare aptitudinile, dar coborârea pe cornișa peșterii nu reprezenta nicidecum o provocare serioasă. Era o cărăruie banală, ce șerpuia într-o pantă lină printre stânci ovale și înalte. Lui Edgar însă avea să-i revină speranța imediat ce-au ajuns în dreptul unui morman de pietroaie ce le bloca înaintarea. Bolovanii nu puteau fiocoliți, ci doar escaladați, iar zidul format de aceștia era de cel puțin trei ori mai înalt decât Edgar.

— Așa îi ținem la distanță pe Curățători, îi spuse dr. Kincaid. Am trecut pe aici de multe ori și e foarte ușor să-l traversezi, dacă știi pe unde. Trebuie să merg să-l găsesc neapărat pe Vincent!

— Pot să vin cu dumneavoastră?

— Îmi pare rău, Edgar, dar, având în vedere că ți-ai pierdut un deget și te-ai rănit serios la umăr, nu cred că vei reuși să treci dincolo, iar eu nu am puterea lui Vincent, să te car în spate. El e mult mai puternic decât noi doi.

Edgar se încruntă. Avea în față un zid de escaladat – unul mic, într-adevăr, dar era totuși un povârniș – și nu suporta ideea de a i se spune să-și înfrâneze imboldul de a se cățăra.

— Așteaptă-mă aici, până îl găsesc pe prietenul nostru, insistă dr. Kincaid. Nu cred să fie prea departe.

Bătrânul porni spre bolovani și începu să urce. Se mișca destul de încet și Edgar observă că alesese traseul cel mai ușor, nu pe cel mai rapid. Odată ajuns sus, dr. Kincaid se ridică răsufând din greu și, întorcându-se, privi în jos, la Edgar.

— Nu e cel mai rapid traseu, îi zise Edgar.

— Cum adică nu e cel mai rapid? Ba da.

— Ba nu.

— Am urcat de mii de ori pe aici și știu clar că e ruta cea mai scurtă.

Edgar își înlătură bandajul care-i susținea brațul la piept, se poziționează în fața pietroaielor și, alegând o rută cu totul diferită, urcă până în vârf în numai câteva secunde. Dr. Kincaid înlemni. Puștiul nu doar se cățăraseră mai repede, ci și mult mai grațios – cu toate că avea un umăr umflat și doar nouă degete la mâini.

— Într-o bună zi o să vă arăt cum să vă cățărați așa cum trebuie, îi zise Edgar, neafectat câtuși de puțin de efortul depus. Somnul, farfuria cu Negru și Verde, precum și abundența apei de care se bucurase îi dăduseră atât de multă energie, cum nici nu visase în trecut.

— Ești cel mai uimitor băiețel din toți cei pe care i-am cunoscut, îi spuse într-un târziu dr. Kincaid, primind din partea lui Edgar un zâmbet larg.

La coborâre, dr. Kincaid a avut ceva probleme, și ca să ajungă de cealaltă parte a povârnișului i-a trebuit un timp de două ori mai mare decât cel necesar la urcare.

— Să ai mare grijă, îi strigă lui Edgar. Vezi că porțiunea asta e mult mai dificilă.

Edgar însă coborî atât de iute, încât părea să fi fost în cădere liberă.

— Eh, acum nu faci decât să te dai mare, îi zise chicotind dr. Kincaid, pornind apoi împreună în josul potecii.

Spre capătul cărării, bolovani imenși ce străjuiseră povârnișul de-o parte și de alta se răreau tot mai mult, reamintindu-i lui Edgar senzația pe care o trăise de fiecare dată când părăsea adăpostul copacilor și se aventura dincolo de liziera dumbrăvii. Odată ce-a cotit pe ultima curbă a potecii, stâncile au dispărut complet și Edgar amuți în fața priveliștii pe care nici un alt copil din Atherton nu o văzuse vreodată și care nu era deloc pe măsura așteptărilor sale.

Dr. Kincaid continuă să-l strige pe Vincent, până când observă surprinderea de pe chipul băiețelului. Amintindu-și de ziua în care văzuse

pentru prima oară priveliștea ce se întindea în fața puștiului, îl lăsă pe Edgar să se bucure de aceasta pentru câtva timp, înainte de a se risipi magia momentului.

— Să nu pleci de aici, îi spuse bătrânul. Nu mișună momentan nici un Curățător prin împrejurimi, dar, în caz că-și fac apariția, fugi imediat spre mormanul de pietre și treci dincolo. Sunt convins că te descurci.

Edgar îi confirmă dând ușor din cap, fără să audă cu adevărat vorbele doctorului Kincaid, și bătrânul plecă numaidecât în căutarea lui Vincent.

La capătul drumului, atenția puștiului a fost atrasă de două lucruri complet diferite. Primul îl reprezenta chiar întinderea vastă a Deșertului – un ținut împânzit cu mormane de stânci gigantice. Grămezile de bolovani netede și cenușii – asemănătoare cu cele care înconjurau peștera doctorului Kincaid – erau zdrențuite de colții amenințători ai unor roci roșii-portocalii, muchii ascuțite printre care șerpuiau, ici-colo, brâuri verzi și pufoase de mușchi. Toate acestea nu făceau decât să împodobească un sol deșertic brun și negru. Deșertul arăta ca și cum ar fi căzut instantaneu în ghearele morții, amenințând totodată să revină exploziv la viață.

Al doilea lucru ce-i captase lui Edgar atenția era și mai uluitor. Băiatul avea în față marginea Atherton-ului, extremitate aflată mult mai aproape decât își închipuise. Din câte se părea, Vincent îl cărase pe Edgar toată noaptea prin deșert, ceea ce însemna că adăpostul doctorului Kincaid se afla la o distanță destul de mică de marginea lumii. Puștiului nu-i venea pur și simplu să creadă că acolo se sfârșea totul. Pornind spre muchia pământului, simți că pășește fără să facă prea mult efort.

— Nu te apropia, îl avertiză dr. Kincaid, care se întorsese fără Vincent și îl supraveghea atent pe Edgar. Nu ți-ai dori să fii aproape de margine, în cazul apariției unui Curățător.

Edgar ascultă atent să audă păcănitul oaselor, dar nu auzi nimic. Se simțea atât de atras de marginea lumii, încât îi era greu să se oprească.

— Nu o să mă apropii prea mult, pe cuvânt.

Băiatul își dorea să vadă totul, din moment ce venise până aici.

— Bine, Edgar, îi zise dr. Kincaid apropiindu-se și luându-l de mână, după care continuă să meargă împreună. Trebuie să ne mișcăm repede și să nu zăbovim prea mult. Să ai grijă, pentru că atunci când ești foarte aproape, exercită o atracție de neînchipuit.

Când ajunseră la o distanță de douăzeci de pași față de ea, Edgar începu să simtă atracția marginii, care părea să-l tragă spre ea, ca și cum i-ar fi legat încălțările cu frânghii.

— E ceva foarte ciudat, remarcă Edgar. De ce mă simt așa?

— Porțiunea de jos a Atherton-ului este extraordinar de grea și are forma unei sfere tăiate pe jumătate. Cu cât te apropii mai mult de marginea Deșertului, cu atât vei fi mai aproape de fundul Atherton-ului. Acesta te atrage spre el. Datorită lui, putem sta pe pământ și nu ajungem să plutim prin aer. E ceea ce noi numim gravitație, Edgar.

După ce-au mai înaintat puțin, Edgar observă că picioarele îi erau atrase în sus în timpul mersului și, pentru scurt timp, urmări amuzat cum tălpile lui păseau ca de la sine.

La numai câțiva pași de margine, dr. Kincaid se așeză la pământ și îi ceru lui Edgar să facă la fel. Continuară să meargă pe coate până la muchia ținutului, unde dr. Kincaid se răsuci și își întinse picioarele în gol. Edgar șovăi pentru o clipă, nesigur dacă să-i urmeze sau nu exemplul, dar, în cele din urmă, își lăsă și el picioarele deasupra marginii.

Dacă i-ar fi văzut cineva în acele momente pe Edgar și pe dr. Kincaid din spațiul de dincolo de marginea planetei, ar fi avut parte de-o imagine splendidă: peretele stâncos al Atherton-ului străjuia ca un turn imens deasupra celor doi oameni mici, care-și țineau picioarele încrucișate peste marginea lumii. Dr. Kincaid se aplecă în față și Edgar îl imită șovăielnic.

Planeta Întunecată se arată pentru prima dată vederii. Era incredibil de mare și uluitor de aproape. Așa cum spusese și dr. Kincaid, era complet întunecată – o lume imensă, rotundă, în variate nuanțe de gri și maro. Transmitea tristețe și amărăciune, ca și cum tocmai ajunsese la sfârșitul unei existențe îndelungate și plină de suferințe. Priveliștea îi stârni lui Edgar o serie de sentimente contradictorii: cu toate că-l făcea aproape să plângă, simțea o dorință intensă de a merge acolo și de a vedea lumea în care s-a născut.

— Dacă ar fi să cazi, nu te-ai prăbuși în neant, la infinit, îi explică dr. Kincaid. Gravitația te va atrage la un moment dat spre partea de dedesubt a Atherton-ului și impactul te-ar ucide pe loc.

Edgar și-ar fi dorit enorm să se întoarcă, să alunece pe creastă și să coboare până în partea de jos a planetei – întrucât, dacă era adevărat ce-i spusese dr. Kincaid, gravitația i-ar fi permis să rămână pe suprafața Atherton-ului. Edgar însă își privi palma și simți o durere vagă în locul unde își pierduse degetul mic. Nu avea parte de-o zi în care să poată coborî povârnișul pântecelui planetei.

Având la un moment dat impresia că aude un clănțănit îndepărtat, și înfiorat de posibilitatea apariției unui Curățător care să-l înhațe necruțător între dinții săi oribili și să-l sfâșie chiar la marginea lumii, Edgar își retrase imediat picioarele.

— E bine că ți-ai potolit această curiozitate, îi spuse dr. Kincaid. Era într-adevăr ceva ce merita să vezi și mă bucur că am venit aici împreună, dar acum avem treburi mult mai importante.

Cei doi s-au îndepărtat târâș de marginea crestei, și când au simțit că sunt în siguranță, s-au ridicat și au pornit spre potecă.

Vincent îi aștepta la capătul cărării, cu o funie atârnată pe umăr și ținând ceva la subraț.

— Edgar, ce părere ai de Planeta Întunecată?

— Mi se pare tristă – și murdară, îi răspunse Edgar, folosind primele cuvinte ce-i trecură prin minte.

— În doar câteva cuvinte, ai descris-o mai bine decât ar fi făcut-o mulți, remarcă Vincent. Felicitări.

Când se apropiară, Edgar observă că Vincent târâse după el o halcă dintr-un Curățător. Bucata de carne era cam de grosimea coapsei băiețelului și îi atârnavă în partea inferioară șase picioare osoase, pe care se prelinge și picura un lichid verde, cleios, ce semăna foarte bine cu budinca.

— Excelent! strigă dr. Kincaid. Ia te uită, se pare că Vincent a vânat ceva azi. Ai adus și apă?

Vincent se aplecă și rostogoli funia de pe umăr. Capetele frânghiei erau legate de un urcior pe care strălucea o peliculă de apă, ca și cum vasul ar fi fost de curând cufundat într-un iaz și nu ar fi avut vreme să se usuce.

— Minunat! spuse dr. Kincaid. Hai, Vincent, vino cu noi. Trebuie neapărat să-l vezi pe acest băiat cățărându-se. E ceva ce n-ai văzut în viața ta!

CAPITOLUL 29

SECRETELE DOCTORULUI HARDING.

Odată ce Edgar și noii săi prieteni au revenit în siguranță la adăpostul căminului lor, devenise tot mai cert faptul că dr. Kincaid și Vincent se pregăteau de o nouă călătorie. Cei doi au discutat fără oprire despre lucrurile pe care să le ia cu ei și despre traseele cele mai sigure pe care să le urmeze. Cu toate că Edgar îi ascultase cu mare atenție, nu reușise totuși să înțeleagă unde și de ce trebuiau să plece – nedumerire ce a persistat numai până când s-au așezat cu toții în fața câte unei farfurii cu Negru și Verde. De-abia când cei doi s-au apucat de mâncat, a găsit și Edgar momentul să le adreseze o întrebare.

— De ce trebuie să plecați atât de departe? întrebă Edgar.

Dr. Kincaid și Vincent s-au privit printre îmbucături, nefiind prea siguri de ceea ce trebuiau să-i spună.

— Uită-te mai atent la vechiul tău cămin, îi zise Vincent, susținut de privirea doctorului Kincaid, ce părea mulțumit de modalitatea aleasă de Vincent. Vezi că se mișcă?

Edgar își miji ochii și se uită foarte atent spre masivul stâncos, dar nu reuși să observe nimic.

— Nu se mișcă foarte repede, adăugă dr. Kincaid, dar o face constant și va continua tot așa...

— Până când? insistă Edgar.

— Până va ajunge la nivelul nostru, îl lămuri dr. Kincaid. Având în vedere că lumea noastră e plată, bănuim că se va opri aici.

Edgar se arătă surprins, dar nu într-atât pe cât ar fi făcut-o dacă nu ar fi văzut că ținutul Muntelui trecuse printr-un proces similar, în urmă cu numai câteva zile.

— Și cât va dura? întrebă Edgar. Băiețelul nu se atinsese până în acel moment de mâncare, așa că luă bucata de carne și o înmuie în sosul lipicios din farfurie.

— Nu suntem foarte siguri, îi răspunse Vincent, al cărui păr lung și negru atârna foarte aproape de budinca verde din farfuria deasupra căreia se

aplecuse. Până mâine ar putea coborî de tot, ori s-ar putea să dureze chiar și câteva zile. Nu putem spune cu siguranță.

Edgar nu se gândise că schimbările s-ar putea produce atât de repede și, deodată, și-i imaginează pe Curățători alergând liberi prin dumbravă și devorând copaci, oi, iepuri și oameni.

— Ce-ați zice să schimbăm subiectul? interviu dr. Kincaid, observând spaima pe chipul băiețelului.

Edgar nu-și căpătase răspunsul referitor la cât de departe vor merge și avea senzația că, de fapt, nu doreau să-i dezvăluie cu adevărat încotro plecau și de ce erau nevoiți să plece.

— Ce-ar fi să-i spunem lui Edgar mai multe despre dr. Harding, zise Vincent. Nu cred să mă satur vreodată să ascult poveștile referitoare la acest om atât de ciudat.

Dr. Kincaid încuviință și se ridică. Gândea întotdeauna mult mai bine când stătea în picioare.

— Da, avea foarte multe ciudățenii. Ura insectele, păsările și mai toate animalele mari. Spre deosebire de majoritatea oamenilor de știință moderni, considera că trăiau pe Planeta Întunecată mult prea multe specii care, în opinia lui, nu făceau decât să deregleze echilibrul lumii naturale și să provoace boli de nedescris. Când a proiectat Atherton-ul, s-a limitat doar la câteva viețuitoare: iepuri, oi și cai – animale care, după spusele lui, erau suficiente. Se simțea foarte mândru de smochinul hibrid pe care îl crease și pe care îl privea ca pe o sursă perfectă pentru hrană și pentru alte întrebuințări. S-a arătat însă destul de necăjit când a descoperit că pomii deveneau otrăvitori după al treilea an de viață. N-a găsit o soluție la această problemă, înainte să...

Vincent observă că dr. Kincaid tocmai se pregătea să intre pe un teritoriu destul de sensibil și îl redirecționează imediat:

— Avea totuși convingeri foarte puternice în privința cărților, nu-i așa, Luther?

— Într-adevăr, confirmă dr. Kincaid, dregându-și glasul și îndreptându-și atenția spre întrebarea lui Vincent. Din punctul lui de vedere, cărțile trebuiau să rămână doar în posesia aceluia care le meritau, le înțelegeau pe deplin și le puneau cu adevărat în valoare. Unii trebuiau să se ocupe de munca fizică – în dumbravă sau cu animalele – și alții să se dedice în totalitate studiului. Dr. Harding vedea aceste două categorii ca fiind reciproc incompatibile. Un om fie lucrează cu brațele, fie cu mintea, iar orice combinație între acestea două nu face decât să creeze o mulțime de probleme. Muncitorilor cărora li se permite accesul la cărți vor avea întrebări, nedumeriri și, într-un final, pretenții de tot felul. Din acest motiv, era convins că multe din cele mai violente conflicte apărute în decursul istoriei s-au ivit datorită educării persoanelor care ar fi trebuit să se ocupe numai de agricultură. Astfel, celor din ținutul Muntelui li s-au pus la dispoziție cărți – unele chiar foarte vechi – iar celor din Podiș, nu.

— Aș vrea să știu și eu să citesc, comentă Edgar.

— Edgar, nu-ți face griji, pentru că am multe cărți importante și, într-o bună zi, te voi învăța chiar eu să citești. În teritoriul Muntelui există o mulțime de cărți foarte vechi, dar care nu pot aprinde nici măcar o scânteie a amintirilor vieții de pe Planeta Întunecată. Cărțile mele sunt mult mai bune și le vei citi pe toate! De fapt, nu văd nici un motiv pentru care să nu reînvețe toți locuitorii din Atherton să citească. Pregătirile mintale prin care au trecut înainte să vină aici le-au ascuns multora această capacitate, dar, cei care au voința de a învăța, își vor aminti repede tot ce-au uitat.

Dr. Kincaid păși încoace și-ncolo, continuând să-i povestească despre omul care a creat Atherton-ul.

— Dr. Harding ne-a tănuțit multe lucruri importante și, dacă îți poți închipui una ca asta, a reușit să ascundă aceste secrete chiar și față de el însuși. A folosit o tehnică prin care și-a ascuns în minte, în spatele unor cifre, o mulțime de informații complexe, așa încât să nu și le poată aminti pe toate odată. Fiecărui set de informații i-a atribuit un număr, care funcționa asemenea unei chei în mintea sa și care, odată ce descuia lacătul, îi permitea îndată accesul la informațiile pe care le-a ascuns acolo.

Dr. Kincaid porni iute spre peșteră, fără nici un avertisment prealabil.

— Așa face el uneori, îl lămuri relaxat Vincent. Când îi vine câte o idee, o zbughește numaidecât s-o pună în practică, fără să-mi spună o vorbă. Lasă-l o clipă. Se va întoarce repede.

Într-o clipită, dr. Kincaid reveni în fața lui Edgar și Vincent, ținând în mână un jurnal cu coperti ponosite și pagini îngălbenite de vreme, zdrențuite și murdare, nu foarte diferit de cartea lucrurilor secrete.

— Uite, asta e unul din jurnalele doctorului Harding.

În timp ce dr. Kincaid răsfoia încet paginile, Edgar observă pe fiecare foaie cuvinte-cheie și numere din cinci cifre:

Mecanisme interioare 44851;

Formațiuni stâncoase 22302;

Secreția 32439;

Glandele de memorie 32441;

Lumi exterioare? 13120.

— Fiecare număr dezvăluie un set de informații sau, așa putea spune, permite accesul în prima cameră cu informații, de unde ajungi în altă cameră și cine știe în câte alte unghere mintale unde și-a cifrat informațiile. Dr. Harding a avut sute de astfel de jurnale și și-a zăvorât în minte ecuații nenumărate, idei și invenții pe care le putea găsi ori de câte ori folosea sistemul inventat de el. A apărut însă la un moment dat o problemă care a dat naștere tuturor celorlalte probleme.

— Ce fel de problemă? întrebă Edgar.

— Asta e singurul jurnal care ne-a rămas. Toate celelalte au dispărut.

— Cum au dispărut? Le-a luat cineva?

— Nu, le-a ars chiar el. Pe toate, mai puțin pe acesta – care a fost și primul. Aceste însemnări le-a făcut pe când avea numai doisprezece ani și nu cred să aibă vreo valoare reală. Presupun că le-a scris doar în joacă.

— De ce a vrut să ardă numerele?

Închizând jurnalul, dr. Kincaid se așează din nou pe scaun.

— Țasta e un alt mare mister, Edgar. Posibil ca dr. Harding să fi ajuns la capacitatea maximă de memorare. Poate s-a gândit că, dacă va distruge toate numerele existente, mintea i se va șterge și va putea înmagazina alte informații. Sincer, nu știu. Era o persoană foarte dificilă.

— Dr. Kincaid, întrebă Edgar, de ce nu v-ați mai reîntors pe Planeta Întunecată, așa cum ați făcut-o și înainte?

— Când te-am lăsat în Podiș nu știam și nici nu aveam de unde să știu.

— Ce anume?

— Ah, știam foarte bine că vor urma multe neazuri. Nu știam cât de grave vor fi, însă îmi era clară apariția acestora.

— Nu te mai chinui, interveni Vincent. Am discutat în repetate rânduri despre aceasta și n-a fost vina ta. Nu puteai face absolut nimic.

— Dr. Kincaid, ce vreți să spuneți? întrebă Edgar.

Dr. Kincaid scoase din buzunar un obiect pe care îl adusese din peșteră odată cu jurnalul. Era ceva ce Edgar nu mai văzuse niciodată. Era la fel de lucios și de negru ca o smochină, dar avea formă alungită și era făcut dintr-un material ce-i era necunoscut băiețelului.

— A fost o vreme când oamenii de pe Planeta Întunecată îmi puteau auzi glasul printr-un obiect similar cu acesta. Când vorbeam în el, oamenii puteau să audă tot ce le spuneam, chiar și la o distanță atât de mare.

Pentru Edgar, un asemenea lucru era de neînchipuit – fapt pentru care nici n-a putut crede așa ceva.

— Dar nu mai funcționează, adăugă Vincent. Dr. Harding n-a permis să fie aduse pe Atherton obiecte care să contamineze această lume... cum ar fi aparate și computere care să o transforme într-o a doua Planetă Întunecată.

Dr. Kincaid interveni însuflețit:

— Aparatul a funcționat pentru o vreme. Și, prin el, nu am fost contactat doar de cei de pe Planeta Întunecată, ci a mai fost și...

— Dr. Harding? întrebă Edgar.

— Într-adevăr, dr. Harding, răspunse dr. Kincaid, întristându-se când își aminti de acea perioadă. Dr. Harding a oprit funcționarea aparatului. Pe atunci nu știam, dar a fost totuși capabil să întrerupă toate legăturile între Atherton și Planeta Întunecată. A separat pentru totdeauna Atherton-ul de căminul în care acesta a luat naștere. Acum plutim liberi în jurul Planetei Întunecate, ai cărei locuitori ne pot vedea, însă nu pot intra în contact cu noi.

— Și unde este acum dr. Harding? E mort?

Dr. Kincaid așează aparatul pe masă, oftând prelung și frustrat. Înghițind ultimul dument din farfuria cu Negru și Verde, Vincent s-a șters la gură cu dosul palmei și i-a răspuns:

— Băiatul meu, ai ajuns la o întrebare la care bunul nostru doctor nu cunoaște răspunsul.

CAPITOLUL 30

SAMUEL ÎȘI DOVEDEȘTE NEVINOVĂȚIA.

Un mic grup de bărbați ședea ghemuiți sub coroanele înalte ale copacilor, așteptând și întrebându-se dacă să pornească sau nu la acțiune. Cu excepția unuia singur, erau cu toții membrii brigăzii al cărei conducător fusese Sir Philip. Avuseseră parte de-o dimineață lungă și chinuitoare, la finele căreia se întorseseră într-o Casă a Puterii ce nu dorea să le mai ofere adăpost. Îngrijorarea că nu mai au în cine să se încreadă i-a silit să se apropie de Satul Iepurilor, pentru a vedea ce aliați și-ar putea găsi acolo.

Unul din membrii grupului avea în particular îndoieli serioase în ceea ce-l privea pe Lordul Phineus. Era singurul bărbat care nu făcuse parte din luptătorii lui Sir Philip și nu participase la conflictul din Satul Oilor. Nu era nimeni altul decât Horace – paznicul din Casa Puterii – căruia i se ceruse câteva ore mai devreme să-și părăsească postul. Când a revenit, poarta era închisă și Horace a avut surpriza să nu mai fie lăsat să intre, așa că a pornit în căutarea altor persoane cărora le-a fost refuzată intrarea.

Unii oameni hotărâseră să caute o altă modalitate de a reveni în Casa Puterii, în vreme ce alții plecaseră deja la casele lor, renunțând complet la ideea de a face rost de apă și hrană. Horace a reușit totuși să adune lângă el cinci din călăreții lui Sir Philip și au căzut cu toții de acord asupra faptului că Lordul Phineus era un om violent și modul acestuia de a conduce Atherton-ul dăduse greș. Lordul trebuia oprit.

În lipsa lui Sir Philip, Horace a preluat imediat conducerea celor cinci bărbați. Horace avusese o poziție importantă – foarte apropiată de tronul puterii – și oamenii aveau nevoie de cineva care să-i călăuzească.

— Nu putem sta aici toată ziua. Unul din noi va trebui să meargă la ei, le-a zis Horace, uitându-se la chipurile bărbaților și observând că niciunul nu intenționa să se ofere voluntar. Acest lucru însă nu avea să fie o problemă pentru Horace, deoarece, privind în spate spre Satul Iepurilor, zări îndreptându-se spre ei un grup de bărbați înarmați cu bâte.

— Ascundeți-vă săbiile în copaci și veniți după mine, spuse Horace, convins fiind că nu vor avea parte de-o întâlnire pașnică, dacă ambele grupuri veneau înarmate. Bărbații i-au ascultat ordinul fără tragere de inimă și Horace, urmat șovăielnic de cei cinci bărbați, ieși din spatele copacilor, îndreptându-se încet spre mulțimea ce se apropia.

— Întoarceți-vă înapoi în ținutul vostru! le strigă cineva din Satul Iepurilor. În caz de nevoie, suntem capabili să ne apărăm!

Horace își ridică brațele și le ceru oamenilor să-i urmeze exemplul.

— Suntem neînarmați. N-avem nici o armă asupra noastră și am venit aici doar pentru a discuta. Aveți printre voi un conducător, care să fie dispus să ne asculte?

După ce sătenii au sporovăit câteva clipe, unul din ei a pornit în goană spre han și a reapărut din spatele ușilor însoțit de Briney și Maude.

A urmat apoi o serie de discuții în contradictoriu, al căror subiect Horace nu l-a putut desluși – cu toate că era aproape convins că sătenii se întrebau dacă nu cumva el și ceilalți veniseră cu intenții necurate.

În cele din urmă, Briney și Maude s-au apropiat singuri de Horace.

— Ați venit aici cu vreo misiune din partea Lordului Phineus? întrebă Maude, care era cea mai practică persoană din grup și care nu avea niciodată probleme în a trece întotdeauna direct la subiect.

— N-am fost trimiși de nimeni, i-a răspuns Horace. Vrem doar să vorbim cu voi.

Maude și Briney au șușotit câteva momente între ei.

— Care ți-e numele? întrebă Maude, primind îndată răspunsul din partea lui Horace.

— Bine, Horace. Doar tu poți veni cu noi în han. Pe restul oamenilor trimite-i înapoi la copaci.

Lui Horace îi fulgeră prin fața ochilor imaginea băiețelului său și, amintindu-și-l cum ședea în bucătărie la masa plină de străchini și linguri și privea pârâul ce curgea prin dreptul micuței lor case, n-a putut să nu-și aducă aminte cum arăta pârâul înainte ca el să plece de acasă: o albie cu malurile complet uscate, prin mijlocul cărora se scurgea un pârâiaș lat de nici jumătate de metru.

— Hai, duceți-vă, își îndemnă el oamenii, făcându-le semn să pornească spre copaci.

Bărbații au stat în cumpănă câteva momente, dorindu-și în sinea lor să-și fi luat cu ei săbiile, dar Horace i-a convins că aceasta e calea cea mai bună.

— Dacă aflăm că te-a trimis cumva Lordul Phineus, nu vei mai apuca să vezi copacii ăia. Așa că, poate îți dorești să le arunci o ultimă privire, îi spuse Maude, care nu avea încredere în acel străin din ținutul Muntelui, cu pleoape lăsate și gușă.

În han, Horace a fost escortat la o masă, prin întunericul ce se lăsa cu greu îndepărtat de cele câteva candelă aprinse și de focul la care se frigeau câțiva iepuri, pentru un grup de bărbați și femei din apropiere.

— La masa aia, îi spuse Briney, arătându-i spre același colț unde Sir Emerik fusese chestionat de Edgar.

Horace traversă încăperea și se așeză, iar Maude le ceru celorlalți să lase țepușa cu iepuri deoparte și să aștepte puțin afară. Câteva clipe mai târziu, în han nu se mai auzeau decât pocniturile și trosniturile focului și glasurile celor trei oameni așezați în colțul încăperii.

— De ce ați venit aici? întrebă Briney, privindu-l atent pe bărbatul din fața lui și încercând să-i citească expresia de pe chip.

— Deoarece consider că ne-am înțeles greșit unii pe ceilalți, a răspuns Horace.

— Eu am priceput fără nici o problemă dorința Lordului Phineus de a ne otrăvi, iar tu ești unul din oamenii lui, îi zise Maude.

Horace încercă să răspundă, dar Maude nu-i mai dădu voie:

— Și am înțeles la fel de bine că vreți să luați toate smochinele, iepurii și oile pe care le puteți scoate de la noi.

— Da, însă...

Maude plesni cu palma în tăblia mesei și străinul păstră îndată tăcerea. Pentru Maude, Horace era reprezentantul tuturor relelor din ținutul Muntelui și femeia intenționa să-și spună punctul de vedere, indiferent dacă străinului îi plăcea sau nu ce avea să audă.

— Și, la final, ați vrut să ne dați lovitura de grație cu ajutorul pulberii portocalii, continuă Maude. Otravă pe care locuitorii din dumbravă s-au străduit din răspuțeri să n-o lase să scape de sub control, având în vedere cererile voastre de a primi tot mai multe și mai multe smochine! Cum de-ați îndrăznit s-o adunați și s-o folosiți împotriva noastră?!

— Voi ați încercat primii să ne otrăviți, răbufni Horace, surprins de acuzația ce li se aducea, răspuns care o mai potoli pe Maude și Horace profită îndată de tăcerea așternută în cameră: Negați? Puteți nega faptul că ați folosit otrava împotriva noastră? Sunt în teritoriul Muntelui oameni care de-abia mai pot să respire. Eh, de asta ce mai ziceți? Sărmanii au mâinile și fețele pline de răni. Ce-ați fi vrut să credem despre voi? Că sunteți oameni pașnici?

Nemaisuportând insultele pe care străinul i le aducea soției sale, Briney îl atenționează pe Horace cu degetul.

— Lordul vostru, Phineus, i-a cerut domnului Ratican să strângă praful portocaliu și să-l testeze pe noi și să ni-l pună în apă – ceea ce a și făcut. Am avut însă mare noroc să-l descoperim înainte să poată fi folosit împotriva noastră, pentru că nu am nici o îndoială că Lordul Phineus dorea să ne otrăvească pe toți. Așa că, voi ați încercat să ne otrăviți. Noi n-am încercat decât să ne apărăm.

Horace nu mai știa ce să răspundă. Dacă era adevărat ce-i spusese Briney, încercarea lui era sortită eșecului. Nu auzise la nimeni despre aceste intenții. Nimeni nu știa nimic. Să fi fost oare Lordul Phineus un om de-o asemenea cruzime?

Maude își recăpătă aplombul:

— În plus, de ce-ați fost mereu atât de zgârșiți în privința apei? Din ce-am zărit prin teritoriul Muntelui, aveți apă suficientă, cât să vă ajungă multă vreme de acum încolo.

Acest subiect era unul care îl neliniștise adeseori pe Horace, în reflecțiile sale lăuntrice. Știa de mult timp că localnicii din ținutul său nu duceau lipsă de apă și, văzând la fața locului uscăciunea din Podiș, își dădu pentru prima oară seama cât de avar fusese Lordul Phineus.

— Apa reprezintă unul din motivele pentru care am venit aici, le-a răspuns Horace, simțind că s-ar putea să fi ajuns într-un punct al discuției în care s-ar fi putut înțelege reciproc. Lordul Phineus s-a ferecat în Casa Puterii,

împreună cu oamenii lui cei mai de nădejde. Întrucât majoritatea alimentelor sunt depozitate acolo, are la dispoziție hrană din belșug și, în plus, deține controlul asupra fluxului apei, dintr-un loc cunoscut numai de el.

Horace îi privi atent pe cei doi, dar nu reuși să-și dea seama dacă Briney și Maude l-au înțeles, așa că repetă:

— A ferecat porțile Casei Puterii și e singurul care controlează curgerea apei. Din câte se pare, Lordul Phineus s-a întors și împotriva ținutului Muntelui, nu doar împotriva Podișului.

— Și cum de se poate izola, fără să-l găsească nimeni? întrebă Briney. Așa ceva e imposibil.

— Nicidecum, răspuse Horace. El controlează apa din interiorul Casei Puterii, iar zidul foarte înalt ce împrejmuește fortăreața este păzit de cei mai credincioși oameni ai săi.

— Chiar nu mai cunoaște nimeni locul din care izvorăște apa? întrebă Maude.

— În afară de Lordul Phineus, nu. Mai demult erau trei persoane, ori cel puțin așa am auzit la postul pe care îl dețin în Casa Puterii. Sir Philip a căzut azi în bătălia din Satul Oilor, iar Sir William a pierit cu ceva timp în urmă, într-un accident nefericit. Cel de-al treilea, Sir Emerik, cu toate că deține o putere considerabilă, se pare că a fost lăsat pe dinafară, probabil din cauză că nu este de încredere.

— Înseamnă că ținta noastră este Lordul Phineus! strigă Maude. Trebuie să ajungem în Casa Puterii și să-l obligăm să dea din nou drumul la apă, după care îi vom ucide pe amândoi – atât pe lord, cât și pe tipul ăla, Sir Emerik.

— Mă tem că acest lucru este mult mai dificil decât vă imaginați, le spuse Horace, încleștându-și palmele și gândindu-se cum să le explice mai bine situația.

— Cei cinci oameni care au venit cu mine sunt singurii luptători care ne pot ajuta. Nu ne vom confrunța doar cu opoziția celor din Casa Puterii, ci vom întâmpina o rezistență aprigă din partea tuturor localnicilor care nu vor pe nimeni din Podiș în ținutul Muntelui. Nu vă gândiți că vor tolera incursiunea voastră în teritoriul lor, doar din simplul motiv că nici ei nu pot pătrunde în Casa Puterii.

— Nu poți vorbi cu ei? Nu-i poți convinge că și noi dorim același lucru ca și ei? întrebă Briney.

— Chiar doriți același lucru? întrebă Horace. Chiar vreți doar apă, ca și ei? Puteți spune cu mâna pe inimă că nu vă doriți să trăiți în ținutul Muntelui, alături de noi? Și, în plus, ne veți mai aproviziona cu mâncare, odată ce nu veți mai fi obligați să faceți acest lucru?

— Are dreptate, zise Maude. Văd aceste dorințe pe chipurile celor mai mulți dintre săteni. Vor cu toții să ajungă acolo și nu vor să mai fie conduși.

Ușa hanului se deschise larg și lumina se revărsă brusc în cameră.

— Briney? Maude?

Charles și Wallace au intrat în han răsuflând atât de greu, încât ai fi zis că ar fi străbătut în fugă distanța dintre sate.

— Suntem aici, Charles, i-a răspuns Briney din colțul întunecat al încăperii. Ce s-a întâmplat?

Charles a avut nevoie de câteva clipe să-și tragă răsuflarea, înainte să răspundă. Glasul îi era o îngânare stridentă și iritantă, din care nu se deslușea mai nimic. L-au condus împreună cu Wallace până în dreptul mesei și i-au așezat pe o laviță.

— Charles, ce s-a întâmplat? întrebă Briney, privindu-l cu îngrijorare și surprindere.

— Isabel, bombăni Charles, fata mea a vorbit cu un băiețel din ținutul Muntelui, un puști care îl cunoaște pe Edgar al nostru, din dumbravă. Înainte ca băiatul să apuce să fugă spre casa lui, Isabel l-a descusut și a aflat un lucru uluitor. Se întâmplă din nou, dar de această dată situația e mult mai gravă!

Charles înghiți din greu, dorindu-și cu ardoare o cană cu apă, dar în han nu mai exista așa ceva.

— Ce e? Ce vrei să spui? întrebă Maude.

Charles era atât de agitat de vestea aflată, încât nu se mai gândise să păstreze discreția. Încă din primul moment în care intrase în han, Wallace îl privise atent pe Horace, învăluit pe jumătate în penumbră.

— Cine e omul ăla? întrebă Wallace, înainte ca Charles să apuce să răspundă.

Neștiind cum să procedeze în continuare, s-au privit în tăcere și pământul începu deodată să li se miște sub picioare.

Samuel și Isabel stăteau ascunși în cea mai retrasă porțiune din dumbravă, șezând pe o creangă joasă, printre frunzele unui copac de trei ani.

— Dumbrova nu mai e îngrijită, spuse fetița, și n-a mai rămas pic de apă în iaz.

Samuel pipăi o frunză veștejită.

— Lordul Phineus a oprit apa, îi zise Samuel.

— Nu știam că poate să facă așa ceva, răspunse Isabel, gândindu-se că Lordul Phineus deținea mult mai multă putere decât fusese lăsată ea să creadă.

Samuel șovăi în a-i spune Isabellei tot ce știa. Faptul că a crescut de mic în Casa Puterii și a avut un părinte ce făcuse parte din cercul cârmuitorilor i-a permis să afle mult mai multe informații decât și-ar fi închipuit ceilalți. Fusese întotdeauna un băiat rezervat și devenise cu atât mai secretos din ziua în care mama lui rămăsese singura persoană în care avea încredere. Gândul la aceasta, singură în Casa Puterii, și actul său egoist de a o părăsi l-au îndemnat să spere că îi poate încredința Isabellei unul dintre cele mai importante secrete ale Atherton-ului.

— Locul de unde este controlată apa se află undeva sub Casa Puterii, îi zise Samuel. Și este cunoscut doar de două persoane.

— Cine sunt acestea?

Samuel lovi cu piciorul în țărână și își căută o clipă cuvintele.

— Erau trei oameni care știau cum să controleze apa: Lordul Phineus, Sir Philip și tatăl meu. Tata nu mi-ar fi arătat niciodată unde este acest loc, dar asta oricum n-avea importanță.

— De ce? întrebă Isabel, simțind că, încet-încet, va reuși să scoată de la Samuel tot ce știe.

— Pentru că nu m-a urmărit nimeni și cunosc toate cotloanele și ungherele din Casa Puterii.

Băiatul o privi pe Isabel și fetița îi fixă privirea.

— În afară de Lordul Phineus, eu sunt acum singurul care știe locul unde se află sursa apei. E un loc înspăimântător și deloc ușor de găsit, dar știu cum să ajung acolo.

Samuel se opri și clătină frustrat din cap.

— Ce e? întrebă Isabel.

— Pentru a ajunge la apă, trebuie mai întâi să intrăm în Casa Puterii.

— Asta nu va fi prea greu, răspuse Isabel. Îi putem spune tatălui meu și va merge acolo cu mai mulți bărbați, iar Lordul Phineus va trebui să-i asculte.

Samuel a surâs din colțul gurii la auzul opiniei simpliste pe care o avea Isabel față de provocarea ce-i aștepta. Desigur, fetița nu avusese niciodată în față o fortăreață sau altă forță de securitate mai înspăimântătoare decât paznicii care patrulau printre pâraiașele și cascadele din Podiș.

— Nu cred să ne fie atât de ușor, îi spuse Samuel. Există o singură poartă și e foarte bine păzită. Casa e înconjurată de un zid neted ca luciul apei, pe care doar Edgar l-ar putea escalada.

Dacă Lordul Phineus nu vrea să intre nimeni acolo, îi poate ține cu mare ușurință la distanță. Există însă un loc prin care ne-am putea strecura...

Isabel așteptă, lăsând suspansul să plutească în aer și insistă să-l descoasă.

— Unde e locul de care vorbești?

Samuel începea să-și facă griji pentru mama lui. Cu cât stătea mai mult în duminică, cu atât simțea mai mult nevoia să se întoarcă la ea și să se asigure că este în regulă.

— Isabel, dacă e să facem acest lucru, va trebui să mergem singuri.

Isabel dădu să protesteze, cu toate că o entuziasma ideea să scape de sub protecția mamei și să se aventureze în ținutul Muntelui alături de cineva care cunoștea bine drumul. Își și imagina privirile admirative ale celorlalți copii din duminică, în momentele când apa va curge nestingherită printre copaci și vor afla cu toții că Isabel a fost cea care a făcut posibil acest lucru.

— Isabel, noi suntem mici și ne putem ascunde cu ușurință, în special când intrăm în Casa Puterii. Cunosc multe locuri unde avem posibilitatea să rămânem pitiți, dar sunt locuri foarte înguste, și mai e un motiv pentru care trebuie să mergem singuri.

— Care anume? întrebă Isabel, pipăindu-și săculețul cu smochine negre și întrebându-se dacă avea suficiente smochine pentru această călătorie periculoasă.

— Intrarea în Casa Puterii nu e atât de mare încât să poată încăpea prin ea un adult. Doar noi putem trece pe acolo.

Așa au decis cei doi să părăsească împreună dumbrava, odată cu lăsarea întinericului. Isabel urma să-și petreacă după-amiaza făcând rost de mâncare și apă, dacă era posibil, precum și de câteva smochine negre în plus – cu toate că avea în cămăruța ei un săculeț plin cu smochine impregnate în pulbere portocalie, pe care intenționa să-l ia neapărat cu ea. În timp ce puneau la cale detaliile călătoriei, au simțit din nou cum pământul le coboară de sub picioare, provocând în depărtări răsunetul unui vuiet sinistru. Trepidația continuă atât de mult, încât Isabel nu mai pierdu vremea și fugi să se ocupe îndată de ultimele pregătiri.

După plecarea fetei, reflectând asupra unor amănunte pe care nu le menționase în dezvoltările de mai devreme, lui Samuel îi păru rău că nu-i spusese lui Isabel tot ce știa. Dar fetița s-ar fi putut răzgândi, dacă i-ar fi destăinuit totul – iar el chiar avea nevoie de măiestria copilei de a mânui praștia și de a-l ajuta în călătoria la finele căreia urma să fie iarăși alături de mama lui.

În răstimpul în care au stat cocoțați în copac, Samuel nu-i spusese două lucruri. Primul: adâncimea la care se află sursa apei și traseul foarte periculos până acolo. Însă nu aceasta era problema cea mai mare. Chiar de vor reuși să se strecoare în Casa Puterii și să străbată culoarul subteran, s-ar putea ca eforturile să le fie zadarnice – întrucât la capătul traseului urmau să ajungă în fața unei uși ce putea fi descuiată cu o cheie aflată numai în posesia Lordului Phineus.

CAPITOLUL 31

SPIRITUL DUMBRĂVII

— Ce părere ai, Wallace? întrebă Charles. Să avem sau nu încredere în el?

Charles le povestise tot ce aflase despre coborârea Podișului și despre creaturile oribile pe care s-ar putea să le întâlnească în Deșert. Sătenii îl trimiseseră pe Horace să aștepte afară, până când se hotărau dacă să-i spună sau nu aceste informații.

— Amenințările ne pândesc din toate părțile, bombăni Wallace. Schimbarea prin care trece lumea noastră este un adevărat blestem.

Wallace era gânditor și răbdător de felul lui, mult mai puțin predispus la acțiune decât ceilalți. Și totuși, stilul său tăcut și filosofic avea un efect liniștitor asupra oamenilor, care deveneau parcă în preajma lui asemenea unor mioare pe care nu dorea decât să le îndrepte în direcția cea bună.

— Nu știm ce ne așteaptă. Pericolele din Deșert rămân un mister și, după cum văd eu, s-ar putea să ne amenințe pe toți, continuă el, privindu-și prietenii și văzând că aceștia nu păreau să înțeleagă ce intenționa să le spună.

— Ar fi o totală nechibzuință din partea noastră să ne luptăm între noi, când putem foarte bine să ne aliem și să purtăm împreună un război împotriva unui dușman mult mai cumplit.

În han s-a așternut tăcerea și cei prezenți au reflectat asupra riscurilor.

— S-o fi mințit pe Isabel acel puști sosit din ținutul Muntelui, numai ca s-o sperie? Să-l fi trimis oare Lordul Phineus?

— Nu se lasă ea atât de ușor păcălită, îi spuse Charles. Fata nu mi-a spus un zvon sau o minciună, ci numai adevărul – fiind pe deplin convinsă că băiatul a venit aici să ne avertizeze.

— Și totuși, băiețelul putea fi păcălit de altcineva, nu? întrebă Briney. Posibil ca pagina aia din cartea secretelor să fi fost plină de minciuni.

În geamătul profund al coborârii line a Podișului, cei patru și-au ridicat sprâncenele și au încuviințat din cap în jurul mesei, recunoscând în tăcere faptul că se îndeplineseră deja unele din previziunile scrise în carte. Ar fi fost o nesăbuiță din partea lor, să se aștepte la o întâlnire pașnică cu Deșertul.

— Ne încredem în acest străin cu riscul pieirii noastre, spuse îndoielnică Maude, gândindu-se că Horace, cartea secretelor și băiatul misterios puteau foarte bine să facă parte dintr-o strategie a Lordului Phineus. Și totuși, Maude pricepu îndată înțelepciunea vorbelor lui Wallace. Cum s-ar putea lupta cu doi dușmani deodată, când nu știau mai nimic despre război? Eforturile le-ar fi fost sortite eșecului în ambele străduințe.

— Cine dorește să-l chemăm pe Horace înăuntru și să-i spunem tot ce știm, să ridice mâna, spuse Charles.

Wallace și-a ridicat brațul chiar înainte de rostirea propunerii. Dintre toți, era singurul convins că porniseră pe un drum înțesat de primejdii. El cunoscuse gustul bătăliei și victoriei, dar în ceasurile care au urmat luptei s-a simțit cumplit de neliniștit la gândul tot mai persistent că, în final, vor decădea cu toții. Războiul nu-și avea locul printre niște oameni pașnici și, în ceea ce-l privea, nu i se potrivea absolut deloc.

Când Charles a votat pentru, Briney a privit în acel moment spre Maude, ca și cum ar fi vrut să-i spună că nu-și ridică mâna, dacă nu vrea și ea același lucru. Inima îi era împărțită între devoțiunea față de soția sa și speranța de a coopera cu locuitorii din ținutul Muntelui și nu de a fi împotriva lor. Briney se arătă foarte bucuros când Maude oftă profund și își ridică îndoielnică brațul.

— Wallace, tu vei fi cel care va lua cuvântul, îi spuse Maude, hotărâtă să-și impună măcar o parte a voinței la masa aceea plină de bărbați. Oamenii pe care îi conduce au luptat în satul tău, unde și-au pierdut prieteni și camarazi sub băteala sătenilor voștri, așa că, pentru a fi pe deplin convinsă de această înțelegere, vreau să văd că dați dovadă de încredere unul în celălalt.

Odată revenit pe lavița unde stătuse mai devreme, Horace privi agitat chipurile sătenilor din fața sa, întrebându-se totodată de ce nu-i vorbește nimeni. Wallace savura tăcerea din încăperea, liniște care îl stânjenea vizibil pe Horace.

— Podișul se mișcă, remarcă Horace, ca și cum ar fi dorit să spargă gheața. Mă întreb oare de ce.

Cei de la masă au păstrat în continuare tăcerea. Horace însă nu era o persoană pripită, înclinată să trăncănească orice îi trece prin minte, numai

pentru a alunga un moment stânjenitor, așa că păstră și el tăcerea. Charles îl înghionti pe Wallace în umăr, gândindu-se că, probabil, Wallace ațipise pe scaun. Săteanul nu dormea, ci aștepta să-i apară în minte cuvintele potrivite – un lucru de care foarte puțini oameni sunt capabili în momente de încordare.

Wallace îl privi scrutător pe străinul din fața sa. Fălcile proeminente ale acestuia îi spuneau că Horace nu dusesese lipsă de mâncare, ba dimpotrivă. A simțit îndată în ochii străinului epuizarea și îngrijorarea, griji specifice unui părinte.

— Tu ai soție și copii, a rupt tăcerea Wallace. Oile sunt singura mea bogăție și ele reprezintă pentru mine la fel de mult ca orice altceva am cunoscut.

Urmă o nouă pauză, în decursul căreia Horace se gândi la mioarele care s-ar putea să fi pierit sub copitele cailor conduși de cei cinci oameni ai săi. Pentru moment, copilul meu este în siguranță, dar unele din animalele dragi ale acestui om au pierit înainte de vreme.

— Bărbații voștri au luptat bine, spuse Wallace, împreunându-și palmele pe tăblia mesei.

— După cum stau lucrurile, la fel ați făcut-o și voi, răspunse Horace, gândindu-se la numărul mare de luptători căzuți în bătălie.

— Nu, asta nu e adevărat. Eu nu știu să lupt bine. Noi nu știm deloc să luptăm, îi zise Wallace aruncând o privire fugară prietenilor săi. Am fost numai norocoși. Briney ne-a spus că ai unele îndoieli în privința Lordului Phineus. Noi nu avem nici un dubiu în privința lui. Evenimentele din trecut ne fac să credem că își va folosi puterea să ne controleze, însă avem totodată speranța că vizita voastră este un semn că nu toți cei din ținutul Muntelui îi împărtășesc dorințele.

— Speranțele vă sunt pe deplin îndreptățite, spuse Horace. Nu pretind că toți localnicii nutresc aceleași sentimente ca și mine, dar sunt unii care o fac. Câți anume, nu pot ști cu siguranță.

— Avem un nou dușman, unul care ne-ar putea obliga să ne unim forțele.

— Te referi la Lordul Phineus? întrebă Horace, uimit de această remarcă.

— Mă tem că el reprezintă numai o parte a necazurilor noastre, pe care aș dori să ți le dezvăluie Charles.

Charles dădu să înceapă, dar Wallace îl opri punându-i mâna pe braț, sugerându-i să mai aștepte o clipă.

— Horace, îmi pare rău pentru oamenii voștri, căzuți în satul nostru. Mi-aș fi dorit un cu totul alt deznodământ.

Horace simți sinceritatea cuvintelor bărbatului. Ar fi dorit să-și ceară și el scuze pentru o mulțime de lucruri, dar simțea că nu-și găsește cuvintele. Wallace dădu din cap, părând să-i înțeleagă străinului sentimentele, chiar dacă acesta n-a izbutit i să-i răspundă.

În numai câteva minute, Charles i-a povestit lui Horace tot ce aflate Isabel de la vizitatorul ei misterios, în legătură cu sălbăticiunile înfiorătoare

care ar putea invada Podișul. Pe parcursul dezvoltărilor, Horace își dădu seama că veștile n-ar fi putut ajunge în dăbravă decât prin intermediul lui Samuel. Acest gând îl neliniști, deoarece nutrea sentimente părintești pentru băiețel. Horace însă era un om de acțiune și, fără să mai piardă vremea, ca un bărbat pregătit pentru o asemenea întâlnire, își îndreptă îndată atenția spre primejdiile care îi amenințau.

— Trebuie să trimitem numaidecât pe cineva la marginea Podișului și să aflăm cât de aproape suntem de Deșert. În curând, creaturile alea, indiferent ce-ar fi ele, vor fi suficient de aproape cât să le putem vedea. Trebuie să ne cunoaștem dușmanul.

— Voi merge eu, împreună cu Morris și Amanda, se oferi Maude. O să revenim cu vești înainte de amurg.

Femeia nu mai așteptă un răspuns din partea celorlalți și Briney înțeleșese îndată că trebuia să rămână în han și să supravegheze satul. Era bucuros că soția lui se gândise să ia pe cineva cu ea. Pentru moment, își dorea ca Maude să stea cât mai departe de ținutul Muntelui, măcar până când Podișul avea să se apropie de Deșert.

După ce Maude ieși, Horace deschise primul discuția, remarcând:

— E o femeie puternică.

— Asta poți s-o mai spui o dată, răspunse Briney.

Cei patru bărbați au zămbit și au început să discute despre modalitățile în care se pot pregăti pentru ziua când Atherton-ul va fi complet plat. Conversația n-a durat mult, întrucât buzele le deveneau tot mai uscate și și-au dat îndată seama că ar face mai bine să-și conserve energia.

Horace se ridică să plece și ceilalți bărbați l-au urmat afară, unde s-au oprit în fața hanului.

— Voi lăsa un om acolo, spuse Horace, arătând spre copacii unde oamenii săi îl așteptau să se întoarcă. Când va reveni Maude cu vești, spuneți-i omului meu tot ce-ați aflat. El va ști unde să mă găsească. Dacă ne-am apropiat de Deșert și există într-adevăr o amenințare, așa cum v-a anunțat băiețelul, voi merge îndată la Casa Puterii și voi încerca să-l conving pe Lordul Phineus de faptul că trebuie să luptăm împreună.

— Încercați și alt traseu pentru a vă înapoia în ținutul Muntelui, îi spuse Wallace. Continuați de-a lungul marginii care separă cele două teritorii și veți găsi la un moment dat un cal și un bărbat care s-ar putea să vă fie cunoscut.

Nu peste multă vreme, Horace avea să găsească locul unde căzuse Sir Philip – departe de sate, într-un ținut al nimănui – și avea să se întrebe cum de ajunsese bărbatul într-o loc atât de pustiu.

Isabel trecea printr-unul din acele momente când își dorea din toată inima să fi știut să scrie și părinții ei să fi știut să citească. Fetița își dorea mai mult ca orice să-i lase mamei și tatălui ei un bilețel, în care să le spună să nu se îngrijoreze, pentru că va reveni curând acasă. Totodată, dacă le-ar fi spus unde se duce, știa foarte bine că părinții ar fi pornit imediat în căutarea ei, riscând să fie întâmpinați cu violență în ținutul Muntelui. Nu, îi era clar că nu

putea risca să piardă șansa de a-l ajuta pe Samuel într-o misiune atât de importantă și hotărî să ceară ajutorul celei mai devotate prietene din dumbravă, o copilă foarte drăgălașă și binevoitoare, în vârstă de numai șapte anișori.

— Te rog, vrei să-i spui ceva mamei mele?

— Da, îi răspunse copila.

— Așteaptă un ceas și du-te apoi la ea și spune-i că a trebuit să rezolv ceva foarte important, dar mă voi întoarce mâine.

— Unde te duci? Fiindcă o să mă întrebe acest lucru, îi zise fetița, dorind mai mult ea să afle destinația Isabelei.

— Nu-ți pot spune, pentru că mama nu trebuie să afle unde plec.

— Și chiar mai vii înapoi? întrebă copila cu tremur în voce, moment în care Isabel îngenunche pe un picior în fața ei.

— O să mă întorc, îți promit. Am aflat modalitatea prin care pot salva dumbrava, dar, pentru asta, mama nu trebuie să vină după mine. Nu trebuie decât să-i spui că mă voi întoarce.

— Bine, îi zise copila. O să aștept un ceas după lăsarea întunericului și apoi o să-i spun.

Copila fugi și Samuel sări dintr-un copac din apropiere. Odată cu primele semne ale amurgului, când cerul devenea tot mai cenușiu, Isabel a rupt dintr-un copac o frunză ce i se părea oarecum diferită, schimbare ce putea fi percepută numai de cineva care trăise în dumbravă la fel de mult ca și ea. Frunza era puțin uscată și începea să capete o culoare ușor aparte. Isabel își aminti de puieții din dumbravă și se întrebă cât de mult vor putea rezista, întrucât erau foarte fragili și necesitau multă îngrijire și cantități mari de apă. Dacă aceștia mureau, viitorul dumbrăvii era periclitat și dumbrava ar fi putut chiar să dispară.

— Trebuie să mergem repede, spuse ea. N-avem vreme de pierdut.

Așa și-au început Isabel și Samuel călătoria ce avea să-i poarte prin ținuturi frumoase și pline de primejdii, în scopul de a readuce unui ținut sterp și oamenilor însetați bogăția apei – aventurându-se la o încercare mult mai periculoasă decât și-ar fi închipuit.

Traversând precauți nămolul ce începuse deja să se întărească pe fundul fostului iaz unde se revărsa cascada, Isabel și Samuel și-au amintit de băiatul datorită căruia au ajuns să se cunoască.

— Ce crezi că face Edgar acum? întrebă Samuel, după ce au trecut nevăzuți hotarul ținutului Muntelui.

— Mi-aș dori să știu, răspunse Isabel.

— Încă mai avem șansa de a ne întoarce toți trei în dumbravă.

Cei doi au privit pomii din spatele lor și s-au furișat apoi printre tulpinile înalte și verzi ale ierbii. Isabel observă în lumina cenușie a cerului abundența vegetației din ținutul Muntelui, privesc luxuriantă ce pălea în fața mult prea iubiților ei smochini. Inima fetiței era pentru totdeauna acaparată de dumbravă

– de acei pomișori care îi trezeau amintiri de neuitat și, mai presus de toate, care erau însuflețiți cu spiritul unui puști pe nume Edgar.

Până când Isabel urma să revină în dumbravă, aceasta nu va mai avea să fie așa cum și-o amintea.

CAPITOLUL 32

SCORBURA LUI MEAD.

Atherton-ul a vuit înfundat pe tot parcursul zilei, de parcă s-ar fi pregătit să-și tragă sufletul pentru un ultim și îndelungat efort de a coborî până la nivelul Deșertului. Coborârea era constantă și putea fi mai degrabă auzită, decât simțită – asemeni tonurilor difuze ale unui cântec de leagăn ce pare să continue la nesfârșit și să se piardă în fundal la fel cum o făcea odată tumultul cascadei. Când și când se prăbușea vertiginos, bubuind și urlând, după care continua să scrâșnească încet, retrezindu-le simțurile tuturor locuitorilor din Atherton. Mișcarea însă nu s-a oprit complet, așa cum s-a întâmplat în decursul multor zile pe parcursul cărora Muntele s-a cufundat complet în Podiș.

Cu cât Maude și camarazii ei se apropiau mai mult de marginea Podișului, cu atât aceasta devenea mai aridă și mai deprimantă. Solul era împânzit de roci prăfuite și aerul uscat le îngreuna tot mai mult respirația. Maude se opri destul de aproape de marginea crestei și le arătă cu mâna în depărtare, unde puteau zări deja Deșertul. Podișul coborâse mult mai mult decât își închipuiseră cu toții. Cei trei au privit în spate, spre mijlocul Atherton-ului, acolo unde se înălțase cândva Muntele.

— Asta nu mai e casa noastră, le-a zis Maude. Glasul îi era atât de aspru și de șoptit, încât Morris și-ar fi dorit să-i umezească și să-i fluidizeze vorbele cu o cană cu apă, așa încât să nu se mai simtă atât de neputincioși și de neajutorați. A trebuit totuși să accepte în sinea lui că dispariția Muntelui dădea un aer ciudat Podișului și făcea ca Atherton-ul să arate pustiu. Masivul stâncos fusese pentru ei un refugiu la care se puteau adăposti și în preajma căruia se simțeau în siguranță, dar care acum dispăruse și lăsase în urma lui un sentiment de spaimă pe care Morris nu și-l putea izgoni.

— Se face târziu, zise Morris, surprins de sacadarea propriului glas – cu toate că nu vorbiseră prea mult pe parcursul drumului.

Cei trei au continuat să înainteze spre marginea ținutului, mult mai încet, dar fără să-și piardă o clipă voința. Amanda, la numai zece pași, s-a oprit brusc, zicându-le:

— Nu pot să merg mai departe.

Nu era o femeie de aceeași tărie ca și Maude și, cu cât se apropiau mai mult, cu atât își dorea mai intens să se întoarcă – așa că îi lăsă pe Maude și pe Morris să parcurgă singuri restul distanței.

Odată ajunși la marginea ținutului, s-au aplecat și au privit în jos.

— Nu se poate așa ceva! exclamă copleșită Maude, simțindu-se ca și cum i-ar fi apărut în față un monstru colosal, ivit parcă din coșmarurile ei cele mai groaznice. Nu trăia însă același sentiment ca și atunci când văzuse pentru

prima oară de aproape ținutul Muntelui – pentru că în ziua aceea zărise ființe umane pe creasta Muntelui. Ceea ce i se înfățișa de această dată în fața ochilor reprezenta un mister ce o teroriza și îi tăia respirația.

Maude și Morris zăreau deja colțurile zdrențuite ale stâncilor și dărele verzi și încâlcite ce se întretăiau pretutindeni pe suprafața Deșertului, observând totodată și creaturile hidoase care le produceau.

Cei doi ajunseseră deasupra locului unde erau aruncate gunoaiile din sat, inclusiv oasele și măruntaiele necomestibile de la iepuri. Înainte de lăsarea întinericului, Curățătorii se adunau în număr mare acolo – în același loc în care Edgar coborâse în timpul nopții, când majoritatea Curățătorilor obișnuiesc să se ascundă printre stânci și foarte puțini dintre ei îndrăznesc să se aventureze în căutarea vreunui os scăpat din vedere. În lumina zilei se strângeau acolo cu sutele, căutând oase și tot ce cădea peste marginea stâncii și le astâmpăra cât de cât lăcomia pentru mâncare.

Maude și Morris au simțit dintr-odată că li se face rău, când au văzut lighioanele ce mișunau în toate părțile și au mirosit duhoarea morții ce adia spre ei. Maude își potoli cu greu greața și se îndepărtă împleticindu-se de marginea crestei.

Zgomotul coborârii Podișului acoperea sunetele distonante produse de clănțănitul și mișcările Curățătorilor. Dacă ar fi avut parte de-o zi tăcută, Morris și Maude ar fi auzit mult mai clar sunetul vag al oaselor ce se sfărâmau dedesubtul lor.

— Dimineață s-ar putea să nu mai fim singuri, spuse Maude.

Morris o aprobă din cap și se îndepărtă, după care luă din apropiere un bolovan pe care se opinti să-l ridice și să-l ducă până în locul unde stătuse mai devreme. Când l-a aruncat peste margine, a fost cât pe ce să-și piardă echilibrul și să se prăvălească odată cu acesta. Amanda țipă și îi ceru să plece îndată de acolo, dar Morris a rămas locului și a privit în jos.

Pietroiul nimeri direct în capul unui Curățător. Rănit, animalul începu să se zvârcolească în toate părțile, de parcă ar fi vrut să-și ia zborul. Morris înlemni când văzu zeci de fiare atacând lihnite bestia rănită.

— Trebuie să-i avertizăm și pe ceilalți săteni, spuse Morris. Dacă sălbăticiunile astea ajung în sate, nu vom avea scăpare.

Maude s-a apropiat de Amanda și a cuprins-o de umăr.

— Mergeți în duminică și anunțați-i pe toți. Odată ajunși acolo, trimiteți pe cineva să-i înștiințeze și pe cei din Satul Oilor. Eu voi merge în satul nostru și le voi spune oamenilor tot ce-am văzut.

Morris și Amanda au pornit grăbiți spre duminică, iar Maude spre satul lor, unde va discuta mai întâi cu Briney și îl vor anunța apoi pe Horace și pe oamenii acestuia. Podișul și Muntele trebuie să-și unească forțele împotriva acestui dușman comun, își repetă ea sentimentul pe care îl exprimase Wallace mai devreme. E unica noastră șansă.

Maude gândea mai bine când era singură. Ea prefera singurătatea obișnuinței de a mătura și de a-l lăsa pe Briney să le vorbească localnicilor. Nu

de puține ori se gândise să se mute în Satul Oilor și să devină păstoriță, ocupație care i-ar fi permis să stea departe de oameni și să reflecteze în voie. Dar știa că Briney nu ar fi fost de acord să-și părăsească hanul. Maude s-a gândit la aceste lucruri în speranța că va uita ce văzuse în Deșert, însă nu-i dădea pace imaginea fiarei lovite de piatră și atacul nemilos al celorlalte bestii. Spre finalul călătoriei, când Satul Iepurilor apăruse deja în zare, Maude se gândea la un singur lucru:

Trebuie să găsim o modalitate prin care să-i forțăm pe monștrii ăia să se atace unul pe celălalt.

În camera de consiliu, așa cum îi făcea plăcere, Lordul Phineus admira capul lui Mead, trecându-și degetele peste nasul alb al sculpturii, urcând pe frunte și pe deasupra părului ondulat, cioplit în piatră. Fără un motiv anume, își aminti deodată de Sir William și de greutatea pe care le-a avut când a trebuit să-l pună pe acesta la punct.

Mintea i se limpezi imediat ce-a ajuns cu palma la ceafa capului lui Mead, moment în care a apucat strâns chipul statuii cu cealaltă mână, învârtind încet capul spre dreapta. A repetat apoi mișcarea spre stânga și a readus capul în poziție inițială. Când l-a răsucit încă o dată spre stânga, din podeaua aflată în spatele sculpturii s-a auzit un clic. Se descuiase ceva.

După ce-a repetat mișcările în ordine inversă, se auzi un țacănit diferit și Lordul Phineus luă între brațe capul și îl ridică de pe suport. Își băgă adânc brațul în scobitura în care stătea capul și luă dinăuntru o cheie.

Lordul Phineus a reșezat capul în soclu și s-a apropiat de ușa încuiată a camerei, să fie sigur că nu ascultă nimeni din spatele acesteia.

Îndepărtând cu grijă mlădițele iederei ce cobora pe zid și acoperea porțiunea podelei din spatele capului lui Mead, Lordul Phineus dezveli o dală mare din piatră și apucă lespede de adânciturile poziționate într-o parte și alta a plăcii. Trăgând lespede, a târâit-o zgomotos pe podea și a privit apoi în gaura de dedesubt. Inspiră profund și ascultă atent, să vadă dacă nu cumva se aud sunete neobișnuite.

Lordul Phineus simți o spaimă cumplită când văzu în lumina lămpii treptele ce se pierdeau în beznă. În dreptul primei trepte erau scrijelite cuvintele pe care le citise de multe ori în trecut, când coborâse până la sursa apei: Scorbură lui Mead. Cu toate că îl străbătuse de multe ori și îl cunoștea foarte bine, coridorul nu era deloc prietenos și îi provoca de fiecare dată fiori.

Coborând suficient cât să se poată astupa intrarea, Lordul Phineus așeză la picioare candela aprinsă și, ascultând încă o dată foarte atent, privi în josul culoarului îngust. Odată ce-a tras lespede și a acoperit intrarea, Lordul Phineus a fost îndată împresurat de întuneric și de penumbrele jucăușe, iscate de flăcărișul portocalie a lămpii.

Avea la el un pumnal, un amnar, în caz că se stingeă fitilul, și cheia luată de sub capul lui Mead, precum și un săculeț pe care și-l atârname de mijloc și pe care îl pipăi ușor înfiorat. Săculețul era plin cu bucăți de pâine uscată, care urmau să-l ajute în privința creaturilor primejdioase ce sălășluiau în Scorbură

lui Mead, fiare care îl vor lăsa să-și vadă de treabă numai dacă le dădea ceva de mâncare.

Lordul Phineus ridică lampa și privi în față pereții acoperiți în întregime de lujerii uscați ai iederei maronii și negre. Mlădițele arătau asemenea scheletului unei sălbăticiuni care părea să nu dorească să-l lase să meargă mai departe. Cutremurându-se încă o dată, își începu călătoria în grotă de sub Casa Puterii și, după numai câțiva pași, auzi un mârâit gros ce-l îndemnă să scoțoască îndată prin săculețul plin cu pâine.

Sir Emerik stătuse într-adevăr la ușă și ascultase în liniște zgomotele pe care le mai auzise și altă dată. Cunoștea secretul capului lui Mead și știa că există o grotă ce poartă numele de Scorbură lui Mead, însă nu avusese niciodată plăcerea să deschidă intrarea spre aceasta. Până în acel moment nu era foarte sigur de locul în care se afla ascunsă cheia, dar, auzind mai devreme hârșăiturile pietrei, știa că ascunzătoarea era chiar în soclul sculpturii. Zâmbind înverșunat, Sir Emerik începu să plănuiască modalitatea prin care să poată scăpa de Lordul Phineus, să dețină controlul apei și să ajungă stăpânul întregii lumi.

CAPITOLUL 33

INVERSIUNE.

Din cenușiul amurgului nu mai rămăsese decât o lumină difuză. În timp ce în Atherton se așternea întunericul, trei siluete își croiau drum printr-un ținut cufundat în tăcere. Trepidațiile și zgomotele măcinării pământului încetaseră, iar în depărtare nu avea de unde să mai răsună vuietul distant al cascadelor. Curățătorii se ascunseseră discreți printre stâncile colțuroase rămase mult în urma drumețiilor și Atherton-ul era tăcut ca o șoaptă.

Edgar era obișnuit să călătorească fără să aibă parte de prea multă lumină, dar liniștea sinistră ce-i înconjura îi dădea impresia unei lumi bântuite, un sentiment pe care nu-l cunoscuse niciodată în trecut. Atherton-ul îi părea lui Edgar o lume moartă.

— Va rămâne mereu tăcerea asta? întrebă agitat Edgar. Nu-mi place deloc.

— E foarte ciudată, spuse Vincent, care mergea în fața lui Edgar și a doctorului Kincaid, deschizându-le drumul.

— Pe mine nu mă deranjează liniștea, zise dr. Kincaid. E mult mai plăcută, decât să auzim în aer sunetele Curățătorilor.

Străbătuseră cale lungă prin ținutul Deșertului și se apropiaseră în sfârșit de marginea Podișului, continuând să înainteze un scurt interval de timp fără să-și adreseze un cuvânt.

— Dr. Kincaid?

— Da, Edgar.

— Vreau să vă mulțumesc că m-ați luat cu voi.

Vincent și dr. Kincaid discutaseră înainte de plecare dacă să-l ia cu ei pe băiețel, ori să-l lase la adăpostul peșterii. Nu-i dezvăluiseră lui Edgar locul spre care se îndreptau, ci îi spusese doar că îl vor proteja.

— Ai stat mult prea mult singur, i-a răspuns dr. Kincaid. Cel mai bine este să iei singur unele decizii.

— De ce nu-mi spuneți și mie unde mergem?

Dr. Kincaid nu i-a răspuns imediat, dar se gândise între timp cât de mult să-i dezvăluie puștiului și se hotărî să-i mai spună unele lucruri.

— Edgar, nu avem prea mult timp. Câteva zile sau poate numai o săptămână și vom pierde această șansă.

— E vorba de Curățători? întrebă Edgar, înfiorat la gândul că fiarele vor invada dumbrava și satul.

— Nu chiar, îi răspunse dr. Kincaid, încercând să-i mai potolească imaginația. Edgar, am pornit pe acest drum și nu mai putem da înapoi, dar e mai bine să nu aflăm deocamdată destinația noastră finală. Pentru moment, e mai bine să te concentrezi asupra lucrurilor prezente.

Edgar era deprins cu aventura și, cu toate că vorbele bătrânului îl liniștiseră, își făcea totuși griji față de zilele ce vor veni. Dr. Kincaid schimbă subiectul:

— Ce-ai zice să mă strigi pe un nume mai apropiat, vrei? „Dr. Kincaid” e cam protocolar.

— Și cum vreți să vă strig?

Dr. Kincaid reflectă puțin asupra răspunsului, frecându-și lobul urechii între degetul mare și nodul arătătorului.

— Numele meu complet este Luther Mead Kincaid. „Mead” e destul de ciudat, nu? Nici eu nu știu ce-a fost în mintea mamei când mi-a dat numele ăsta. Ce zici, îmi poți spune Luther?

— O să încerc, îi spuse Edgar, știind bine că îi va fi greu.

Deodată, Vincent le făcu semn să păstreze tăcerea și să rămână nemișcați. Respirând cu toții foarte încet, au auzit un ușor clănțănit. Vincent le-a indicat să stea în dreptul lui și i-a condus încet prin lumina difuză a nopții. După ce s-au îndepărtat și sunetul s-a diminuat, Vincent s-a întors spre prietenii lui.

— Un cuib de Curățători, le-a spus el. Unii încă nu s-au retras în ascunzișuri și s-ar putea să mai dăm peste câteva mici grupuri, dar majoritatea nu-și vor părăsi adăposturile până când nu sunt siguri că pot să vadă.

— Câți Curățători sunt aici? întrebă Edgar, sperând să afle că sunt suficient de puțini, încât Vincent să nu aibă probleme în a-i omorî pe toți.

— Mai mulți decât toți locuitorii din Atherton, îi răspunse Vincent. Odată cu revărsatul zorilor, se vor duce buluc la marginea stâncii, dacă aceasta va mai exista până atunci.

Posibilitatea ca mii de Curățători să iasă din ascunzători la primele raze de lumină și să pornească spre o stâncă ce nu le mai putea opri înaintarea era pentru Edgar un gând înfiorător și inimaginabil.

— Trebuie să merg îndată în dumbravă, spuse Edgar. Băiețelul fusese îngrijorat în privința Isabellei și a celorlalți săteni, dar acum, ajuns atât de aproape de fostul său ținut, era tot mai hotărât să-și găsească prietenii.

— În acest caz, vom lua direcția dumbrăvii, îl liniști dr. Kincaid, simțind neliniștea băiețelului.

Au continuat apoi să înainteze în tăcere o bună bucată de drum, până când n-au mai auzit clănțănitul Curățătorilor adormiți și au rămas complet singuri în pustietatea Deșertului. Cu cât înaintau mai mult, cu atât băiețelului îi venea mai greu să creadă că Vincent îl cărase în brațe o distanță atât de mare, în noaptea când căzuse de pe stâncă.

— N-am ajuns încă în apropierea stâncii? întrebă dr. Kincaid, pe care începuseră deja să-l doară picioarele de atâta mers. Nici nu apucase să rostească bine aceste cuvinte că, deodată, de undeva din fața lor, foarte aproape, răsună în întuneric sunetul oaselor sfărâmate.

— Dați-vă în spate! strigă Vincent, care folosisese până atunci capătul bont al suliței pe post de baston, întorcând-o imediat cu vârful ascuțit spre atacatori, pentru a se proteja.

— Sunt doi! Stați în spate! strigă încă o dată Vincent.

Fără să mai stea pe gânduri, Edgar își scoase praștia din buzunar și două smochine negre din săculețul de la șold. Potrivi iute o smochină în praștie, iar pe cealaltă o ținu în mână, după care se depărtă câțiva pași și începu să învârtă praștia deasupra capului.

— Edgar! Ce vrei să faci? întrebă dr. Kincaid, neînțelegând ce urmărea băiețelul.

Edgar era însă prea concentrat ca să-i mai răspundă.

Vincent a împuns cu sulița și a respins de câteva ori atacurile violente ale unuia din Curățători, care își smucea violent capul și își zbătea coada cu atâta sălbăticie, încât se ridica de la pământ pe douăsprezece din picioarele din spate. Vincent găsi în cele din urmă o poziție bună și implântă sulița direct în gura lighioanei, moment în care Curățătorul își încheștă colții și nu mai dădu drumul suliței, zvârcolindu-se muribund la pământ. Sulița intrase până la mijloc în gâttelejul animalului și nu mai putea fi folosită.

Al doilea Curățător porni atacul împotriva lui Vincent exact în clipele când acesta încerca să-și ia de la spate a doua suliță. În acel moment, dr. Kincaid auzi plesnetul puternic al praștiei ce azvârli smochina neagră prin aer.

Smochina îl izbi pe Curățător direct în cap și fiara se clătină surprinsă în spate. Edgar potrivi în praștie a doua smochină neagră și începu s-o învârtă deasupra capului.

— Așteaptă-l până vine spre noi, îl sfătui Vincent.

Lovitura pe care puștiul i-o aplicase Curățătorului nu avea forța de a-l ucide pe animal, dar părea totuși să-l rănească.

Edgar așteaptă până când Curățătorul atacă în direcția din care auzise glasul lui Vincent și, odată cu plesnetul praștiei, smochina zbură prin aer și izbi colții zimțați ai Curățătorului, î spărgându-i unul din dinți.

Curățătorul incremeni și clănțâni surprins din dinți, permițându-i lui Vincent să se apropie iute și să înfigă sulița în gâttelejul fiarei înmărmurite. A

fost una din cele mai ușoare reușite de care avusese parte Vincent în toți acei ani în care vânase în Deșert.

Dr. Kincaid se apropie și își luă prietenii de umăr:

— Bravo!

Clătinând din cap, Vincent îi zâmbi larg lui Edgar:

— Se pare că mi-am găsit și un partener de vânătoare.

— De-acum vom putea călători nestingheriți! spuse încântat dr. Kincaid.

— Luther, întrebă Edgar, simțindu-se ciudat să-i rostească prenumele și gândindu-se că este ultima oară când îl strigă așa. Unde mergem?

— Într-o călătorie fantastică, îi răspunse dr. Kincaid. Și mă bucur nespun că te am pe tine și pe Vincent să mă apărați.

Vincent ciopârți o halcă dintr-un Curățător și i-o înmână lui Edgar, după care tăie o bucată pentru dr. Kincaid și una pentru el. Carnea proaspătă a Curățătorului era îmbibată cu un lichid verde și cleios, ce mustea și plescăia printre dinții băiețelului.

— Aș vrea să te mai întreb o dată, Vincent, i se adresă dr. Kincaid. Am ajuns sau nu aproape de stâncă? Eu nu-mi prea dau seama unde mă aflu, dar tu ai mers de multe ori pe aici.

Vincent mușcase o bucată mare din carne și Edgar observă că își mânjise până și obrajii cu acel lichid vâscos ce scânteia în lumina difuză a nopții ca luciul unei ape în întuneric.

— Mă tem că am trecut deja hotarul Podișului, răspunse Vincent, ștergându-și de umăr un obraz. Stâncă a dispărut.

Edgar privi în spate spre Deșert și își dădu seama că, de fapt, Curățătorii pe care îi omorâseră se aflau deja în Podiș. Era o surpriză uluitoare. Una era să-și imagineze că Deșertul și Podișul vor ajunge la același nivel și cu totul alta era realitatea, care îl izbise parcă direct în frunte și îi provocase o sumedenie de gânduri năucitoare în privința unei lumii aflate în plină transformare.

Edgar privi spre duminică, dar nu o putu vedea, cu toate că își putea imagina cu exactitate unde s-ar afla aceasta în depărtare. De-acum, în Atherton nu mai existau stânci și povârnișuri care să fie escaladate și Edgar rosti primele cuvinte care îi veniră în minte:

— Lumea e plată.

Dr. Kincaid privi spre întunecimea orizontului, uluit de transformările ce li se așterneau în față.

— Într-adevăr.

Vincent părea cel mai puțin impresionat din cei trei, întrucât nu-și putea lua gândul de la obligația pe care o avea, și anume să-i protejeze în călătoria lor pe dr. Kincaid și pe Edgar. Știa că va veni o vreme când stâncile vor dispărea și se gândea numai la cât de complicată și dificilă îi va fi sarcina de a-și apăra prietenii.

— De-abia am trecut în cealaltă parte, spuse dr. Kincaid, îndepărtându-se câțiva pași și îngenunchind. Priviți. Aici se vede locul din care se ridicase peretele stâncos. Nici nu-mi vine să cred că a dispărut.

Cei doi s-au apropiat și au îngenunchiat alături de el, privind atenți locul de unde se înălțase până nu demult un uriaș zid din piatră.

— De această dată nu a fost perfectă, continuă dr. Kincaid. Este exact așa cum am bănuț.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Edgar.

— Din ce cunosc referitor la coborârea Muntelui, tind să cred că acesta s-a scufundat fără să lase urme și hăuri prea semnificative. Uitați-vă.

Dr. Kincaid păși de-a lungul striatției plină de pietre și arată spre aceasta. Edgar îi urmări în bezna nopții direcția degetului și i se păru că vede pe pământ o dungă mai închisă la culoare decât restul solului.

— Dunga aceea neagră este un fel de crevasă, un loc unde cele două ținuturi se întâlnesc, dar fără să facă masă compactă. Vom putea găsi despicături ca acestea pe toată lungimea filonului, spuse dr. Kincaid. Unele sunt late cât palma, iar altele îndeajuns de mari cât să poți cădea cu totul în ele. Multe dintre acestea sunt atât de adânci, încât nu mai poți scăpa din ele.

— Mă întreb dacă nu am putea scăpa de Curățători aruncându-i în crăpăturile acelea mari, zise Edgar. Poate găsim o modalitate prin care să-i împingem, ori să-i mănăm spre acestea.

Vincent privi în lungul liniei și se întrebă cât de adânci și de largi ar putea fi unele din aceste crăpături.

— Asta vom vedea cu timpul, răspunse dr. Kincaid, privind spre ținutul Muntelui și zâmbind amar la gândul că vor avea cale lungă până acolo, afurisindu-și picioarele pentru încăpățânarea acestora de a se plânge la fiecare pas.

— Am face bine să mergem mai departe, spuse Vincent. Mai avem ceva până la dăbravă și trebuie să ajungem acolo până la ivirea zorilor.

În ceasurile cele mai întunecate ale nopții, cei trei au continuat să înainteze prin Podiș, tăcuți și gânditori, cufundându-se fiecare în propriile gânduri la ceea ce va avea să le aducă dimineața.

Vincent se pregătea sufletește pentru multe și glorioase bătălii în care va fi nevoit să-și pună în practică priceperea. Dr. Kincaid se gândea numai la locul în care vor ajunge și la provocările dificile care îi vor aștepta acolo. Edgar se întreba unde erau oare Samuel și Isabel și dacă îi va mai putea vedea vreodată. De asemenea, se întreba dacă va mai avea ocazia să se cațere, gândindu-se totodată la dăbravă și la satele din Podiș, la teritoriul Muntelui și la Lordul Phineus, precum și la puzderia de Curățători ce urmau să-i invadeze ținutul natal și să devoreze până la unul copacii din dăbravă.

Și totuși, Edgar nu se temea de ivirea zorilor și de pericolele ce vor apărea odată cu venirea dimineții. De-acum nu mai era un orfan ce dormea sub copacii din dăbrava cu smochini. Cutezase să viziteze fiecare tărâm din Atherton și, mai mult de atât, își făcuse prieteni în fiecare loc unde ajunsese. Soarele urma să răsară deasupra unei lumi în care îi așteptau la tot pasul experiențe mărețe și peripeții primejdioase, dar băiatul își avea prietenii alături și vor lupta din răzputeri să salveze lucrurile cu adevărat importante.

La ce-ar putea spera mai mult un băiețel?

În timp ce Edgar și prietenii săi străbăteau Podișul, începu să se petreacă ceva la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Nici măcar dr. Kincaid nu știa de apariția acestui lucru, întrucât era un secret cunoscut numai de dr. Harding. Primii care au observat acest fenomen au fost Samuel și Isabel, în timp ce stăteau ascunși în iarba înaltă din ținutul Muntelui și se pregăteau să se furișeze în Casa Puterii.

— Ai simțit? întrebă Isabel.

— Ce?

Isabel își așeză palma pe pământ, dar nu simți nimic neobișnuit.

— Mi s-a părut că simt ceva, o mișcare diferită de cea de până acum. Și mult mai apropiată.

— Eu n-am simțit nimic, îi spuse Samuel. Hai, trebuie să mergem, fiindcă a sosit ceasul cel mai întunecat al nopții.

Isabel însă dorea neapărat să meargă mai întâi în alt loc.

— Vino puțin cu mine, vrei? Trebuie să fim siguri de ceva.

Fetița o zbughi din iarba înaltă și Samuel o urmă până în locul unde Muntele și Podișul formau un singur ținut. În întuneric, Isabel nimeri cu genunchii într-un obiect dur și căzu, sprijinindu-se în mâini. Se ridică și începu să-și frece nedumerită tibiile.

— Văd că ai devenit dintr-odată mai înaltă ca mine, spuse Samuel, cu glas tremurat și nesigur.

În aer se auzea un zgomot chinuitor, aproape imperceptibil, dar constant. Era un sunet familiar – mult prea cunoscut.

Cei doi copii s-au privit în tăcere și au descoperit că Isabel, stând așa pe marginea Podișului, devenea încet, foarte încet, tot mai înaltă.

Muntele începuse să se cufunde în mijlocul Atherton-ului.

SFÂRȘIT